

A MAI KOR VALLÁSA

ESZTER MÉDIUM ÁLTAL ÍRTA

NÉVTELEN SZELLEM

1913

NEGYEDIK KIADÁS

BUDAPEST, 1940.

URBÁNYI ISTVÁN KÖNYVNYOMDAI
MŰINTÉZET

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

ELŐSZÓ.	3
BEVEZETÉS.	5
I. A KEZDET.	8
II. A TESTET ÖLTÉS.	13
III. EMBEREK.	31
IV. SZELLEMEK.	49
Az álom.	70
V. ISTEN.	78
VI. A MEGVÁLTÓ.	84
VII. A SZERETET.	101
VIII. DUÁLOK, HÁZASSÁG, GYERMEKEK.	122
IX. A FÖLD ÉS A TÖBBI BOLYGÓK 158	
A Marsról.	185
A Saturnusról.	187
A Mercurról.....	188
A Vénuszról.	191
A Jupiterről.	194

ELŐSZÓ.(**)

„A mai kor vallása” címmel bátorkodtam szerény munkámat világi útjára bocsátani. Nem félve a hangos címtől (amely talán sokak előtt megbotránkozás tárgya lesz), igyekszem a legjobbat adni embertestvéreimnek, amit erőmhöz és tudásomhoz képest egy kezdetleges eszköz útján adhatok.

Ne várjon senki tudományos fejtegetéseket, sem vallásos bölcsekedést; ne készüljön napfényre, csak egy kicsiny pislogó mécsre, mely az örök fény birodalmának olajával van megtöltve, azonban elég világosságot nyújt ahhoz, hogy a bolyongó, tévelygő lélek megtalálja szíve nyugalma és az örökéletbe vetett hitének egy mustármagját, melyet - ha saját akaratából fejleszt és táplál - nagy fává fog növelni a tapasztalat.

Egyszerű tanácsokat és útbaigazításokat fog találni az élet fáradt vándora, melyeket ha megszívlel, hamar célhoz ér, és megpihenhet. Hamar lerakhatja felesleges terhét, aggodalmát, halálfélelmét és biztos tekintettel nézhet a cél felé, mert e kis mécs világa odavezeti őt.

Azért ne dobja félre senki olvasatlanul e kicsiny munkát, mert az idő meghozza a maga eseményeit és „A mai kor vallása”, mely most még csak kéréseké, meg fogja tenni hódító körútját, felszívja a földön élő összes vallásokat, és egyesíteni fogja magában mindazokat a tanokat, melyeket az örök élet beszéde keltett életre. És akkor már nem kicsi mécsvilágként fog a földön egyeseknek világítani, hanem világot melegítő örök fény gyanánt, hatalmas sugarakat lövell a sötétség birodalmába, és elpusztít mindent, ami neki ellenáll.

Minden gyümölcsnek eljön érési ideje, s amelyik idejére megéri, óvatosan leszedik; de amelyik nem ér meg, éretlenül posványba hull, ahol bizonyos rothadási folyamaton kell keresztülesnie, hogy éltető erői új formát alakíthassanak maguknak, és gyakor mint érett gyümölcsök díszíthessék a fát.

A föld érési ideje is közeledik. A félig érett és itt-ott teljesen érett gyümölcsök figyelmeztetik a tulajdonost, hogy küldené ki értük, aki őket leszedné. De Ő vár, hogy mindazok, kiknek az érésre akaratuk és hajlamuk van, elvégezhessék munkájukat. Azért egyre erősebb világosságot és melegséget küld le, hogy

érlelje a föld gyümölcseit - az embereket és szellemeket. Akiknek erre az érésre sem akaratuk, sem hajlamuk nincs, azokat ez a melegség elhervasztja, megsemmisíti.

Ez az érlelő, melegítő folyamat megkezdődött. A Megváltó minden eszközzel érlelni akarja azoknak lelkét, kikben a jóra való igyekezetből csak egy kicsi is van; figyelmüket a melegítő, érlelő napsugár felé irányítja mindazoknak, akik megérhetnének az időre.

Egy ilyen kicsi figyelmeztető hang az én jelen munkám, mellyel a nagy fény felé igyekszem terelni olvasótestvéreim figyelmét. A mai kor vallásával a jövő fényes, nagy vallását akarom ismertetni, mely az égből szállt alá, mert ennek a neve: *Szeretet*.

Névtelen szellem

BEVEZETÉS. (**)

Kedves testvérem! Ha végig tekintesz életeden, bizonyosan fogsz találni emlékeid között ilyen, vagy ehhez hasonló gondolatokat: „Miért kell szenvedni itt a földön? S ha már kell, miért kell egyiknek többet, a másiknak kevesebbet? Miért nem vagyok én is olyan gazdag vagy hatalmas, mint más? Miért van nekem bánatom? Miért vagyok én szegény vagy beteg? Miért éppen én? Mikor én jobbnak érzem és látom magam, mint azt a másikat, aki mindabból a szenvedésből, abból a bánatból nem érez semmit, amit én érzek. Hiszen az Istent igazságosnak hirdeti minden vallás, és azt tanítja a szentírás, hogy mind egyforma teremtményei, egyforma gyermekei vagyunk a mi Atyánknak, Istenünknek! Miért van akkor ez a kiválasztás? Avagy én, aki szenvedek, nem éppen olyan teremtménye vagyok-e az Istennek, mint a nem szenvedő? Vagy engem kevésbé szeret az Isten? De miért? - Továbbá: hogy meg kell nyugodni Isten akaratában, ha csapás, ha bánattal, ha szenvedéssel látogat meg az Úr, mert minden így van jól, ahogy van, ezt tanítja a vallás, és ezzel vigasztalja meg a szenvedőt az Isten szolgálja.”

Én azt mondom: igaz van neki, de neked is igazad van, mikor azt kérdezed utána: miért? Mikor te nem vétettél senkinek, nem akartál rosszat soha, és mégis neked kell szenvedni, annak pedig, aki talán szándékosan cselekszi a rosszat, sőt határozottan ellene van minden jónak és igaznak, annak minden sikerül. Feljajdul benned az igazságérzet, és ha idáig hittél is, most a szenvedésben megérlelődik benned a hitetlenség, mert szerinted nincs igazság még a vallásban sem. És elkezdesz észszerűen gondolkozni, kitalárod, hogy a hitet és a vallást, az Istent és az igazságot csak azért hirdetik, hogy a tudatlanokat kizsákmányolás céljából félrevezessék. De jó, hogy van tudomány, és nem szorulunk az ilyen szegény együgyűeknek való igazságokra. A hit, a vallás: mese! Isten nem létezik, nem látta senki. Ha létezne, nem történne ennyi égbekiáltó igazságtalanság, mert nem engedné megtörténni. A természet igazgat mindent, azt látjuk és azt hisszük, amit látunk. Az élet örömeit kihasználjuk, ameddig bírjuk. Iparkodjon ki-ki magának az életet kellemessé, széppé

tenni. Hogy hogyan, az mindenkinek az ügyességétől és leleményességétől függ. A fő, hogy sikerüljön kihasználni mindent, amit az élet adhat, mert úgyszólván elmúlik minden és következik egy nagy megsemmisülés.

Ide jutottál kedves testvérem a gondolkodásban! Itt azonban állj meg, ne folytasd! Ez már az anyagi tudomány eredménye, és itt megszületik lelkedben az önzés, ha azelőtt még oly jószívű és önzetlen voltál is. **Ez az elmélkedés az önzés bölcsője és ez, ha nagyra nő, megszüli a többi csúnya bűnököt, melyek a testet, lelket megmértelyezik, és rettenetes fájdalomba sodorják,** mert egyre szaporodnak a vágyak, melyek olthatatlan szomjat okoznak, amennyiben kielégíteni nem lehet őket soha.

Azért mondom, ne folytasd a gondolatot, majd én folytatom. Csak azt kérdezem: miért születél, és miért kell meghalnod? - Azt feleled rá, ha helyesen felelsz: „Mert minden születik és meghal; aminek kezdete van, végének is kell lenni.” Mi volt, mielőtt te, vagy a másik kezdett élni? Ezekkel a kérdésekkel eljutunk messze, nagyon messze a múltba. Évmilliókat átrepülünk, a fejlődés minden fokát átkutatjuk, végre eljutunk az első sejtállatkáig. Ez is él, de hogyan, miképp? Honnan vette az életet? Valahonnan vette, ahol volt és ez a kezdet.

Eljutottunk oda, hogy ha valami kezdetét vette, valahonnan kellett, hogy vegye, mert a semmiből nem lehet valami, és ha mégis lett, kell egy valaminek vagy valakinek létezni, ahonnan a kezdetét vette. Odajutottunk, ahol megszületik az Isten fogalma, mert Ő az a valaki, akitől a kezdet származik, még pedig minden kezdet.

Tehát van Isten, mert van kezdet. És ha van Isten, miért ne legyen az olyan valaki, aki a belőle származó kezdet folytatását is ismeri és vezeti. És ha vezeti, miére ne vezetné jól, mikor az a cél, hogy fennmaradjon. És hogy fennmaradt, példa rá a világegyetem, amit az ember el nem tud képzelni, hogy milyen lehet, mert csak egy kis részét látja, amennyit az ő szűk látóköre megenged neki.

Az Isten tehát megvan, de hogyan bogozzuk ki a szálakat, amelyek megismertetik veled a te elégedetlenséged, nyomorúságod és szenvedésed okait?

Figyelmeztetek, nehogy vakságodban eldobd magadtól azt a kis világosságot, amellyel megtalálhatnád a legközelebbi utat, amelyen eljuthatsz a megismeréshez! Az Isten fogalma ez a kis világosság. Ezzel induljunk útnak. Én elvezetlek, csak ne félj, ne türelmetlenkedj, mert nem oly rövid az út, de aki igaz, őszinte vágygal keresi, meg is találja. És meg fogod találni te is azt a szálat, mely a mostani szenvedésed okaival megismertet.

I. A KEZDET. (**)

„Kezdetben vala az Ige és az Ige vala az Istennél és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden Ő általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága.”

Tehát a kezdet Ige volt, és ez az Ige volt az Isten. Az Istentől származott minden kezdet: a világosság és az élet. A világosság besugározta a semmit, a holt molekulákat és lett belőle élő. Megszületett az élet, mely azután éltetett mindent, aminek élni kellett.

A nagy Teremtő kisugárzása tehát világosság és élet; minden ebből teremtett, valami teremtett (tehát nem önmagából) és így minden az övé. Ő tőle árad minden jó, minden tökéletes és szép, minden gyönyörű és minden boldogító. Ő az élet ősforrása, a szeretet Istene.

A szeretet volt az, ami a holt semmit életre keltette, hogy minden éljen és szeressen, alkosson, fejlődjön, és boldog legyen a szeretetben: Ő benne.

A szeretet teremtette az első szellemeket az ő saját fényéből és világosságából. Életet nyertek az őseletről, a mindenség életről, hogy legyenek az ő istenségének osztályosai, társai és érezzék a boldogságot, mely a szeretetből árad. Felruházta őket értelemmel, szabad akarattal, hatalommal és fejlődésre képes tökéletességgel, mert ők nem voltak a tökéletesség teljében. Isten gyermekei voltak ők, egyenes leszármazottjai. Céljuk a legmagasabb tökéletesség elérése, s ezáltal az istenségbe való beolvadás, és minden örömmel, boldogságnak részesévé lenni, amely a nagy isteni szeretetből árad.

Törvény nem volt, mert a szeretet volt az uralkodó. Minden a legnagyobb összhangba és boldogságba olvadt össze. A szeretet, a teremtőerő bőven áradt reájuk az ősfényből: Istentől. Ők ezen szeretetet a legmelegebben viszonozták. Alkotójuk, Teremtőjük felé szintén forró szeretet-sugarakat küldtek. Így éltek boldogságban, alkotva, teremtve ők is. De a szellemek szabad akarral bírtak, és egy részük kezdett elmerülni saját munkáiba és teremtéseibe. Hatalmuk s erejük teljében kezdtek elfelejkezni

az ő Atyjukról, és a szeretetsugarakat egyre ritkábban küldték Isten felé. Szívük kezdett szegényedni a szeretetben, amennyiben ők is kevesebbet kaptak felülről, és így az érintkezés ritkább lett. S mert a szeretet mindennek a lelke, ők egyre változtak. Először kicsit, aztán jobban, végre már észrevehető lett a változás rajtuk. Ez feltűnt nekik és kutatták az okát, hogy miért veszítik egyre fényüket és erejüket? Megismervén az okot, egy részük minden igyekezettel azon volt, hogy hibáját jóvátegye, ezek ismét visszanyerték az elvesztettet. Nem így a többi. Ők igazságtalanságot láttak benne, és ezentúl még kevesebb szeretettel közeledtek az Atyához. Így aztán fokról-fokra esve, veszítettek erőben és fényben, s lassan megszületett, a gőg, az engedetlenség.

Kitört az első meghasonlás. Amit meg nem érdemeltek, erőszakkal akarták elvenni, de támadásuk legyőzetett. **Az Úr látva a zűrzavart, amit meghasonlott, tökéletlen gyermekei létrehozta, kiközösítette őket (a velük egyszerű fluidokkal együtt, vagyis az általuk elrontott és megfertőzött anyagokkal) és más világokba, napokba vitettek, ahol természettörvénybe szorítottak, - hogy ébredjenek bűneik tudatára, és a régi, eltékozolt szabadságukat igyekezzenek visszaszerezni.** Ők ebben nem látták az Atya jóakarátát, mert nem is akarták. Csak azt látták, hogy nem abban az állapotban és nem ott vannak, ahol voltak. Nem látták, hogy milyen szeretettel, rendezték be hűnek maradt testvéreik az ő javulásukra szánt helyüket, és mily gondosan hozták rendbe, amit ők elrontottak. Folytatták a haragot tovább, s most már minden gondolatuk, minden cselekedetük ellentétes irányba haladt, azt remélve, hogy ők egyszer mégis csak megszerezhetik azt, amire most már a gőg is sarkalta őket: az uralkodást. Nem vették észre, hogy ezáltal erejük egyre csökken, mert villamosabbak lesznek. A tökéletlenség és a boszszú hova vezette őket!? Saját maguk alatt vágta a fát, míg csak le nem dőlt, s ők lezuhantak. Messze elestek az Atyától, s ahova most jutottak, az még sivárabb, még zordabb hazájukká lőn.

Azok a világok, melyek az ellenszegülőkkel együtt a felhalmozódott salakot kidobták magukból, fényben és szépségben

emelkedtek és a hozzájuk tapadt, javult szellemek is jobban tisztulhattak, javulhattak, míg azt végre elhagyhatták és visszatérhettek a régi otthonba, ahonnan javulás céljából ide jutottak.

Süllyedt testvéreikkel megszakadt minden összeköttetés, mert a fluidok mindkét részről megváltoztak. Tisztán maradt testvéreik erőben, fényben és tökéletességben haladtak előre, míg a süllyedtek a bűnben, gonoszságban és villamosságban elmerülve egyre mélyebbre buktak.

Az Úr azonban nem akarja megsemmisíteni az ő gyermekeit, ha még oly rosszak lettek is. Fájdalommal látta esésüket, és elszakadásuk után sem akarta őket magukra hagyni. Hogy jót is láthassanak, gondoskodott olyan lényekről, akik félig hozzájuk, félig tisztán maradt gyermekeihez, illetve Őhöz hasonlóan. Megteremtette az embrió-szellemeket, akik a fejlődés és tisztulás legmagasabb fokán álló életparányoknak az ősvilágossággal való összeolvadásából nyerték öntudatos szellemekké való ébredésüket.

Ezeket az embrió-szellemeket a tiszta elsődök oktatták, nevelték, és mire eljutottak feladataik teljesítéséhez, már tudatával bírtak a jó és rossz fogalmának. Ezeket helyezte el az Úr a tisztult napokon, a paradicsomokban, hogy az ő tiszta és szép életükkel példát mutassanak a jóra az elvetemült rosszaknak, akik ezt látva, javulni igyekezzenek.

De ez még inkább dühre és haragra ingerelte a bukottakat, mert látva ezek szépségét, tisztaságát, nemkülönben saját eltorzult és mindenképpen elkorcsosodott alakjukat, óriási irigységet éreztek emezek iránt. Minden alkalmat megragadtak, hogy hozzájuk közeledhessenek, de azok tiszta fluidja és ereje, világaik kisugárzása megálljt parancsolt a határnál. Ők nem közeledhettek, pedig ezután minden törekvésük az volt, hogy őket is romlásba döntsék. **Igyekezetüket azzal indokolták, hogy ha ők nem lehetnek már oly boldogok, ne legyenek ezek se! Ha ők nem oly szépek, ezek sem legyenek! Ha ők szenvednek, szenvedjenek ezek is! (Ma is így gondolkozik az irigység).** Erőszakot nem használhattak, amennyiben az ő lefokozott erejük már villamos, sűrű volt, emezeké pedig delejes, tiszta, tehát cselhez folyamodtak. (Az ember is, ha erővel nem győzi, ármányhoz

nyúl.) És ez használt. A bukottaknak sikerült a tiszta szellemeiket, mivel ezek még nem ismerték az ármányt, világaiktól elcsábítani, és velük az ellenszegülést és gőgöt megízleltetni. Azonban nem mind hajlott a csábításra, mert nem egyformán hatott mindegyikre a bukottak által ígért különös boldogság.

A megleégedettek nem törődve az alulról jövő biztatással, végezték munkájukat, a tökéletesség megszerzését, míg a kíváncsiabbak figyelmüket a bukottak világaiból jövő látványosságokra irányították, pedig tudatával bírtak annak, hogy alulról semmi jó sem jöhet.

A csábító mindig igyekszik szép szavakba öltöztetni beszédét, hogy hatást érjen el. Az utóbbiak hajlottak is a szép szavakra, és szóba állottak az ellentétes érzelmű elsődökkel, mire ők is elbuktak, azaz kiűzettek a paradicsomból.

Ezek a csábítók siettek őket egyre lejjebb és lejjebb vinni saját rossz társaságukba, ahol már a bűnök több neme volt kifejlődve. Egyesek átlátták nagy tévedésüket és szerettek volna szabadulni; ezek bűneiket megbánva, javulni iparkodtak. A többiek kisebb-nagyobb csoportokra oszolva, szintén emelkedtek vagy estek, és a bűnökben megátalkodott elsődökkel egygyé olvadva süllyedtek tovább.

Mivel ilyen csoportosulások képződtek, Isten megszánva szegény gyermekeit, a javultakat a javulóktól, a bűnbánókat a megátalkodottaktól külön választotta, hogy mindegyiknek könnyebb legyen haladása a visszatérés felé. Ezek a különválások új világokat hoztak létre, amennyiben a salak, a bűn és a rossz mindig levált és a tiszta megmaradt.

Isten megkegyelmezett a bűnbánó szellemeknek, és őket egy mégis kellemesebb, tisztultabb otthonba helyezte, míg a bűnösök, az engedetlenek mindjobban szétszóródtak. Mind mélyebbre zuhantak világaikkal együtt oda, hol a szenvedés szaporodott, az élet egyre terhesebb lett; hol az anyag mindig sűrűbbé, az erő egyre gyengébbé és a javulás folyton nehezebbé vált.

Így eljutottunk ide, a ti szegény, mélyre süllyedt bolygókra is a földre, hol a szeretet már oly kevés, és a harag, a gyűlölködés oly sok, hogy nem csoda, ha az emberiség inkább elismeri magáról, hogy állattól származott mintsem, hogy magát Isten gyermekének hinné.

Hosszú volt az út idáig. Évmilliók tűntek le az örökkévalóságban, mire ide értünk. A föld lakói eléggé megrakodtak bűnökkel, és így maguknak sűrű testet szereztek a földdel együtt, hogy ebben a sűrű testben gyengítsék a bűnre való hajlandóságot.

Néhány szóval igyekeztem megértetni azt a nagy történelmet, melyről az egész világmindenség tanúskodik. Néhány szóban akartam elmondani azt, amiről a bölcseknek, tudósoknak hiába írnak, hiába beszélnek, mert azt ők el nem hiszik, de a kész eredményben ők is részt vesznek t. i. a szenvedésben.

Minden ami van: erről beszél, ami érez: erről panaszkodik, mert senki sem vonhatja ki magát a közös sorsból. Egyformán érzi a bűn súlyos következményeit mindenki, és mindenki azt hiszi, hogy az ő élete jobban meg van rakva szenvedéssel, mint a másé. Ez nagy csalódás, mert mindenkinek, aki földi testben megszületik, van miért vezekelnie, mindenkinek van kiegyenlíteni valója, és azért él a földön, hogy a régi adósságát fizesse, hogy egy szebb, jobb világba való belépés díját megszerezze.

II. A TESTET ÖLTÉS. (**)

Minden élet, minden fájdalom, minden megpróbáltatás, minden öröm és szeretet az örökkévaló Isten ajándéka. Neki ajánljunk fel mindent, mert Ő tud és lát mindeneket. Nem feledkezik meg a szenvedőről, és nem utasítja el magától az örömtől hálálkodót. Ő az, ki a szívek dobbanását számon tartja az örömben, ki megolvassa a fájdalmak égő könnycseppjeit a bánatban és szenvedésben. Magunk okozta szenvedések ezek mind, és ezek egyengetik az utat fel ő hozzá, a szeretet Istenéhez. **Sokszor virágos, de sokszor kietlen, sziklás, tövises az út, azonban a cél közeledik, és a földi élet fáradt vándora boldogan hajtja le fejét Atyja kebelén, ha megtalálta őt.**

Jertek kedves földi testvéreim, keressük! Én megmutatom az utat, amely könnyen odavezet, ahol Őt megtaláljátok. Lelketeket nem szaggatja fel a tüskés, sziklás hegyi út, én elvezetlek benneteket az egyenes és virágokkal ékeskedő útra. Ezen az úton nem fáradtok el, nem merültök ki, szívetek nem fásul meg, mert a gyönyörök hazájában nem lehet tépett lelki ruhával, hideg szívvel megmaradni.

A föld nem a jólét, nem a dőzsölés, nem a multság, de nem is a szenvedés és jajok hazája, hanem a szeretet iskolája. Ide kell jönni a szellemeknek, hogy szeretetet tanuljanak. **Azért kell emberi testet ölteniük, hogy ezzel az egyenruhával ellátva közeledhessenek egymáshoz, akiket érzéseik, gondolkozásuk, eszméik nagyon messze elválasztanak egymástól a szellemvilágban.**

Ha végig tekintjük a földi életet, nem talál lelkünk egy nyugvópontot sem, hol az időt meg szeretné állítani, és az örökéletet erre az egy pontra kívánná felépíteni. Ez azért van, mert teljes megelégedés és boldogság itt a földön fel nem található, el nem érhető. De hisz akkor miért vagyunk a földön? Mi célja van az életnek és a szenvedésnek itt? Kérdezed kedves földi testvérem. Az, hogy tanulj és dolgozzál! Tanuld meg a mások hibái iránt való elnézést, a szeretetet, és ebben a szeretetben gyakorold magad, vagyis benne munkálkodjál, hogy egyszer, ha mindent

megtanultál és elvégeztél, egy más, egy szebb hazában tovább fejlődj!

Hát lehet a szeretetet tanulni? Hiszen azt érezni lehet csak, kérdezed bizonyosan kedves földi testvérem. Én azt mondom, aki érzi, annak nem kell tanulni; de milyen kevesen vannak, akik érzik, mert a legtöbb ember még nincs messzebb a tanulásban az önszeretetnél. Ezeknek tanulni kell, még pedig erősen, hogy az áldozatkész testvéri szeretetet elsajátíthassák, és abban munkálkodjanak, mert a szeretetnek szorgalmasan kell munkálkodni, hogy ez a szenvedések hazája egykor paradicsommá váljék a rajta tetet öltött szellemek (emberek) részére.

Ez a hivatása a földnek, erre készül ő, a nagy menyegzőre, amikor megtisztulva, felmelegedve, kifejlődve a szeretet által befogadhatja azokat a munkásokat, akik akkorra már fényes, menyegzői ruhában várják Urukat, Királyukat, hogy vele megkezdhessék a szeretet gyümölcsét élvezni.

Addig sokat kell tanulni és dolgozni, mert az élet kötelességeket szabott eléd és azoknak meg kell felelni. Első és fő kötelessége az embernek az, hogy kutassa, keresse mindennek az okát, mindennek a célját, mert tudnivaló, hogy ok és cél nélkül semmi sem létezhetik, semmi felesleges sincs a mindenség nagy tárházában.

A kutatás rávezeti az embereket a gondolkodásra, a gondolkodás az eredményre. Nem nagy fáradság ez, és vele azt az igazi gazdagságot szerzi meg az ember, mely senkitől el nem vétetik, t. i. a meggyőződést.

A kutató nem állhat meg a felszínre hozott igazság mellett, hanem az igazság mélyét keresi, hátha talál még ott a mélységben több ilyen fényes gyöngyöt, ragyogó igazságot, ami egész sort betölt, és a napnál fényesebben bizonyít. **Egy ilyen igazság az, amikor a szenvedő földi ember az ő szenvedésében megnyugodva, Isten akaratába vetett hittel várja szenvedései végét.** Drágagyöngyöt szorongat lelkében az ilyen, mert ezt az ő nagy hite teremtte. De ez csak az övé, ha másnak mutatja, leki csinylik, értéknélkülinek, sőt hamisnak mondják, mert származását nem ismerik, nem kutathatnak utána.

Az embereknek más kell. Nekik bizonyítékok kellene és megkapják a bizonyítékokat, mert a mennyei Atya meg akarja

mutatni, hogy szereti az ő kereső, gondolkodó gyermekeit, akik az igazság után kutatnak, hogy higgyenek, mert ez a hit azután már szilárd alapra épül, s nem omlik össze az első megpróbáltatás alatt.

Amikor Isten akaratában megnyugvó szenvedő testvérünk igazságát vizsgáljuk, bizony ráismerünk benne az igazgyöngyre, és ráismerünk mennyei származására fényéről, ragyogásáról, ha az egész világ tagadói összeállnak és hamisnak, értéktelennek mondják is. Mert a kutatás rávezeti az embert arra a következtetésre, hogy ha cél és ok nélkül semmi sincs, akkor ennek a szenvedésnek is kell, hogy oka és célja legyen. S mivel a szenvedés nem a kellemes érzésekhez tartozik, tehát csakis büntetés kell, hogy legyen; ha pedig büntetés, úgy bizonyára a bűn is megtörtént. Most ha a bűn szenvedést eredményez, úgy ez nem lehet jó, mert a jó csak jót eredményezhet, soha rosszat, bár a külső körülmények ezt mutatnák is. **Tehát ha a szenvedés megvan, a bűn is meg kell, hogy legyen valahol a múltban. De ha a szenvedő semmiképpen nem tud olyan számottevő nagy bűnt találni életében, ami őt erre a nagy szenvedésre érdemessé tehetne volna, vajon erős hit nélkül mi lesz belőle? - Kételkedő!** A szenvedések megrendítik Isten jóságába és igazságosságába vetett hitét, és kételkedik, mert látja, hogy nálánál rosszabbak, szenvedések nélkül élük át az életet, sőt még a rosszság mintha segítené is őket, míg az ő sorsa a fájdalom. Mintha csak egyenesen a vak véletlen, a kíméletlen sors őt választotta volna ki áldozatul. De miért? Hiszen ő nem vétett oly nagyot, mint a másik, ki a sorsnak dédelgetett kedvence!

Kedves testvérem, a sors nem vak, és véletlen nem létezik. A Mennyei Atya él, uralkodik a világok felett, és ő intéz mindent a legnagyobb pontossággal. Úgy a sors, mint a véletlen az Ő akaratát szolgálják és akár mosolyog, akár beborul feletted az égbolt, Isten egyformán jóságos, szerető Atyád neked, mert Ő az igazság és a szeretet.

Amikor vihar tombol feletted, lelked rettegéssel lesz tele. Félve húzódsz meg egy kis meleg helyen, míg a vihar eláll. S ha elállt, élvezettel szívod be a felfrissült és megújult természet illatos kiadását, és elfelejtetted a rettegést, mert kárpótolt a gyönyörűség. Azért ha szenvedést hoz néked az élet, fogadd úgy,

mint Isten ajándékát, amely módot nyújt neked lelked tisztításához, mert bizonyosan rászorult a tisztításra. Ha ebben az életben nem találsz rá megfelelő bűnt, úgy egy más létezésben vethetted el azt a magot, amely most ezt a keserű ízű gyümölcsöt termi neked. Fogyaszd el ezt a keserű gyümölcsöt kedves testvérem Istenbe vetett hittel és bizalommal, mert ez tisztítja meg lelkedet attól a szennytól, amivel a bűn bemocskolta.

Minden élet egy előbbi élet következménye; minden létezés egy másiknak a folytatása. Mert ne higgyétek, hogy a mennyei Atya ártatlanul büntetné szeretett gyermekeit, akiket halhatatlan szellemével ajándékozott meg, és akiknek szabad akaratot s ítélő képességet adott, hogy a jót a rossztól megkülönböztetni tudják, a jót követhessék, a rosszat pedig elhagyhassák. És mégis mit tesznek? Sok rosszat és nagyon kevés jót. Ezért kell szenvedni, ezért kell nélkülözni, hogy az ember ébredjen fel és gondolkozzon a saját sorsa felett. Hogyha képes az örökkévaló Istenségben hinni és a világtestek évmilliókkal előbbi létezésében, kell hogy higgyen a szellem örökkévaló életében is, mert mindennek oka és célja van.

Ha az ember csak azért élne, hogy egy rövid ideig a földet díszítse vagy éktelenítse, nem volna célja az életnek. De mivel van célja, tehát kell, hogy ez a cél egyszer elérhető is legyen! Létezésünk oka: Isten végtelen szeretete. Célja: a javulás, haladás, tökéletesedés és boldogság elérése. Egy emberélet oly pillanatnyi rövid, hogy a haladó alig ér rá felelősködni, vajon hol, mikor folytathatja a megkezdett haladást, ha a halál végérvényesen pontot tesz a testi létezés után? De cél nélkül nincs semmi, így tehát a halál, mint megsemmisülés nem létezik. Az élet folytatódik tovább, megszakítás nélkül, más alakban, más körülmények között, de mindenkor a cél könnyebb elérésére legalkalmasabb módon.

Kedves testvéreim! Ti még nem ismerhetitek Istent, a nagy Istent; nem tudhatjátok szeretni sem, mert nem értitek meg őt, nem értitek meg az ő nagy törvényét, a szeretetet. Magatokat sem ismeritek, rendeltetéséteket sem, mert vagy túl nagy fontosságot tulajdonítotok magatoknak, vagy szerénységből éppen semmit. Egyik sem helyes. Ismerjétek meg magatokat, rendelte-

téseteket, munkátokat, és meg fogjátok ismerni magatokban Isten gyermekét, az ő apró szikrácskáját, kinek rendeltetése, hogy a nagy fény felé törekedjen, és ebbe beleolvadjon. Meg fogjátok a magatok munkáiról, a kicsinyről, a parányról ismerni azt a nagy munkát, melyet a nagy összesség végez.

Micsoda egy csepp víz? Semmi! De összetapadva, egymásba olvadva, óriási tömeget alkot, s lám mily kikutathatatlan mélységet tölt be a tenger vize. Az ember is ilyen csepp víz. De ha az összetartozás és szeretet érzése eggyé olvasztja a nagy egésszel, kiszámíthatatlan nagy eredményeket képes elérni.

A földi élet tantárgya a szeretet, tanítója az alkalom, vagyis a sors. A testvérek iránti kötelesség betöltése, a lélek tisztítása pedig a munka. Isten a boldogság utáni vágyat meghagyta, és ezért harcol a legtöbb, hogy elnyerhesse. Ez kötelessége is minden embernek. Isten az utakat és módokat is megmutatta, amelyekkel el lehet érni, de az emberek éppen ezen utakat és módokat nem akarják keresni; éppen ez ellenkezik az ő megszokott módjukkal, mert nem akarnak sem tanulni, sem munkálkodni, és így kénytelenek magukat a sorstól vezetetni ahelyett, hogy ők vezetnék a sorsot. Mert ezt is lehet, mivel - mint mondtam - véletlen nincs.

A törvény öntudatosan működik; sehol semmi felesleges vagy kivetni való nincs. Ez a törvény az Isten akarata, a szeretet törvénye. Jó ezt tanulmányozni. Jó ebben munkálkodni, mert a rémes sors így nem oly rémes, a szerencsétlenség nem olyan borzasztó. Még a szenvedés is édes megnyugvást teremt. A halál, a sír, nem a félelmek királya, mely szerintetek elsöpör minden szépet és jót. Ez a törvény megbarátkoztat ama szörnyel is, és megennyhül lelked, megnyugszik szíved, mert ez a szál, amit ti életnek neveztek, nincs elszakítva a sírnál, hanem csak egy csomót kötsz rá és folytatod tovább. Ez a szál elkísér téged arra a helyre is, melytől legjobban féltél; amelyet eddig hideg, kietlennek gondoltál, ott nem sejtett gyönyörökre találsz.

Én egy kis tükröt akarok most eléd tartani kedves testvérem, nézz bele, és amit benne látsz, gondolkozz azon. Megérdemli, hogy gondolkozzál fölötte, mert megtalálsz benne jelenlegi földi életedre és a jövő életedben elfoglalandó helyzetekre nézve

a magyarázatot és útmutatást. Majd mindenki talál benne valamit, ami az ő életére hasonlít, vagy a körülmények hasonlítanak, de kevés eltéréssel ki-ki könnyen kitalálhatja, hogy egyik-másik mag milyen ízű gyümölcsöt terem a jövő életben. Vagy aki már a gyümölcsöt fogyasztja, könnyen ráismer az ízéről a magjára, vagyis következményeiről a bűnre.

Most áttérek a te életedre. Elmegyek messze a múltba, és te velem jössz, elkísérsz kedves gyermekem. Rég letűnt idők kedves és kellemetlen óráit fogom elmondani neked, amiről te nem tudsz. Hogy is tudnál, mikor a szálat születésedtől fogva látod csak húzódni, pedig sok csomót kötöttél te már arra a szála, mióta az Úr az életre előhívott. De én csak a rendes javulási időtől számítottam össze, amit az Úr engedelmével és akaratával nekem tudtomra adtak. Megmutatlak a világnak, mert szép vagy lelkileg. Érdemes, hogy megnézzenek, és az utat utánad végigjárják, amit te megjártál, és még járnod kell. Mert megállás a természetben egy pillanatra sincs. Haladni kell, akár előre, akár hátra. Te előre fogsz menni, mert megérezted a vonzást az örök szép, az örök igazság és az örök szeretet felé.

Most elmegyünk messze a múltba. Ne félj, ne rettegj, én veled vagyok. Előhívjuk a múltnak minden eseményeit, megvizsgáljuk a szeretet fényénél és meglátjuk: mi az igaz, mi a hamis? Megbírálhatja a világ is, mert az Isten már kimondotta az ítéletet. Egy késői kor is okulhat a te életedből, mert nem mindennapi dolog, ha valaki végig tekinthet évszázados küzdést és haladást.

Megmondom mi a céloom. Az, hogy az emberek higgyenek az újra testet öltés tanában, hogy tisztán, világosan lássanak és vonják le belőle a tanulságot. Isten jósága és szeretete nem akarja a bűnös lélek örök kárhozátát; ez ellenkeznék az ő örök igazságával. Ha elbukott, megengedi, hogy újra felemelkedhessen, és végre mégis megtalálhassa üdvösségét.

Elvezetlek egy királyi palotába, és te látsz ott egy valakit ülni, és az te vagy. Irigyelt szépség, hatalmas asszony és te tudatában vagy mind ennek. Érzed a népek felett uralkodók minden gögjét és büszkeségét. Vérrel van átítatva a trón lépcsője, véres a korona a fejedén, mert nem igaz úton jutottál hozzá. Átok és elkeseredés van nyomában, ha rendelkezel. Ki van a szemed sírva, de nem a bánattól, hanem a ki nem elégített bosszúvágytól.

És - jön a halál. Félsz, rettegsz, minden szenteket és az Istent is hiába hívod, mert messze vagy te Tőle.

Most megállok és kérdem a világot, ki volt ez az asszony? Azt mondja rá: egy uralkodó lehetett, és joggal tette, amit tett, mert uralkodói vérből származott. Magas családfája, s nevelése tették azzá, ami lett belőle. Én azt mondom: nem, hanem Isten kegyelme azért küldte őt, hogy a népek sanyargatva legyenek általa, és az égi uralkodót keressék. Mert ha csupa jó uralkodók volnának, nem gondolnának Istenre és az ő szeretettörvényére.

De menjünk tovább.

A szellem testet ölt. Már nem uralkodik; dehogy, hisz akkor nem tisztulhat! Egy kis cseléd törvénytelen gyermeke ő, és várja, hogy a többi néha szánalomból egy kis hulladékot dobjon neki, ami után mohón kap. Nem szereti senki, még saját anyja sem, mert megvetéssel és undorral fordul el tőle mindenki, a gyermek világrajövele után. Ki gondolna a rettegett királynőre az ütött-kopott nyomorék gyermekben? Csak egyedül a mindenek felett uralkodó Atya, aki nem enged egyet is elveszni az ő kicsinyei közül. De jó, hogy az élet rövid, mert a szellem egyre gyötrődik és jajgat; siratja azt, amit nem kapott ebben az életben: egy párányi szeretetet. És eljön újra a halál húsz éves korában, és felmenti a szenvedéstől.

De a lélek nem tiszta. Nem közeledhet oda, hol a szeretet felmelegítené megfásult szívét. Fázik, didereg; a szenvedések rég elfeledték vele az egykori hatalmat, és görnyedve esedezik az Úr kegyelméért, hogy hibáit jóvátehesse. Az Atya kegyelmes, és újra próbálkozik, ha lehet, visszaadni azt, ami elveszett. Vajon a gyermek megbecsüli-e? - Meg. Mert új és szép élet vár rá. Ugyebár senki sem kifogásolja az emberek között, ha egy magas rangú asszonynak okos, de hideg-szívű leánya van? Egész természetesnek találják. Mert hiszen csak nem gondolhat senki sem arra, hogy a család volt öreg szolgálója törvénytelen, nyomorék gyermekének örülnek oly nagyon a méltóságos urak, asszonyok? Én sem találok semmi különöset rajta, mert lám, később még szeretni is tud a méltóságos grófkisasszony egy valakit, és ez elég. A cél el van érve. Lehet folytatni a javulást. - De nehéz lett nekem is a szívem, mert én is sajnálom, hogy a liliom

letört, és fehér szirma a földet, a sarat érte, pedig ő magasan fenn képzelte magát. De akik felfelé néznek csak, és sohasem hajtják meg fejüket, hamar megbotlanak és elesnek. A lilium fehér szirma bemocskolódott, a sár lehúzta, és alázatosságra intette. Ennek így kellett lenni, hogy a szív puhuljon, és porhanyóvá legyen a talaj, melybe a szeretetet ültették el égi kezek. Letörve, besározva hervadt el a büszke lilium, s mire az utolsó remény, az utolsó sóhaj elrepült élettelen, szép test maradt csak a földön, hogy intse a földi embereket: minden elmúlik, csak a lélek nyugalma, a szív békéje marad meg a síron túl is. Hiába minden földi kincs, minden gazdagság, ha a lélek összetört, a test nem tarthatja fenn magát. A szellem elvégezte megpróbáltatását és pihenni tért.

A kedvezőbb életkörülmények között levizsgázott. Most meg kell a rosszat is próbálni, hogy vajon a javulás kielégítő lesz-e itt is? És a szellem erősen felteszi magában, hogy igen. Hosszú javulást tervez. Hetven év sok idő a fárasztó, nehéz munkából gyenge testtel! Ő is látja, de mégis belekezd. Az alázatosságot megtanulta, most szeretni is kell, még pedig sokat. Hideg, borongó őszi reggel köszönti az érkező új vendéget, de meleg szeretetet talál édesanyja kebelén. Hisz oly édes az élet, ha szeretve vagyunk. Oly boldog a szellem a parányi kicsi testben, hogy el nem hagyná semmiért sem ezt a kedves lakást. Rég nem érzett kellemes érzés járja át és örömmel végzi a test kifejlesztését, ami nagy fáradtsággal jár, mert az vézna, gyenge, beteges. De mégis megnő, és sok gyermek szerető anyja lesz. Nélkülözhetetlenné válik, és amikor eljön a pihenés ideje, a szívek legmélyéről viszik ki a domboldali csendes temetőbe. Megtanult szeretni nagyon, és őt is szerették. Ez is elég, és a szellem boldogan emlékezik vissza erre az életre. A szellemházában is puha, meleg szeretettel várják. Most következik egy kellemes szellemi pihenés. Ha már szeretni tud valaki, a jó Isten kegyelme-napja felragyog, fénye megvilágítja az értelmet, melege átjárja a szívet. Ennél fejlődik ki a szellem, hogy szép és jó munkát végezhessen.

A pihenés után minden széppel, jóval megrakodva újra tesztet ölt, és sok szellemtől kísérvé jelenik meg egy valaki a földön. Ez ismét te vagy; megtisztulva, felmelegedve. Ez az élet oly erős

megpróbáltatásban fog részesíteni, hogy hitednek erősen kell állni, különben visszaesel. Nem tudod mi lesz? Ez az az élet, mikor a szellem meg akarja mutatni, hogy erős tud lenni. Szép ruhát (testet) vesz fel, hogy a kísértés nagyobb legyen és felébred a testben.

Gyönyörű test és földi gazdagság, minden van, amire vágyol, csak egy kis gőgöt kellene leküzdeni. Kevés az, de mégis nagy, mert lám ez a kicsi lelki folt még hosszú és terhes reinkarnációkat eredményez. Ez az az élet, mikor a kegyelmes Isten, hogy könnyítse munkádat, összehoz lelked másával, azzal a szellemmel, akivel kölcsönösen rég keresitek egymást. Érzitek a vonzást mind a ketten, de nem tudtok nevet adni ennek a különös érzületnek. Egyforma fokozaton álltok. Ő is javult szellem, csak egy kis büszkeség van a lelkében, amit kettesben könnyebben lehetne leküzdeni, de a gőg nem azért a bűnök ősanyja, hogy oly könnyű legyen azt a lélekből kiirtani, ha ott egyszer meggyökerezett. Ti sem tudtátok, hogy mi lesz a vége annak a szép álmoknak, amely megkezdődött. Szívetekbe különös égi virág, egy vonzalom ébredt, mely elárasztotta illatával egész lelketeget, s mikor a boldogságot már elértnek tekintettétek, akkor tűnt fel az akadály. Ezt kell leküzdeni és meg vagytok mentve a földtől, örökre!

Duálod nem törvényes születéssel jött a világra, hogy az emberek előtt oly nagyra tartott családi származás adja meg tisztulástoknak a megfelelő próbát. A gőg volt a leküzdeni való. Ebben lettetek kipróbálva és - elbuktatok mind a ketten. Hiába volt a vallásos nevelés, hiába volt a lelkiismeret szava, a válaszütről megsebezve, bűnnel bemocskolva tértetek vissza a szellemházába. A gőg legyőzte nálad az örök életre előhívott érzületet, és hideg szívvel utasítod vissza a büszkeségében letört, de végtelenül szerető szív ajánlatát, mellyel pedig megmenthetted volna úgy őt, mint magadat a hosszú lelki szenvedésektől.

Amikor megtudod vőlegényed származásának titkát, hallani sem akarsz arról, hogy a felesége legyél. Duálod elveszti lelki egyensúlyát, s az indulatok kitörésében vérrel szennyezi be lelki

ruháját¹. Ezután teljesen meghasonlik az étellel. Szelleme tom-pító mámorban keresi a feledést, míg teljesen elbukva lelkileg és elgyengülve testileg, utoléri a betegség és halál. Az ő bűne a te bűnöd, szenvedése a te szenvedésed, bukása a te bukásodat jelenti, mert a te kezvedbe volt letéve mindkettőtök haladása első fokának elérése. Te is szenvedtél ezalatt, mert büszkeséged ki lett ugyan elégítve, de annál szegényebb lett a szíved. Rég megbántad már büszkeséged, és szívesen feláldoztad volna érte akár az életed is, mert lelkiismereted felébredt, és egyre súlyosabb önvádakkal kellett küzdened. Nem éreztél már mást, mint mélységes megbánást. Lelked gyötrődött és kínlódott. Ebben az állapotban kaptad a hírt, hogy elűzött vőlegényed beteg nagyon, és az a kívánsága, hogy téged láthasson még egyszer, utoljára.

Te már nem kérdezel senkit, csak a szíved és az azt súgta: menj, siess. Nem ismerve fáradtságot, sem éhséget, szomjúságot útnak indulsz, mert felébredt szívedben a remény, hogyha, ápolni fogod éjjel-nappal, meg kell neki gyógyulnia, és akkor helyre pótolhatod hibádat. Megküzdesz, ha kell, az emberek ítéletével, és felesége leszel még törvénytelenül is, ha másképp nem lehet. Mert most már érzed, hogy ti egyek vagytok, s Isten előtt törvényes a házasságtok. Ez az érzés már akkor kialakult, mikor leked az önvádtól és a fájdalomtól megtörve tisztább lett.

Ebben a hitben, édes reménységgel gondolsz a viszontlátásra, az elindulás reggelén. Hosszú az út odáig, és napokig ringattad magad ebben a reménységben. Rá sem gondoltál a valóságra, hogy mire odaérsz, a lenyugvó nap utolsó sugarai egy frissen hantolt sírdombnál vesznek tőle búcsút, mintegy jelképezve, hogy vele együtt minden remény, minden öröm és boldogság eltűnt a halál sötét éjszakájában. Mert ezentúl csak bánat és szomorúság a kísérőid az élet útjain. Az egyetlen vigaszt őrszellemed súgja, a feltámadás hitét ébresztve fel lelkedben, és ez a hit ment meg egy nagyobb büntől: az öngyilkosságtól. De Isten elégnek találja ezt a szenvedést és három év múlva már mellette áll a másik kis dombocská is, s ez már a te földi testedet takarja.

Felébredve a szellemvilágban látod, hogy duálod lesüllyedt a gyilkosok közé, elzárva a haladástól, s az erkölcsi tisztulástól.

¹ Párbajban megölte ellenfelét

Kínosan érzed a visszaesést, és szellemed erős akarattal és hittel várja a legmegalázóbb testet öltéseket, hogy ettől a bűntől (a gőgtől) tisztíthassa magát. Kettőért dolgozol fáradságot nem ismerve, és Isten veled van. Duálod pedig a szellemvilágban várja a megváltást. Nincs hite, hogy a jó Isten megbocsássa bűneit, mert hiszen úgy tanulta, hogy örökre elveszett az, aki gyilkol. Nem mert még gondolni sem arra, hogy kisüthet a kegyelem napja és szenved, gyötrődik a szellem.

*

Nem jó a világi gazdagság és szépség a lelki foltok tisztításához és testet öltesz megint törvénytelen születéssel. Te leszel az utolsó a cselédség között, mert tested fejletlen, és nem érted még a munkát sem. Mindennap ütnek, vernek, mert árva vagy és nem véd senki. Ezt a testet öltést jól végzed, és elég alázatos vagy, mert a félelem elveszi hangodat is, ha szólnak hozzád. Nem kell ebből sok, csak tizenhat év, s mert újra jó kezdesz lenni. Eljössz az igazi hazába, de egyre bántja a lelked a sok szenvedés, amit más érez, és újból megengedi a jó Isten, hogy testet ölthess.

Irtózol a jómódtól, és eléred vágyad. Egy igen szegény család örül meg, hogy a világra jöttél. Szeretettel fogadnak, és te itt élsz le ismét hatvanöt évet. A legnehezebb munkát kell végezned, mert férjed beteges és még kenyér sem kerül a gyermekeknek, akik korán elhalnak, hogy figyelmedet a szellemek hazája felé irányítsák. A sok bánatban és szenvedésben elérkezik a halál, és pontot tesz egy élet, egy befejezett mondat után..

Tiszta már a lelked, de még mindig érzed a fájdalmat, és Isten megkönyörül rajtad. Most ismét testet kell öltened, de jó helyzetben, hogy lelked örömet is érezzen, és meg ne fásuljon szíved a sok fájdalomtól. Újra itt vagy a földön. Most nem vagy oly szép, és nincs büszkeség a lelkedben. De azért vigyázni kell, nehogy a föld megkísértsen, mert megint gazdag vagy és várják parancsaidat.

Szeretnek hozzátartozóid és mások is, mert a gazdagságot nem tekinted legfőbb jónak, és bőven juttatsz belőle a megszokultaknak is. Áldják a neved sokan, akik visszaemlékeznek a kapott jókra. Csak a szíved nem érzi jól magát a földön. Valami

után vágyik, de nem tudod megmagyarázni, mi után. Valakit keresel, akinek érzed, hogy lenni kell valahol. Aki téged megért, aki veled egyenlő érzéssel és szeretettel tud szeretni. De ezt a valakit itt a földön meg nem találod, mert ez a szellemvilágban van, és várja a szabadulást. (A tisztább lelkek mind érzik ezt a különös érzést és keresik mindig azt a valakit, aki őhozzájuk lelkileg hasonlít). Azért te férjhez mégy, mert az Úr kegyelme egy nagyon rokonszenves férfit rendelt melléd, azon célból, hogy mostani életedet pihenésre és hited erősítésére használhasd. Nem reszkettetik meg szíved nagy, szenvedélyes érzések, sem bánat nem ér. Nyugodtan élsz, míg időd el nem érkezik. Megérezed a halál közeledtét, és elkészülsz rá minden tekintetben. Isten kegyelmébe ajánlod lelked, és tiszta öntudattal és hittel térsz a szellemvilágba. Itt már sokan várnak, akiket szeretnél, és akik téged is visszonszerettek, és te boldog vagy szeretteid közt. A múlt sem fáj már oly nagyon, mert szíved megpihent, és örömmel végzed a munkát, melyet az Úr reád bízott.

De nem sokáig élvezed a szellemvilág örömeit, mert az idő eljár, és duálsz hiába próbál felemelkedni, ő nélküled nem bír. És az Úr újra a földre küld, de már azzal a missióval, hogy másokat is segíts felfelé. Mert erős a hited, és melegszívű követője vagy az Úr Jézusnak. Isten segítségét kérve testet öltesz, hogy az evangéliumot megkedveltesd egy szellemmel, aki meghasonlott önmagával. Te látod mi vár rád! Előtted áll az elvégzendő munka. Tudod, hogy bőven el kell szórni a magot, hogy gyümölcsöt hozzon, és tudod azt is, hogy nehéz földdel megküzdeni, mert nagy kísértésnek van kitéve az, aki az Úr szolgálatába szegődik. Azért vállaltál hozzá betegséget, hogy a föld el ne csábíthasson. Így születél mostani testedben a földre.

Nem találok szükségesnek elmondani a téged ért megpróbáltatásokat, elég, ha a te saját szavaidat idézem: „Nem kívánám még egyszer végigélni ezt az életet”. Én azt mondom: dicsérjed az Istent, aki nem hagyott el téged, és minden fáradságod, szenvedésed megáldotta. Nem vezett el semmi, mert mindennek megtalálod jutalmát az örök hazában.

Az Úr megjutalmazta szenvedő gyermekeit. Elhozta a szabadítást annak is, aki megtérve s már megtisztulva a bűnbánat könnyeiben, itt áll immár melletted. Duálsz lelkére a földi élet

után egy félig álomszerű tompultság nehezedett, és az ébredés ideje csak most jött el, mert az Úr nem engedte, hogy munkádban zavarjon, míg teljesen kész nem vagy, és oly erős nem leszel, hogy őt is felemelhesd arra a fokozatra, ahol most te állsz.

Semmi sem történik véletlenül. Minden a kiszámított sorrendben kell, hogy következzen. Te sokszor azt hitted csak álmodsz, mikor egy (a mostani életedben teljesen ismeretlen) valakivel találkoztál álomban, nagy örömmel, boldogsággal üdvözöltétek egymást, és sírással végződött a búcsúzástok. Pedig ez valóság volt. Őrszelmed azért rendezte ezeket a találkozásokat, hogy emlékezz rá, ha itt lesz az idő. Születésed óta médium vagy, de te ezt nem tudtad, álmokat látsz, melyek valóra válnak. Látomásaid vannak, melyekről soha sejtelled sem volt, és te félsz ettől az adománytól. És kéred Istent, hogy ez szűnjön meg, mert egy babonás érzés visszariasztott, és különös hideg fut rajtad végig, ha szellemekről vagy halottakról kezdenek beszélni. De szíved mélységes hálát és szeretetet érzett Isten, a mindenek teremtője, és az Úr Jézus, a Megváltó iránt. Minden szép és jó visszhangot kelt szívedben, ahol mélyen be vannak vésve a Megváltó szavai: „Aki követ engem, nem jár sötétben, hanem életnek világossága léssen annak”, és te követted, ahogy tőled, a te erődből telik. Rábízod magad a Megváltóra, és ő vezet téged egyre az ő hazája felé, mert engedelmes gyermeke akarsz lenni és az ő akaratában meg tudsz nyugodni.

Én vállaltam vezetésedet a szellemvilágban, és elvezetlek az üdvösség és szeretet honába a mi Urunk üdvözítőnkhez. Most már nem érzel többé hideget, ha szellemekről beszélnek, mert a szellemek meleg érzéseket fakasztanak lelkedben, és a testvéri szeretetet csak most kezded érteni a maga gyönyörű valóságában. Már nem félsz, nem reszket a szíved, hanem meleg érzéssel adsz hálát az Úrnak, aki téged nem hagyott el, hanem világosságot gyűjtött lelkedben.

Megtanultad, hogy a szellemek nem arra valók, hogy a földi embereket ijesztgessék, vagy róluk babonás meséket költsenek, hanem arra, hogy a síron túli életet bebizonyítsák, és Isten szeretetét és jóságát hirdessék. Mert az emberek elfelejtik az anyagban, hogy miért élnek, honnan jöttek, hová mennek. És az életet

úgy élik le, hogy sokan szegényebben jönnek vissza, mint ahogyan elindultak. De a végtelen jóságú Isten elküldi hozzájuk szellemtestvéreiket, hogy még időben figyelmeztessék őket a jövőre, hogy megforduljanak a földi élet kárhozatra vivő széles országútjárói arra a keskeny útra, mely az üdvösségre vezet.

Te már látod, hogy az élet a földön nem egy testet öltéstől számítható, és most beszéljünk a feltámadásról. Arról a feltámadásról mely nem az elhasznált ruhára (testre) vár, amit a temetőben elhantolnak, hanem a lélek, a szellem feltámadásáról.

Szellemed szabad, nem köti a földhöz semmi. Minden adóságot kifizetettnek vett az Úr, és te emelkedsz fel a magasba, ahonnan már a föld minden göggyével, minden gazdagságával és élvezetével együtt nem más, mint a megpróbáltatás egy helye, ahonnan a szellem olyan érzésekkel távozik, mint a börtönből szabaduló rab, hogy felébredjen egy szabad hazában, hol Isten szeretetének és kegyelmének napja világít a boldog szellemlakókra, az ő gyermekeire.

Most újból végigtekintünk a te életeidnek folyásán, és kérdem, melyiket kívánod vissza? „Egyiket sem!”

Elhiszem; hisz mind meg volt rakva szenvedéssel, amit pedig senki sem kíván. Most csak arra akarok rámutatni, hogy a fájdalmak és szenvedések dacára mindenütt látszik és érzik a gondviselő Isten vezetése. Mert lám, ha előbb a tisztulás útjára léptél volna, nem süllyedtél volna a göggyben annyira, hogy az Úr az emberek büntetésére küldjön a földre. De te egészen le akartál süllyedni, míg csak a saját szíved hidegségében és szeretetlenségében nem didergett lelked. Akkor láttad, hová vezetett az út, a melyen haladtál, és ekkor kérted Istent, hogy ha lehet, más utat mutasson, melyen lelked eléri azt, amit a földön hiába kerestek bármilyen gazdag vagy hatalmas embernek a szívében: a lelki nyugalmat és boldogságot.

Azért jöttek a nehéz és terhes testet öltések gyors egymásutánban, mert lelked menekülni akart a hidegség és szeretetlenség honából, ahova minden alkalommal a test levetése-kor jutottál.

Nincs ugrás a természetben. Haladni is csak fokként lehet előre. Nem lehet a télből egyszerre a nyárba jutni. Nem lehet a didergő fagyos szíveket egyszerre meleg helyre vinni,

mert még kárakra válna ahelyett, hogy használna nekik. Így kell fejlődni napról-napra a virágnak is, és így kell haladnia évről-évre és életről-életre a szellemnek (az embernek) a szeretetben. **Azért mondom én, hogy a föld a szeretet iskolája, ahol osztályokra van berendezve az élet. Mert a föld bukott világ és engesztelve kell önmagát tisztítania. Ez a feladata a rajta élő embereknek.**

Nehéz azt a földi emberrel elhíttetni, hogy ő már élt, ki tudja hányszor, és azért van a földön, hogy vezekeljen, nem pedig azért, hogy elégedetlenkedjen, s bűnt bűnre halmozva adósságát szaporítsa, amit bizony le kell fizetni az utolsó fillérig.

Boldog, ki csendes béketűréssel várja Isten kegyelmét és segítségét, mert nem csalódik várakozásában. Lefizeti békével tartozása egy részét, a többi ügyis elengedettik néki, mert Isten nem azért a szeretet Istene, hogy gyermekeit sanyargassa. Ő szeretettel hajol le hozzánk, és bekötözi lelkünk sebeit és azt mondja: „Eredjél, és többé ne vétkezzél.” Mert ha vétkezel, újra a törvénybe ütközöl, és az neked csak fájdalmat okoz. Megfogja kezéd, és vezet ő téged, csak bízd reá magad. Higgy és szeress! Ez az a két szó, amely feltárja előtted a mennyek kapuját. De hited legyen erős kőszikla, amely meg nem inog, ha ég és föld összeomlana is előtted. Mert mindezek felett él a te Istened, a te szerető Atyád, aki tud rólad, és számon tartja fejed hajszárait is. Megérti bánatodat, és megvigasztal. Meglátja örömedet, megáldja és megszenteli azt, csak keressed Őt. Csak szíved legyen tele hittel, és úgy imádkozz, úgy közeledj Hozzá.

Szeress! Mindent átható igaz, tettetés nélküli szeretettel. Mindent megbocsátó, mindent kiegyenlítő, mindent átölelő érzéssel, és mennyei Atyád megbocsátja bűneidet és megajándékoz kegyelmével, szeretetével.

Nem tudod, óh ember micsoda ez, mert nem ismered értékét, míg csak át nem költözöl a szellemházába, ahol bánatosan visszasírod a te elfecsérelt életedet!

Nem érzem magam oly erősnek, hogy a tudomány embereit meggyőzzem állításaimmal, tehát csak a hívő lelkeket akarom megmenteni a vakhittól vagy a teljes hitetlenségtől, mert az emberek szeretik a szélsőségeket és hol egyik, hol a másik oldalon járnak ahelyett, hogy keresnék az egyenes utat, amely elvezetné őket oda, ahol már nincs felekezeti vagy faji gyűlölet. Ahol a lélek szabad levegőt szívhat, és nem ütközik meg a dogmák és ceremóniák különféle kinövéssein. Szabadon, minden mellék- és utógondolat nélkül érezhet vágyat az ő Teremtőjét, Alkotóját és Fenntartóját megismerni.

Ne legyen az én kis munkám a lelkek közt izgató hatású. Csak egy szerény hang a túlvilágról, mely arra inti az embereket, hogy semmi el nem vész, és hogy ennél fogva cselekedeteik és beszédeik magvát úgy vessék el, hogy van egy hely, ahol mindennek van aratása, ahol sokszor a legszörnyűbb gyümölcsöt aratják a földi élet magvetői. Tehát jó ezen gondolkozni. Jó erről beszélgetni, mert az idő mindenkire eljő biztosan, mikor a porhüvely leválik róla, és ott áll mezítelenül vagy rongyosan, mert a talentumokat és javakat elfecsérelte, amit pedig számon kérnek tőle.

Azt akarom csak megvilágítani és bebizonyítani, hogy mi az igaz, mit kell megtartani, és mit kell kivetni az élet süllyedő hajójából, ha már nehéz a menekülés.

Ébredj fel kedves testvérem! Ne botorkálj a sötétben és ne keresd a földi élet posványában üdvödet, boldogságot, mert te nem vagy a föld szülőtte, nem itt van a te hazád. Magas származású a te halhatatlan szellemed. Isteni szikra vagy ember, de egy messze lebukott szikra. Keresd igazi hazádat és szerető Atyádat, aki tárt karokkal vár vissza téged, hogy a boldogságban te is részesülj. S ha megtértél őhozzá, nem jársz sötétben, mert a Szeretet Isten fényt szór utadra, hogy el ne tévedj és megtaláld helyed az ő házában, az ő kebelén. De nem lehet ezen az úton és a bűnök országútján egyszerre járni. És kevesen vannak, akik a keskenyebb utat választják, mert ez nem oly kényelmes, mint a széles, hol a bűnök is elférnek, és együtt juthatnak a szenvedések és gyötrelmek helyére.

Egy ilyen széles úton járt uralkodóval kezdtem az én beszédemet, és egy keskeny úton járó, egyszerű, jelentéktelen aszszonnyal végeztem, aki egy és ugyanaz, de más körülmények és más feltételek mellett kezdett az ő javulásán munkálkodni.

Mikor a szellem látta, hogy a gög és büszkeség hová vezet, megijedve az eredménytől, borzadva fordult vissza az élet széles országútjárói és a keskenyet választotta, ahol sokszor megütközött a kőben és a tüskék is megvérezték, de mindannyiszor látta, hogy el-elmaradt egy-egy súly, egy-egy nehéz bűn. Mert az isteni szeretet fénye bevilágítja ezt a keskeny utat. És akik ezt járóják, már messziről látják a célt, ahonnan ez a fény sugárzik, hogy biztassa, bátorítsa az úton járókat, hogy minden küzdelme és minden fáradsága semmivé válik abban a nagy boldogságban, ami ott vár reá, a tiszta lelkek honában.

Más a széles út. Ott kevesebb a kő, melyben megütközne, kevesebb a tüske, ami megvérezné és kábító illatú virágok nyílnak rajta. Fényes ennek az útnak a kezdete, de annál sötétebb a vége, mert a bűnök kábító illatú virágai elaltatják a lelkiismeret szavát, és nincs ami figyelmeztesse a szegény úton járókat, hogy verembe esik már a következő lépésnél, ahol aztán hiába sír, hiába nyög és szenved, mert nincs aki kimentse onnan, míg a könnyörület Istenéhez nem fordul. És ha újra kezd, és ismét csak a széles utat választja, még mélyebb verembe esik, és még nehezebben jön a segítő kéz. Így az emberek évszázadokat, évezredekkel töltenek el kínban, szenvedésben és rideggé válik lelkük kietlenné, hideggé a szívük.

Ahelyett, hogy az Atyát keressék, az ő oltalmába helyeznék magukat és megjárják a keskeny utat, hol a tövis mellett a kegyelem és irgalom virágai is nyílnak. Ezeknek az illatuk üdítő és éltető s a szegény vándor annyit szedhet belőlük, amennyi csak neki tetszik, mert hisz imádkozhat, közeledhetik az Atyához, akitől ezek a virágok származnak.

Az első bukásból származó bűnök megsokszorozódva többszörös bukást vontak maguk után, és így a keskeny út ki van rakva tövisekkel, éles kövekkel, mert a törvény nem tűri a bűnt és ezen a keskeny úton a törvény az uralkodó. Nem fér be a szellem bűneivel együtt a mennyek országába, szükséges, hogy a tövis s a kövek figyelmeztessék az úton járókat arra, hogy még van

elhagyni valója. És ha megütközöl, ha szenvedsz, ne az utat okold, hanem saját bűnökkel megterhelt lelkedet, mert csak a bűn súlya nehéz, az híz le, hogy újra és újra megütközz és eless. Emeld fel tekintetedet az ég felé és kérd a kegyelem Istenét. Ő megszán téged, és megkönnyíti lelked, hogy ezentúl kevesebb tövisekre és éles kövekre találj. Megmutatja az utat, mely Óhozza vezet. Ez a szeretet útja. Ha ezen haladsz könnyű lesz terhed, mintegy leolvad rólad, fáradságod eltűnik és te frissen, üdén jutsz be oda, hová az Úr hívogatja gyermekeit, s te részt vehetsz azon a nagy örömnepén, melyet az ő eltévedt, de megtért tékozló gyermekei viszontlátására rendez a szeretet Istene.

III. EMBEREK. (**)

Az ember nem tudja ki ő. Nem tudja honnan jött, hová megy, miért él. Nem tudja felfogni létezését és ennek célját mindaddig, amíg az anyagot bálványozza és ameddig abból az elvből indul ki, hogy csak a láthatót és megfoghatót hiszi el létezőnek. Ebből az első tévedésből sok más tévedés hajt ki és vezet az embereket a sötétségbe, tudatlanságba, bűnbe és boldogtalanságba.

Hiába hirdeti a tudomány nagy fennszóval a világosságot, ha a Teremtőt el nem ismeri ilyennek lenni. Hiába vannak a legtudományosabb felfedezések, ha a szellem létezését tagadják, nem tudnak a legkisebb kérdésre sem megfelelni. Szellem nélkül minden tudomány csak bölcsőtől-koporsóig terjed. Itt megszűnik minden tudás. Hidegen számít össze mindent az ilyen tudomány, amit anyagilag megfoghat, mit érzékeivel megérezhet, és ezekből akarja kimagyarázni a láthatatlan, megfoghatatlan erőket, érzéseket, boldog vagy boldogtalan állapotokat. Tudja ő, hogy nincs igaza, de mégis állítja erősen, mert a gőg nem engedi, hogy meghajoljon.

Ezek a ferde nézetek teremtik meg milliók boldogtalanságát és azt a nagy zűrzavart, kapkodást, amit a földi emberek az anyagi javakért véghezvisznek. Ebben a nagy zűrzavarban tévelygve eltérnek a rendeltetésük és céljuk felé való törekvéstől, és él ki-ki a maga tévelygéseinek. Sehol semmi összhang, semmi összeolvadás, mert hiányzik a szellem, hiányzik Isten. Mindenfelől panasz, elégedetlenség, szenvedés és jaj hangzik fel az emberek ajkáról, mert mindenki a külsőnek él vagy szeretne élni és ezzel magának és másoknak belső állapotát nehezé, súlyossá teszi. És ti zúgolódtok egyre édes testvéreim! Egyik azért mert rövid, a másik azért mert hosszú az élet, s azon töritek eszeteket, hogy az emberi életet vagy hosszabbra nyújthassátok, vagy rövidebbre szabhassátok. Mindenki mást szeretne, mint ami van. Mindenki előbbre szeretne jutni, mint ahol van, és mindenki különbnek szeretne látszani, mint amilyen. Az egyik oldalon a tudósok az emberi szervezet legkisebb részéről is könyveket írnak; azok fennmaradásáról, egészségéről, hasznos vagy haszontalan voltáról vitatkoznak. Mindent megfigyelnek, amit az emberi test

hasznára vagy fejlődésére jónak látnak. Tanulmányozzák a betegségeket, hogy védekezni tudjanak egy kis múltó baj ellen, míg másfelől öldöklő fegyvereken és készülékeken törik fejüket, hogy hogyan lehetne több ifjú életet a csatatéren leghamarabb kioltani. Ilyen az ember!

Míg az egyik a legkisebb testi szenvedéstől is félve kíméli magát, addig a másikat szívesen küldi a biztos halálba. És mindez miért?

Mert magát jobbnak, nemesebbnek és érdemesebbnek tartja az életre, mint mást; mert több jogot formál magának ahhoz, amit itt boldogságnak neveznek.

Az egyik elnyomja a másikat. Az erős a gyengébbel viteti magát. A gazdag a szegénytől húzza el az utolsó falatot, hogy még többet gyűjthessen, halmozhasson össze. Igazságtalanság, kíméletlenség, durvaság és hamisság felemelt fővel halad, és ott-hon van majd mindenütt, hol az anyagi élet felett nincs ott a láthatatlan, megfoghatatlan és kikutathatatlan valami: az Istenbe vetett hit. Mindenben a szellem vezet, és mégis letagadják, kigúnyolják.

Az Istenbe vetett hit az, ami megállítja az embert a süllyedésben. Minden, ami érez, és aki gondolkodni tud, azt tapasztalja, hogy az első lépés a haladás felé a bizalom. A bizalom termi meg az összetartást. Az összetartás az összhangot és az összhang az együtt való haladást. Az Istenbe vetett hit tehát a békesség és nyugalom alapja. Ennek szilárdan kellene állani minden népnél, társadalomnál és családnál. Ennek nem szabadna hiányozni az egyeseknél sem, mert nélküle rombolás, dúlás, felfordulás áll elő, aminek szenvedés és boldogtalanság a kísérője. **Az emberi társadalom szenvedései, elégedetlenségei mind ennek az alapnak a hiánya folytán jöttek létre.** Tudja ezt mindenki, de a túl nagy tudás, az ügyevezett felvilágosodottság szégyenkezve fordul el és lekicsinyelve, ajkbiggyesztéssel mosolyog az egyszerű megoldáson.

Mindenki igyekszik másnak látszani, mint ami, és ez beleviszi az embereket a szélsőségbe. Divatos eszmékkal iparkodik saját lelki szegénységét palástolni, akit vagy az élvezetek utáni hajsza vagy a gondolkodni nem tudás megfoszt attól, hogy Istent vagy szellemet elismerhessen. Megelégszik mindennel, amit

kap. Nem válogatja, hogy jó-e vagy rossz, egészséges vagy egészségtelen, csak rágódik rajta.

Gondolkozz kedves testvérem. Ne elégedj meg kész és rossz tudományokkal. Kutass! Ne állj meg a külsőnél, hanem hatolj be mindennek a belsejébe. Keresd a célt, míg meg nem találsz, mert minden létezőnek oka és célja van. Keresd, hogy ki vagy te, mint ember, ki vagy mint szellem és miért jöttél vagy miért élsz? Avagy létezésed okát meg tudod-e magyarázni, és saját akarattal összeegyeztetheted-e azt? Gondolkozz és vizsgálódj!

Nem tudod ki vagy te, míg kívül nézed magad. A külső szín elvakít, nem ismerhetsz magadra, mert te csak a testedet látod, ezt a börtönt, amibe be vagy zárva és te ezt annyira megszoktad, hogy már a rabra nem is gondolsz, csak ezt szépíted, ezt erősíted, ennek teszed meg minden kívánságát. Ennek szenteled életedet, a bölcsőtől a koporsóig, és aki tulajdonképpen te vagy: a rab, az egyre gyengül, egyre satnyul, beteges, vézna lesz, és amikor a kényeztetett és bálványozott test lehull rólad, ott találsz magad szegénységben, betegségben, mert tulajdonképpen éned megszabadulva a börtönből, él tovább.

Nehéz ezt hinni neked, az anyagba oly mélyen süllyedt szellemnek. Mert tulajdonképpen mi az ember? Testet öltött szellemlény, aki azért születik és azért vesz fel testet, hogy lelkét tisztíthassa és javítsa a földön. De hogyan értse ezt meg, vagy hogyan higgye ezt el a tudós, aki kikutatja az agy minden részét, és mindennek megtalálja a magyarázatát a szervekben!

Mi a lélek? Mi a szellem? Látni nem lehet, megfogni nem lehet, és mégis van. Hol van? A testben? Igen a testben; betölti az egészséget és munkálkodik benne. Ez érez mindent: örömet, fájdalmat, szenvedést és boldogságot. Tanul, tapasztal, javul, vagy süllyed aszerint, amint testi hajlamai felett uralkodni képes. A rabnak kell saját börtönén dolgoznia, hogy egyszer levethesse a nehéz ruhát és vehessen könnyebbet, amiben könnyebben mozog, tisztábban lát. Az ember születése előtt is öntudatos szellem és haladása érdekében vesz testet magára, hogy magát az anyagi világban kifejezhesse. A cél mindig a javulás és tapasztalatok gyűjtése.

Mielőtt a szellem testet öltene, rendbe hozza lelki ruháját, azaz végig tekint lelki hibáin és gyengéin. Ott, ahol legnagyobb szükség van a javításra, megjelöli és ezzel a hibával vagy mondjuk bűnnel erősen számolva, testi öntudatában igyekszik kidomborítani, hogy küzdhessen ellene, hogy legyőzve azt, megtisztítsa lelkét tőle.

Akár őrszellemétől (őrangyalától) vezetettve, akár saját elhatározása folytán ölt testet, erre a célra mindenkor a legmegfelelőbb szülőket kell keresnie, kikkel úgy fiuidilag, mint érzésileg rokonszenvez, és a tisztítandó bűn legjobban kidomborodhat az ezektől nyert testen. Mert tudnivaló, hogy a test a lélek ruhája és a ruhát a lélek alakítja magához, vagyis célja eléréséhez.

Mikor a szülők megvannak, a szellem igyekszik az adó és elfogadó villanydelejes áramokkal magát összekapcsolni. A kölcsönös vonzódás, ami az egész természet alapja, megindít egy lelki folyamatot, ami szintén a testre hat vissza, és ebben az ösztönöket ébreszti fel. A szellem most azután minden alkalmat felhasznál, hogy a kisugárzó villanydelejes áramokkal saját magnetizmusát összeköthesse, és a csirát életre kelthesse. Ha sikerül, kész a test megalapozása, vagyis a fogamzás. Ezután a csira, a maga szellem-delejességétől fejlődésnek indul, és pedig a szellem által lelkileg alakítva, és fiuidilag éltetve. Az állati delejesség az anyatesttel összekötve egy bizonyos képződményt hoz létre, amely él, mert éltetve van és fejlődik, mert fejlesztve van. Hogy hogyan, azt a szellem a saját ízlése, és céljai szerint intézi. De nő és egyre jobban észrevehető lesz az anyánál, ki az ő akaratát és beleegyezését igen sok esetben meg is tagadja, de ez éppen olyan dolog, hogy nem rajta múlik.

Tehát akkor máson? Igen! A születendő gyermek szellemén. S amint a test fejlődik és már annyira erős, hogy nincs többé szüksége arra, hogy az anyai test erőit igénybe vegye, elfoglalja helyét a testben, és megszületik mint ember.

Mivel a szellem teljesen azonosítja magát a testtel, hogy ezt az ő rendeltetése és céljai szerint alaposan kiképezhesse, megszűnik szellem lenni. A test fejlődése alatt az öntudat pihen, mert minden erejét a test növesztésére és helyes kiképzésére kell fordítania, így lassan kezd csak az öntudat ébredni, de csak egy testi

öntudat. Helyesen vezetve és szabadon nevelve, a gyermek hajlamai kezdenek kidomborodni. Ekkor van itt az alkalom, mikor a gondos szülőknek meg kell kezdeni a nevelést, az oltás. A "rossz" hajlamokat szeretettel kell lenyesegetni, és helyette a szép és jó iránti érdeklődést beoltani. Így nevelve öntudat fejlődik ki a gyermekben, és célját, amiért emberi testet vett fel, eléri a szellem.

Az ilyen célját elért szellem végtelen hálával gondol szüleire, akik neki a javulás útján támaszai lettek. Az ilyen szülők pedig beteljesítették hűen a rájuk bízott munkát, és a szeretet melegével gondolnak egymásra szülő és gyermek az idők végtelenében is. Mert a szellemvilágban tisztán látják mindennek az okát, és kölcsönösen örülnek az elért eredménynek.

A testben a szellemi öntudatot helyettesíti a sejtés. A testben élő szellem nem tud semmi másról, csak ami a test érzékszervein keresztül jut hozzá kívülről, ez pedig t.i. a sejtés belülről jön. Honnan jön akkor tehát? Az anyagelvűek azt fogják mondani, hogy bizonyosan az agyvelőből, mert hát az agy furcsa valami. Abban teremnek az eszmék és érzések, amik csak a testből származhatnak. (És mégis ha kimegy a lélek, nem terem benne semmi.) Eddig minden onnan jött és az idegeken keresztül sok mindent közvetített. Az agy egy tekervényekkel ellátott velőtömeg és ebben minden megvan. (De csak egyeseknél, már pedig a koponyák kevés kivétellel mind egyformák, miért oly eltérők tehát az emberek képességei?) Az első emberek agya nagy volt és ép oly kifejlett, mint a mai emberé és nehéz is. Hát miért van az, hogy a régi ember vívmányai messze elmaradnak a mostani emberétől?

Ha vizsgáljuk az agy összes működését, eljutunk oda, hogy az agyat is mozgatja valami, és az agy mint egy szolga engedelmeskedik egy felsőbb akaratnak, az értelemnek. Tehát akkor első az értelem, és csak azután fejlődik az agy. Az értelem fejlesztí az agyat, nos az értelmi erő, ez a láthatatlan valami: a szellem. Ez az, ami éltet, ez az, ami mozgat, ez az, ami él az emberben, az anyagban. Ez szedi össze a neki szükséges anyagot, és alakítja testté. Ez érzi a fájdalmat, a szenvedést, az örömet, a boldogságot. Ez nem az anyag, nem az agyvelő, nem a test, hanem az, ami ismét elszáll, elhagyja a testet ha az idő, a vállalt

megpróbáltatás és a haladás ideje lejárt. Ott marad az anyag, mit a szellem alakított testté, mert egy élet lemúlt vele. Egy osztály el van végezve a földi élet iskolájából. Hogy jól-e vagy rosszul, azt csak akkor tudja meg a szellem, amikor visszatért eredeti házába, a szellemek honába.

Az ember élete csak egy rövid perc, egy röpke pillanat az örök életben, és mégis oly büszke, oly elbizakodott az emberiség az ő tudására, vívmányaira, és mindent az agyvelőnek tulajdonít. Valójában pedig **az agy csak gépezet, mely a szellem akaratát és haladottságát van hivatva az anyagi világban érvényre juttatni, és anyagi alakba öltöztetni.** Mert ami az agyban kifejezésre jut, az már a szellemben készen elvégzett munka. Tehát ez előbb élt, mint az anyag, és ez a valóság.

Az emberek oly messze vannak a valóságtól, mint a szellemvilágtól, ha nem tudnak hinni, vagy a hit gyengén áll náluk. Mert ők oly mélyen belesüllyedtek az anyagba, hogy a vastag testiség sokszor megdönthetetlen akadályt képez úgyannyira, hogy a szellemvilág közepén élve, arról semmiféle tudomással sem bírnak.

Az én szerény kis munkám csak ezen az áthatolhatatlan falon akar egy kis rést ütni, amelyen keresztül tudomást vehet a börtönbe zárt rab: az ember szelleme a friss, tiszta levegőről és világosságról. Hogy ébredjen fel a testben, és törekedjen a világosság felé, mely teremtője, alkotója trónja felől sugárzik. Hogy ne tekintse a testet és a testi életet a minden üdvök céljának, hanem Isten kegyelmébe vetett hittel viselje el szenvedéseit és bánatát. Az örömöket pedig ne tartsa állandóaknak, mert azok nem azért adatnak, hogy őket hajszolva, a javulást elhanyagolja, és amikor elkövetkezik az óra, mikor az anyagtól megszabadul, csalódása nagy legyen. Mert csalódik mind, és pedig legkeservebben azok, akik az anyagi élet után nem akarnak hinni egy szellemi életben.

Az ember el van világi dolgaival, élvezeteivel foglalva, és azért él, azért fárad, azért törekszik, hogy az élvezetek, a gazdagság vagy dicsőség utáni vágyát kielégítse. És ha elérte, ismét vannak más vágyai, melyek újból arra serkentik, hogy tovább küzdjön, tovább fáradjon, mert érzi, hogy valamiért kell neki küzdeni és fáradni. Azért nem tudja az ember a vágyát soha sem

kielégíteni, mert mikor elért valamit, már nem találja oly szépnek és jónak, hogy öröme tartós legyen.

Ez az, ami a földi ember életéből hiányzik: a meglegedettség. Míg az ember földi célokat, anyagi érdekeket hajszol, addig nem azon az úton jár, amelyen lelke kielégített. És csak küzd, fárad, mert a lélek nem tud az anyagban boldog lenni. Nem tud ezzel meglegedni, és egyre sürgeti, egyre nógatja valami az embert, hogy azt keresse, ami neki való. És így ezer tévelygés közé jut, míg végre elveszti az utat, mely az igazi célhoz vezetné. A földi élvezetektől megundorodva, beleesik vagy az ember- és világgyűlöletbe, vagy a vakhitőségbe. Ez pedig, úgy az egyik, mint a másik, csak csalódást hoz végeredményben, és kimerülve, elfáradva, megfásulva jut oda, ahonnan elindult.

De én azt ígértem, hogy elvezetlek kedves földi testvérem arra az útra, melyen nem fásul meg lelked, nem hül ki a szíved, mert virágos lesz utad, ha ezt választod. Egyenes úton jársz; nem fogsz megütközni a dogmákban, nem fogsz elmerülni a földi élvezetekben. És ezen az úton a célhoz jutsz hamar, kimerülés nélkül, mert frissen zöldellő üde lombok enyhítik fáradságodat, és tiszta friss víz: az örök élet vize enyhíti lelked szomjúságát.

Az utat keresve egy határkőhöz érünk, melynek egyik oldalára ez van írva: „Isten és élet.” Másik oldalára pedig: „Álom és való.” Ezt jól megnézzük és választunk.

Ha az Isten felé vezető úton haladunk, el kell fogadnunk a vezetőt, ki magát jószívuén felajánlja és vezet. Vezet egyre efelé a fogalom felé: Isten. És egyre jobban megértjük, egyre jobban megismerjük ennek a nagy szónak értelmét. Ez a vezető pedig nem más, mint a szeretet. Ez fogja megmagyarázni, ki az Isten, s miért kell őt az életnek, és minden létező kezdetének tekinteni.

A szeretet vezet. A szeretet megmutatja azokat, akik ő vele egyek. Mert ezek mind az ő gyermekei: a könyörület, részvét, barátság, jóság és türelem. A jó szív, a szép és jó iránti lelkesedés és ima. Ezeket ha megismerted, nem vagy egyedül, mert veled él szívedben sok láthatatlan jó barát, kik lelkedet tisztítják, javítják, fejlesztik és nem várnak semmit, csak azt tedd mindig amit ők súgnak, amit ők tanácsolnak. **És te egy ilyen társaságban máris benn élsz a menny előcsarnokában, mert a föld neked nem kietlen hely többé.** Mögötted a föld minden gazdagsága,

élvezete elmaradhat. Nem tud a bűn feletted elhatalmasodni, mert elvesztette vonzását lelkedre. Szíved megtelik édes érzésekkel, mennyei Atyád és testvéreid iránt. Hálát adsz mindenért, amit kaptál, mert fel tudod fogni mindennek értékét, s azt úgy tudod gyümölcsöztetni, hogy mindenből a te lelked húzza a hasznot. Mert a szeretet minél többet ad, annál gazdagabb. Minél nagyobb tért hódít, annál ékeesebb, fénylőbb, ami ismét a te lelkedet világítja meg, és így tisztán, fényesen állsz a mennyei Atya trónja elé. **S amikor a ruha, az elkopott földi porhüvely lehullik rólad, jó tetteidet látod körülötted fényleni, ragyogni, kápráztató sokféleségben.** Gazdag vagy te akkor és kincseidet senki el nem veszi tőled, hanem inkább kapsz hozzá, mert mennyei Atyád kegyelmét és szeretetét bírod örökségképpen és te az ő gyermeke vagy. Az ő országa a te országod, ahol örök élet és örök boldogság vár rád.

De már itt a földön is élvezed egy bizonyos fokban ezeket, mert szereteted viszont szeretetet ébreszt, könyörületességed hálát fakaszt, jóságod a szíveket hatja meg, türelmed pedig hibáid iránt való elnézést és bűnbocsánatot eszközöl ki mennyei Atyádnál. Lelked nyugalma kedélyedet teszi frissé, békességre való igyekezeted a haragot ellensúlyozza, végül az ima lelked emelkedését és erejét fokozza. Így te benne élsz még ugyan a földi testben, de szellemed máris a mennyei életet élvezi.

Az emberek azzal áltatják magukat, hogy nem érdemes jónak és nemesnek lenni, mert úgyis hálátlanság és gúny az eredmény. Nem, kedves testvérem!

Ha te meglátod a hálátlanságot, és ez visszatérít téged a szeretet útjáról, akkor még nem is léptél egészen reá, csak megkísérelted. Próbálni pedig nem kész elhatározás. Határozd el magad erősen, ne ejtsen kétségbe, ha egyik-másik helyen hálátlansággal is találkozol. **A te részedre nem veszett el az a cselekedet, hanem csak a hálátlan részére,** mert nem tudta felfogni és nem tudta eléggé megbecsülni a segítséget, és így ő lett szegényebb, nem te, mert a cselekedet fel van írva és elveszed érte jutalmadat.

Aki gúnyol téged, nem nyer semmit, de te sem vesztesz. A tévedők csak gúnyolódnak, csak örüljenek, míg az ő idejük is

el nem jön, mert eljön biztosan, s akkor ők gúnyoltatnak ki a saját lelkiismeretük által.

Most lépünk arra az ösvényre, melyet a kő másik oldala „Álom és való”-val jelöl meg. Ez is szép, de alig hogy rálépünk, látjuk, hogy nem valódi szépség, amit mutat. Utánzat rajta minden a legkisebttől a legnagyobbig. Kívül gyönyört ígér, belül szenvedést ad. Kívül fénylik, belül rozsdás. Kívül nevetés és vígság, belül sírás és jajgatás. Ez az út a világ: élet teljes kihasználása és mindennek a szeretése, ami anyagi

A materialista szeme valót lát az anyagban, és ehhez ragaszkodik. Minden szellemit tagad; az anyagból indul ki, és odajut vissza, ahonnan elindult. Mert a szellem - az élet az anyag mozgatója láthatatlan, így képzelődésnek, álomnak tartja, és él az általa képzelt valónak, az anyagnak. Felhasznál mindent, mit az anyag adhat. Kielégít minden vágyat, mit a testben kielégíthet. Neki a test a fő, annak engedelmeskedik egyre. Ez pedig sokat kíván, s mintegy zsarnok uralkodik felette. A gazdagság utáni vágy, a fényűzés, az élvezetek egyre másra csábítják magukhoz, és ő gondolkodik, okoskodik - és végre is lelép a becsület útjáról. Annál könnyebben és annál előbb, minél jobban el van önmagával és az ő tehetségéve telve. Mert ő sokkal ügyesebbnek, okosabbnak képzeleli magát, mint mást.

És ha nem is lép le, a gondolatok, a vágyak magukba véve is elégségesek ahhoz, hogy lelki nyugalma és békéjét megzavarják. Lelkében felébred az irigység, a gyűlölet azok iránt, akik élvezik mindazokat a képzelt jókat, amelyekért ő sóvárog. Ez pedig már egy kész pokol és ezek az érzések egyre nagyobb mértékben jelentkeznek.

Nem lehet az ilyen lelki állapotot eltitkolni. Kiül az arcra és megrongálja a testet. Megrontja az egész életet, és a régi bűnökkel egyesülve egy kimondhatatlan szenvedésekkel teli szellemi állapotot teremt. A jó Istent nem akarja elismerni, parancsait semmibe sem veszi és él szenvedélyeinek, mi egyre süllyeszti, egyre gyengíti lelkét. Az ilyenre még áldás a betegség, mert megóvjá sok olyan bűn elkövetésétől, mely valóságos gyötrelmé tenné az emberi életet. Milyen üres ilyennek a világ. És milyen sivár az élet. A halál ránézve a rémek réme és már az elmúlás gondolata is megremegteti lelkét. Fásulttá és dühössé

teszi, mert mindent csak itt a földön hitt valónak. Szerinte az anyag elmúltával minden megsemmisül, és midőn így élvén a testtől megszabadul, óriási csalódást érez, mert nem tudja, s még a halál után sem akarja elismerni a szellemit. Tépelődik, gondolkodik, dühöng, mert sehogy sem tud új helyzetével megbarátkozni. Csak nagy sokára, sok szenvedés és csalódás árán éri el a tudás legkisebb fokát, és akkor látja be, hogy amit ő képzelődésnek, álmoknak tartott tulajdonképpen az a valóság, míg az anyag és a földön átélt egy-egy emberi élet az álom, mert aszerint, amint azt átélte vár reá a valóságban szenvedés vagy boldogság!

Az ilyen szegény csalódott szellemek, ha nagykésőre megismeréshez jutnak esedezve, sírva kérnek újabb alkalmakat, hogy az elmulasztottakat pótolhassák, és sok még erején felüli szenvedéseket és fáradalmakat is vállalna, csakhogy nyomasztó helyzetén változtathasson. Mert időnként látja azok helyzetét, akik öntudatosan, hittel és bizalommal végeztek el egy-egy földi életet, és látja azok előnyeit, örömeit, látja előrehaladottságukat.

Ezekből kerülnek ki jövő testet öltésükben az élet szerencsétlenjei, akiket úgyszólván a sors üldöz. De ezeknek hittel és bizalommal kell túrni a csapásokat, a megpróbáltatásokat, betegségeket. Mert ha végig kitartanak, nagyot lépnek előre és örömről kimondhatatlan lesz testük levetésekor. Akkor látják meg, mire volt minden jó és mennyit nyert lelkük erőben és haladásban. De ha a csapások miatt békétlenkednek, zúgolódnak, akkor eltérnek a mennyei Atyától, akkor hiábavaló volt szenvedésük, mert nem állták ki a vizsgát és megbuktak. Ott vannak, ahonnan elindultak, vagy még mélyebben.

Az ilyen emberek szelleme sír, jajgat, és újra felveszi a szenvedéseket. Ha előbb nem, hát később, de felveszi, hogy haladhasson. Azért mondom én kedves testvérem, ha szenvedsz, ne keresd az okát másban soha, csak mindig magadban, mert semmi sem történik veled méltatlanul. Ha szegény vagy, viseld a szegénységet és nyomorúságot Istenbe vetett hittel. Ha talán érdemtelenül ér valamely büntetés, nyugodj bele. Mindent te vállaltál magadra, mielőtt testet öltöttél volna, mert kényszer nincs, csak törvény, és ha kiléptél a törvényből, érzed annak megtorló hatalmát. A törvényt senki sem játszhatja ki, senki sem menekülhet előle, magaddal viszed mindenhová, mert ez a te

bensődben, a te szellemedben van felírva; saját énedben, az Isteni szikrában: halhatatlan lelkedben van kitörülhetetlenül bevésve.

Mielőtt a testet öltést megkapod, a cél felé törekedve, bizonyos munkát vállalsz. Erre annyi időt kapsz, amennyit munkád elvégzésére elégnek gondolsz. De ha időd lejárt, és munkádat még nem tudad elvégezni, ha kéred mennyei Atyádat, Ő megadja a haladékot, hogy ne térj vissza elégedetlenül, és ne kelljen egy életet újból átélni csak azért, mert valamit befejezetlenül hagytál.

Hányan vannak azonban, akik a vállalt munkát még tíz életen keresztül is befejezetlenül hagyják, és mily kevés az olyanok száma, akik az egy életre vállalt munkát jól elvégezvén, fokról-fokra haladnak a tökéletesedés és boldogság felé! Az utóbbiak már nem kapnak különös nehéz testet öltéseket, de ha kapnak is próbára, akkor sem zúgolódnak, és akkor sem lépnek le a törvény útjáról, hanem békével és türelemmel várják szabadulásukat. És ha kijárták a földi élet iskoláit, a föld elvesztette rájuk nézve minden csábítását, s ők boldogan repülnek jobb, tökéletesebb világok felé, hogy ott újra tanuljanak, fejlődjenek és beteljenek a nagy mindenségben szerzett tapasztalatokkal. Hogy buzgó munkásai legyenek a szeretet munkájának, és élvezzék az élet magasabb örömeit. Így jutnak a célhoz, a boldogsághoz.

Boldogság! Vajon van-e igazi boldogság? Ezt kérdezi minden földi ember. Van. Mert ha nem volna, nem keresné minden teremtetett lény. Ez az, amit mindenki keres a földön, de senki sem találja meg addig, míg a földön, az anyagiban keresi. A bölcselkedő egyszerűen rámondja, hogy ez csak egy fogalom. Igen, fogalom. Itt. De vannak helyek és állapotok, ahol valódi boldogságot is lehet élvezni, de ezt szem nem láthatja, tudós ki nem kutathatja, mert ez csak ott található már, ahol az anyag elvesztette vonzását. Tehát a szellemiben. Igen. Ott, ahol megszűnt a bűn, megszűnt az önérdek, megszűnt minden, ami az emberek lelkét oly messze szétszórja egymástól. Ott van ez, hol a legtökéletesebb szeretet honol.

De visszatérek az álmodozókhöz, akik a sötétben keresnek, turkálnak, akik tagadnak minden szellemit, mert méltóságukon alulinak tartják, hogy utánanézzenek, tanuljanak.

Igen, tanuljanak! Hiába tudós valaki, ha a legfőbbet, a legszükségesebbet: saját lelkét, saját szellemét elhanyagolja, mert akárhogy tagadja is ilyenek létezését, az mégis van. Elnyomhatja, megnyomoríthatja, de életét le nem tagadhatja, mert az mégis él. Nem érti az ilyen ember azt sem, hogy mi az élet, ha szellemét, lelkét letagadja. Hasonló módon cselekszik ahhoz, aki járkálás közben azt igyekszik letagadni, hogy neki lába van. Szegény az ilyen és sajnálni való, mert tévutakon jár, a valóságot álomnak hiszi, az álmot pedig valónak; elmerül saját gondolataiban és bölcselkedéseiben és gögösen visszautasít mindent, ami őt a helyes útra terelné.

Az ember lelke láthatatlan és megfoghatatlan valami, de nem ilyenek a nyilvánulásai. Nincsen két teljesen egyforma ember. Honnan van tehát ez az eltérés? Ha a külsőben hasonló is, de bensőleg nem hasonlít. Ez is az anyagtól, a mindenható testtől jó? Az érzés, szeretet, gyűlölet, ellenszenv, rokonszenv, hidegség, közömbösség; ezeket mind a test érzi? Hát miért nem érez azután sem szeretetet, sem gyűlöletet, ha a lélek elhagyja a testet, vagyis mikor megszűnt élni? Miért esik szét a test, bomlik fel alkatrészeire, ha az a bizonyos élet elszállt belőle? Miért nem tud gondolkodni az agy a meghalt ember testében és egyáltalán miért hal meg, vagy hogyan hal meg az ember? Mi a halál és mi az élet? Ezek és hasonló kérdések mindig megmagyarázatlanul állnak. Ezekre a materializmus nem tud pontos és kielégítő feleletet adni, mert ezek a kérdések már túllépik az anyag határát, és az anyagi tudomány megszűnik, ha a szellembirodalomba lépünk át.

Mikor a „modern” gondolkodók a szellemek létezéséről vagy nem-létezéséről hallanak beszélni, mosolyogva intik le, hisz ők oly okosak, oly tudományosak, hogy minden szót kár vesztegetni az ilyen gyermekmesékre. Egyre több és újabb elméletet állítanak fel az agy és az idegek kombinációiról, és ezt elnevezik lélektannak. Ezen nevelik az ifjúságot, ebből táplálják a tudományra és hitre szomjas lelkeket. Így a materializmus egyre terjed, és szedi áldozatait a mai emberek szellemei közül. Másfelől a hitre való hajlamot magukkal hozott emberek a vak-hitben keresik lelkük ima utáni vágyódásának kielégítését, és így mindenképpen fonákul áll az eszme, mert sem az egyik, sem a

másik nem elégítheti ki a lelkeket. Az egyenes útról, a szeretetről minden esetben letérnek, és lelkük üresen marad, mert nem tudja betölteni sem az anyagi élet, sem a fennálló vallások valamelyike. Hiányzik a bizonyosság, hiányzik az a biztos alap, amelyre építhet az, ki az életet és az élet célját kutatja. Mindenhol hiányzik az, ami a vallást vallássá és a lelket boldoggá teszi.

Egyetlen érzés az, ami felemel, egyetlen gondolat az, ami mindenre gyógyítólág tud hatni, legyen az egyéni vagy társadalmi kérdés megoldása: a szeretet! Az igaz, tettetés-nélküli szeretet, mely a lelkek mélyéről mintegy ellenállhatatlanul tör elő. A minden gondolkodás és fontolgatás nélküli segíteni vágyás. Ez az a testvéri érzés, amely nem kérde: ki vagy? Mi vagy? Csak, hogy rászorulsz-e a segítségre, vigasztalásra? S ha igen: bőven osztogatja akár az anyagi, akár a lelki javakat.

Van-e olyan ember, aki ha jót tesz, nem azért teszi, hogy a többiek lássák, vagy bármiképpen észrevegyék? Vagy aki jótéteményeit elfelejteni és saját hibáit egyre szem előtt tartani igyekezne? Ilyen ember - sajnos - vajmi kevés van, és ezek azok a kevesek, akiknek van vallásuk. Van egy biztos alapra épített házuk, amely megóvjá őket az idő viszontagságaitól. Ezek nem tévelyegnek, legyenek bármely vallásfelekezethez tartozók is. Ők tudják, hogy van lelkük, hogy van egy halhatatlan szellemük, mert érzik, hogy valami őket egyre ösztönzi, egyre nógatja a jóra, a szépre. Fel van írva lelkükben a szeretet törvénye, az parancsol, az irányítja minden tettüket és gondolatukat. Ez az igazi vallás, az igazi krisztusi parancsolat. Erről ismeri meg a Megváltó az ő tanítványait, és bevezeti őket abba a hajlékba, ahol minden népek és nemzetek találkoznak. Mert egykor találkozniuk kell mindenknek, amikor „egy akol egy pásztorra lesz és mindnyájan egy érzéstől áthatva, egy imádsággal dicsérik az Urat, a szeretet Istenét.

Az egy-istenség eszméje betölti a világegyetemet, és az ember mégis oly szegény, oly fogyatékos gondolkozású, hogy még azt is letagadja, ami által él és mozog. Tagadja Isten létezését, tagadja a szellemek létezését, tagad mindent, ami az ő látóhatárán túl esik; tagad mindent, amit felfogni nem tud. Nem számol azzal, hogy mennyi csalódáson ment már keresztül az emberiség, míg végre ott áll, ahol most van. Képes inkább saját magát, az

embert állattól származottnak elismerni, mintsem az ő igazi eredetét, az isteni szikrát magában keresni és felismerni. Inkább felállítja a lehetetlent, hogy a világmindenség önmagától jött létre, mint hogy a Teremtőt, a világmindenség bölcs kormányzóját elismerje.

Kedves testvéreim! Én annyi erővel nem rendelkezem, hogy ezekből a ferde helyzetekből erővel kivezesselek benneteket, de rátok bízom, hogy gondolkozzatok, tanuljatok és kutassatok. Mert ha valamely tudomány, úgy ez bizonyítással megérdemli a munkát és fáradságot, mert ha szorgalmasan kutattok: találtok is. És amit találtok, az mind a tietek lesz, nem veszi el tőletek senki. Pedig drága kincsekre fogtok akadni, mert így: Isten és szellem nélkül koldusszegények vagytok, lelketek gyenge, beteg és elhagyatott. Ha utolér benneteket egy-egy lelki csapás, fájdalmas panasz hagyja el ajkatokat, ha a világ összes gazdagságát és tudományát bírjátok is.

Az embert ebbe a tagadásba semmi más nem viszi, mint a góg, az elbizakodottság, amennyiben ő már oly okosnak, oly hatalmasnak képzei magát, hogy emez elbizakodottsága a leghihetlenebb okoskodásokat hozza létre. Nem veszi észre, hogy míg ő az Isten létezését tagadja, és önmagát istennek képzei, addig szolgálai sorba alacsonyítja le magát, mert az ellentétet szolgálja hüen, odaadóan. Isten gyermeke nem akar lenni, mert ha elismerné a Teremtő nagyságát, le kellene borulnia előtte. Szabad és boldog gyermek nem akar lenni, mert akkor le kellene mondania a gógról, a bűnről, ez pedig nagyon kedves az embereknek. Góg volt az első bukás oka és most is, ahol a góg és büszkeség istentagadásra csábítja az embereket, otthon van ott a bűnöknek majd minden rokonsága.

Az istentagadás sötétséget borít a szellemre és sötétséget a lélekre, mert elveszett ott már az egyedüli fény, amely megvilágítja a földi élet útjait és sötétben botorkálva, hamar eltéved az utas, és árokba zuhan. Kedvező esetben csak egy pocsolyába esik, de azért mégis beszennyeződik lelki ruhája, és nem mehet be oda, hová a világos úton járók, míg magát meg nem tisztítja.

A góg elhitesi az emberrel, hogy a halál végmegsemmisülés. De miért? Csak azért, hogy az ember ne higgye, hogy rossz tetteiért valamikor és valahol számadásra szólítják.

De, ha csakugyan ez volna az igaz, volna-e rend? Volna-e rendezett világ? Ha ez így lenne, kedves testvérem, te sem élhetnél oly nyugodtan, és nem hirdethetnéd Isten nemlétezését, mert a náladnál rosszabb és furfangosabb emberek hamar elvonnák, és a sajátjukká tennék azt, amit ma oly nagyon szeretsz: a vagyont, a kényelmet. Sőt rosszabb esetben még azt a kis pihenőhelyet is, ahová a fejed lehajtod.

De nem! Ne félj, van Isten, és van törvény, és így neked nem kell félned a náladnál rosszabb emberektől. Csak saját magadtól, mert születéssel, és a természet rendje szerint meg is kell halnod. Ezt magaddal viszed mindenhová, ez elől nem véd meg a törvény, mert éppen ez az, ami reád is vár. A törvény elkísér téged azután is, amikor te már a nyugalmat kívánod, és a teljes megsemmisülést várod. De csak várd, az idő engedi; az örökkévalóság elég hosszú ahhoz, hogy eltűnjöd a dolgok felett. Végre is gőgöd meg fog törni a szenvedésben, és más fogalmak kezdenek benned életre kelni. Eleinte azt fogod hinni, hogy a földön élsz, és egyre kínosabb és riasztóbb állapotokban képzeled magad, míg végre belátod, hogy nem semmisültél meg. De ezt te most el nem hiszed, mert ez is mese előtted, én azonban mégis mesélek, hogy ha egyszer belejutsz ebbe az állapotba, ne soká tűnjöd rajta, hanem térj Istenhez, és iparkodj minél hamarabb egy jobb helyzetet teremteni magadnak, mert az a célom, hogy segítsek rajtad.

Azért kedves testvérem, kérlek, ha még oly nevetségesnek találod is az én kis munkámat, ha még oly képzeldésnek, lázálomnak minősíted is, olvasd csak el, és védj jól emlékezetedbe, mert egyszer eszedbe fog jutni biztosan. Ha most nem is, de akkor bizonyosan találsz benne hasznosat, és ha csak egy kis fényt tud is lelkedbe vetni, ha csak egy csepp világosságot derít is benne, meg leszek jutalmazva.

Tudom, hogy fogsz rám gondolni, és sokszor meghányódveted fejedben a mondottakat, de csak akkor, ha meggyőződöttél róla, hogy élsz, bár tested le is vált rólad.

Meg leszek elégedve akkor is, ha csak egy kicsit is elgondolkozol majd rajta. Mert ha ma nem, hát holnap, ha holnap sem, egy, tíz vagy ötven év múlva jön elő életedben oly esemény,

amely előtted talány marad, amit semmivel sem tudsz megmagyarázni magadnak. És akkor rágondolsz szavaimra, intéseimre, és még akkor is jókor lehet a rossz útról az elhagyott ösvényre visszatérni, s ha csak félredobod, akkor is jó, mert lesz, aki felveszi.

Az Úr útjai emberi ésszel kiszámíthatatlanok. Minden esemény magán hordja az idők bélyegét, és mintegy összeforr vele elválaszthatatlanul. Egy semmi, egy jelentéktelen dolog világra szóló eseményeket hozhat létre; viszont nagy és magas eszmék észrevétlenül tűnnek el a feledés homályában.

Hogy mennyire változó az ember, és mennyire a külső behatásoknak él, semmi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy napról-napra más lesz. Sokszor észrevehetően változik, sokszor észrevétlenül. Egyszer csak azon veszi észre magát, hogy ami tegnap örömet okozott neki, ma már közönnnyel megy el mellette. Ami tegnap bosszantotta, azon ma csak mosolyogni tud; amit tegnap érthetetlennek talált, ma egész tisztán látja maga előtt. Ilyen az élet. Máról-holnapra, évtizedről-évszázadra folyton alakul, fejlődik. És az ember él, miközben nem tartja érdemesnek, hogy ezen az alakuláson, fejlődésen elgondolkozzon és magának ebből azt a meggyőződést, azt a bizonyosságot merítse, hogy semmi, de semmi sincs hiába, hogy mindennek meg van a rendeltetése, célja, és ha ezt elérte, egy magasabb rendeltetést kell betöltenie.

Kedves testvérem! Te, aki félredobod az én kis figyelmeztetésemet, úgy teszel, mint aki az útmutatót dobja el, pedig ismeretlen helyen jár. És addig tévelyeg, míg egyszer elfáradva, kimerülve visszatér, és ismét megkeresi azt, amit az imént eldobott.

Nem mondok neked semmi újat, nem mutatok ismeretlen utakat sem, csak azt, amit előttem már sokan megmutattak, de te mégsem követted. Én az Úr útját akarom megmutatni, melyet a materializmus és a dogmákba szorított és felcifrázott vallások eltakarnak. S te nem tudod lelked vágyát kielégíteni, mikor szomjad egyik vagy másik kútnál akarod csillapítani.

Most azt kérdezed kedves testvérem: de hát hol vegyek én tiszta igazságot, mikor mindegy, akár a hitetlenségben, akár a

vallásokban keresem, sehol nem található. Én azt mondom, maradj a középúton: higgy, de ne vakon. És ha kételkedsz, szerezz meggyőződést, és ha meggyőzöttél, el fogod ismerni, hogy a legmagasabb törvény a szeretet, és az egyedül üdvözítő vallás a szeretet vallása. Tehát ha szeretsz, van vallásod. Hogy milyen fokban, az szereteted nagyságától és mélységétől függ. **Ha nem tudsz szeretni, nincs vallásod, bármely vallásfelekezethez tartozzál is. Mikor levetetted tested, ha a szeretet el nem kísér, ott állsz vallás nélkül, bár világi vallásod szerint szent életet éltél is.**

Nehéz ezt megérteni azoknak, akik külsőségekben keresik lelkük kielégítését, de könnyű azoknak, akik érzik a legmagasabb törvényt, a szeretetet lelkükben élni, mely egyre munkálkodásra, cselekvésre ösztönzi a hívőt.

A szeretet magában nem érdem, ha tétlenül állva várja az események fejlődését; akkor még csak magva kezd csírázni. De mikor már tetteket és eredményeket tud felmutatni, akkor már élő hitté s vallássá vált, mely mindent lerombol, ami tevékenységét akadályozná.

Mennyi tévelygés, mennyi bánat és szomorúság szűnne meg, ha ezt a munkálkodó, áldozatkész szeretetet ismernék az emberek. Mennyi vidámság és boldogság helye lenne a föld, ha ezt a vallást követnék az emberek, és nem várnának hódolatot a legkisebb jótettért is.

Viszont azt sem kívánja Isten, hogy gyermekei készakarva sanyargassák magukat, és a földi örömeikről teljesen lemondjanak (mert ez ismét a szélsőségek kinövése lenne), **hanem éljenek vígan, boldogan, egymás hibáit megbocsátsák,** és a haragot üzzék ki szívükből. Egymáson készségesen segítsenek, akár anyagi, akár szellemi javaikat osszák szét a szűkölködők között, és kincset szereznek maguknak a maradandó életben. Mert ez a világ úgyis csak hamis gazdagságot, csalóka örömeket tud adni, és semmi eszményit nem tud valóra váltani. Tehát abból, ami van, kell adakozni. Ha ezt megteszed, és szeretettel adod, amit adsz, nem kell félned a jövőtől, nem kell félned a haláltól, mert a halál nem megsemmisülés, nem egy örökké tartó alvás, hanem ébredés, mert a valóság ott - itt túlvan van.

A földi élet egy megpróbáltatásokkal teli álom. Igen álom, és ennek dacára a föld lakói mindent oly valódinak látnak és képzelnek, mint a gyermek, ki ha élénken álmodik, még felébredve is az álmában kapott kincset szorongatja kezében. Így jár az ember is sokszor, ha leveti porhüvelyét, a szellem még mindig büszke a földön viselt címére, rangjára, gazdagságára, hatalmára. Pedig ezek mind elmúltak és feledésbe mentek már rég, de még egyre szorongatja az álomban kapott kincset.

Egy a szükséges dolog, ezt az egyet keresd és kutasd: az Atya, a Teremtő akaratát. És ha ezt megtaláltad, szerinte élsz: virágos és kedves lesz földi életed, rövid az út, amely hozzá vezet és lehajthatod boldogan fejed a téged visszaváró Atyád keblére.

IV. SZELLEMEK. (**)

Az ember testbe öltözött szellem és a szellem testétől megszabadult ember, avagy egy leendő ember. A test csak annyi, mint egy eszköz, mely lehetővé teszi a szellemnek anyagi világban való munkálkodását; a test szűk, nehéz és kellemetlen börtönhöz hasonlítható annál a szellemnél, aki mint ember belátja az anyagi élet célját, ami mindig a szellemi javulást célozza.

A szellem maga láthatatlan, úgy az anyagi, mint a szellemvilágban, mert ő az a láthatatlan isteni szikra, amely a haladás törvényét tartozik követni, mely mindig más és más alakban jelenik meg, de örökké ugyanaz marad, tudniillik: Istent felfogni tudó, tökéletesedésre képes uralkodó értelem, egy halhatatlan egyéniség.

A szellem megjelenési alakja, vagyis teste a lélek, ennek anyaga a fluid. A lélek belsejében lévő érzések, gondolatok ennek külső alakján áttükröződnek és a fluid-testen lerakódásokat hoznak létre. A tiszta, fennkölt, eszményi gondolatok tiszta fénnel vonják be a lélek anyagát, és belőle egy sokszorozódott erőt bocsátanak ki, mely kellemesen, vonzólag hat, és szeretetet ébreszt. A bűnös és alantas gondolkozású szellemek lelkét azonban sűrű sötétség vonja be, ami az alakot eltorzulttá és a fluidot nehezzé teszi. Ezen szellemek kellemetlen, taszító erőt sugároznak ki, megjelenésükkel gyűlölködést, haragot és kellemetlen érzést gerjesztenek.

A lélek tehát fontos, mert ez tükrözi vissza a szellem egyéniségét, jellemét. Megegyezve a külső a belsővel, annak fokozatát, értékét mutatja, és így változásnak van alávetve.

Az első bukás előtt tiszta delej volt minden erő és ebben éltek, munkálkodtak a szellemek, de az ellenszegülés villamosságot, sűrűsödést hozott létre, mely az erőt lefokozta, így amint a bűnös szaporodtak, egyre gyengébbek lettek a szellemek, míg végre a sűrűsödés anyaggá vált, és anyagi testet, születést és halált eredményezett.

A bűn még egyre tart, és az erő egyre fogy úgy, hogy tiszta delejt a földön találni nem lehet, csak villanyt, vagy villamos delejességet. Isten kegyelme azonban sohasem szűnt meg, és

nem is szűnik meg munkálkodni. **A tiszta erőt egyre bocsátja le a bukott világok lakói felé, hogy a szellemek (és emberek) a megtérés és ima által magukhoz vonhassák, és így emelkedhessenek ki a sűrűségből, a bűnhődésből, amit maguk tettek nehezzé és keményé.**

Mindennek, ami él és mozog, lelke van. Akinek pedig értelme, akarata és szeretete van: szelleme és lelke van. Az értelmi erők rendeznek mindent a legkisebbtől a legnagyobbig, Isten, a Teremtő akarata szerint. Az egy Isten éltető és folyton áradó kisugárzása által kél életre minden. És Isten az ő hozzá hasonló teremtményeire bizza a fejlődést, akik az Úr akaratát minden tekintetben kielégíteni képesek, ezek a magasabb szellemvilág lakói. Ők intézik úgy a szellemek, mint az emberek sorsát. Az őrszellemek munkálkodnak a szeretet munkájában, és ők segítik a szellemeket (embereket) előre tisztulási útjukon. Az Úr kegyelmét és szeretetét bírva osztogatják bőven a szegény, gyenge testvéreknek, amelyekre támaszkodva a haladás gyorsabb és biztosabb.

Így fokról-fokra lejjebb jutva, meg lehet találni a segítő kezet, a kapcsolatot a felfelé jutáshoz, mert az a cél, hogy a mélyen süllyedt testvérek is fel tudjanak jutni oda, ahonnan lebuktak, hogy így a szenvedés és boldogtalanság megszűnjön.

Isten bölcsessége és szeretete a rendbe beolvadva szellemről szellemre átadva munkálkodik. Sehol önkény vagy személyeskedés, mindenütt a legtisztább szeretet az, ami parancsol, és törvényt alkot. A legmélyebbre süllyedt szellemek sincsenek elhagyatva, mert a szeretet törvénye felettük is egyre munkálkodik, hogy ha a megtérésre készen állnak, a törvényes rendhez ők is csatlakozhassanak. Amely szellem nem a szeretet törvényében munkálkodik, az nem törvényes szellem, mert csak a szeretet munkája a törvényes munka.

Igen, a szellemek munkálkodnak, még pedig erősen. Az ő Istentől nyert szeretetük és munkájuk tartja fenn a világokat, s ebben a munkálkodásukban, törekvésükben él a törvény ereje. A folytonosan éltető és cselekedetekre serkentő szeretet az, amely egyre nagyobb és nagyobb kört ír le az ő munkálkodásuk teréül, aszerint, amily magasan áll valamely szellem. Ez a munkakör

határolja körül, ez emeli fel, és megerősödve, ez indítja még több munkára.

Tehát minden szellem fokozatát, értékét az adja meg, hogy mennyit végez, mennyi munkának tud megfelelni. Így jönnek elő fokozatok, árnyalatok, osztályok és sorok, melyek együtvéve alkotják a magasabb szellemvilágot.

A magasabb szellemvilág lakói tiszta vagy megtisztult szellemek, kik a szeretetben letették a vizsgát, és a földön való testet öltés rájuk nézve nem kötelező. Fluidjaik átlátszó fényesek, és fehéres-sárgás, kékes színekben csillognak. Alakjuk tökéletes szépség. Szeretetük mélységes és tiszta. Boldogságot, megelégedettséget, imádságot sugároznak ki magukból, és áldást hintenek mindenfelé. Megjelenésük emelkedett lelki hangulatot, az értelemben világosságot, és az érzelemben kellemes melegséget okoz.

Lejebb menve, a haladó szellemek szép, világos-halvány színekben tűnnek elő, és a szeretet fényes aurába burkolja őket is. Lelkükből előtörő imák és hálaadások a legédesebb boldogság tanújelét adják. Mert csak a szeretet boldogít mindenhol. Ez az az érték, amit megszerezni, ültetni és ápolni kell, hogy a lélek, a szellem ruhája fényes, tiszta és átlátszó legyen, hogy a magasabb légkörbe felemelkedhessen, hol az egyedül uralkodó trónol: az isteni szeretet.

A kevésbé tisztult szellemek fluidja és alakja színes, átlátszó, de valamivel tömörebb. Itt már az erősebb színek jutnak érvényre. Lejebb egyre sűrűsödik és nehezedik a fluid, és sötétebb színekben nyer kifejezést. Végül fél-anyagi testté sűrűsödve, terhessé teszi a szellemnek saját magát, mert ebben a sűrű, testszerű burookban a szenvedések és fizikai fájdalmak is kifejezésre jutnak. A lelki salak, a bűn szűk korlátokat von a szellem körül, s mintegy szellemi bénultságba esik, ami elzárja őt a haladástól. Így jön létre az, hogy **aki a földön mint ember magasabb értelemmel és tudománnyal bírt, a szellemvilágban mint tudatlan, műveletlen, sőt durva, alantas szellem jelenik meg, ha értelmét nem a törvényes rend és haladás irányában fejlesztette ki.** Földi tudományából nem marad meg semmi, ha erkölcsi élete ellentétes fluid-lerakódásokat okozott. Ezek a szellemek

majd mindig gögösek, és a beismeréshez csak hosszú, gyötrelmes szenvedések után jutnak. Mivel szellemük el van nyomva, az belülről csak mint gyenge sugár világít. **Így az önismeret hiánya folytán belülről nem jön szenvedés, csakis kívülről, mi a testi fájdalmak és szenvedések képzetét alkotja meg náluk.** Ezek (a szenvedések) bírják rá a gögös, makacs szellemeket a javulásra, hogy helyzetükön könnyítsenek.

Azonban **vannak oly makacsok is, hogy semmiféle szenvedés sem képes őket megtörni,** és mindenholnan várják a segítséget, csak felülről nem. Ezek mindenféle rossz fluidokba keveredve még lejjebb süllyednek. Nehéz, terhes állapotok uralkodnak a bűnösök eme hazájában. Gyötrik, kínozzák egymást az ellentétes szellemek. Seholy egy biztató szó, egy őszinte tekintet. Egymást gyűlölő, önmagukkal meghasonlott lelkek ezek, akik egymás kárán, egymás szenvedésén tudnak csak örülni. Ezek lelki burokja sötét és súlyos, amelyben csak a nyers és durva ösztönök tudnak kifejezésre jutni, míg az egykori tisztaságnak még a nyoma sincs meg rajtuk. Itt láthatjuk, mivé lettek a paradicsomok egykori tiszta, szép és boldog lakói. Hová süllyedtek a gyönyörű angyalok, kiket megirigyeltek ellentétes akaratú testvéreik és vajon jut-e eszébe egynek is a visszatérés, a javulás? Nem! Ezeknek gyötrődni kell, míg a szenvedés meg nem érleli őket a javulásra, míg a gögöt meg nem törli bennük. Amerre ezek járnak, pusztulás és szenvedés kíséri őket.

A **jobb és valamivel tisztultabb szellemek** átélnek a földön élt életüket, bajaikat és betegségeiket. Azonban nehezen tudnak előrejutni, mert az anyagi élettől nem tudnak megválni, nem tudnak szellemiesülni.

Azután jönnek a **javuló szellemek,** akik már elhatározták, hogy javulnak, de a bűnök még erősen fogva tartják őket. **Ilyenekből van a földi emberek háromnegyed része mindig testet öltésben.** De jobb és tisztultabb szellemek is öltönek testet a földön, hogy a többi oktassák és vezessék. Ezek majd mindig kiváló erőkké rendelkeznek, és a földet meg-megajándékozzák szellemi javakkal, hogy a háromnegyed rész jó példát lásson. **Ilyenekből lesznek minden szellemi haladás kezdeményezői, ún. nagy emberbarátok, kiváló írók, művészek és ihlettel be-**

szélő papok. Ezek mindenhol, mindenben vezető szerepet töltenek be, mert szellemi fölénységük kimagaslik a többi emberek felett.

A magasabb légkörben már **beismerésben levő szellemek** vannak, akik már nem szenvednek ugyan, de egy jobb, kellemesebb állapot után vágyakoznak. Az anyagtól szeretnének szabadulni, amit a kiállott próbák után el is érnek, és egy könnyebb fluid-testben érzik magukat. A hibák és bűnök itt már kisebb számban fordulnak elő, és rögtön megbánás következik utánuk. Ezek a szellemek gyengék még, mert bár a föld légköri fluidjából kiemelkedtek, és villamos erőik csökkentek, azonban a tiszta delejes fluid még kevés. Azért a testet öltés rájuk nézve valóságos áldás, mert egy jól és sikeresen eltöltött élet magasabb szférába emeli őket, ahonnan már könnyebb a haladás felfelé. Jóakarátú, erkölcsös életükről fel lehet őket ismerni a földön is. Nincs valami különösebb küldetésük, csak a saját lelkük tisztítása és kötelességük elvégzése, ami ugyan nem nagy kört ír le működésük teréül, de ha elvégezték, boldog meglepődöttséget és lelki nyugalmat nyernek.

Feljebb menvén a lelki test egyre tisztább és ritkuló fluiddá válik, erőben és szépségben gyarapodva az alakok mind tökéletesebbek és a boldogság érzésével szívében halad a szellem felfelé. Tanul, javul és tökéletesedik. Ilyen szellem, ha valamely missziót vállalva testet ölt, és mint ember megjelenik, többnyire magasabb médiumitással van megáldva, és nem süllyed le soha oly mélyre, hogy a földi élet őt talán egy alantas helyzetbe sodorhassa.

A szellemek soha sem nyugodhatnak, mert a semmittevés a szellemre nézve halálbüntetés. Folytonos cselekvés és munka által tudják a maguk életét értékesíteni. Dolgozni kell mindenkinek a saját ereje és helyzetéhez mérten. Ha jó munkára alkalmatlan, rosszat bíznak rá a gondviselés angyalai, mert semmi sem vész el a nagy Mindenségben. Minden parányra szükség van. Semmi sincs cél és ok nélkül

A szellemek világa szemetek előtt anyagtalán semmi, mint a szellemek, de szellemszemek előtt valóság minden, mert minden anyag az anyagtalán világban nyer alakot és formát, ami után idomul, lerakódik és kész az anyagi alkotás. Az építész

előbb megkészíti a tervrajzot, és ha kész, úgy kezdenek csak építeni, mert az anyag csak az eszme után idomulhat. Eszme, terv, gondolat pedig csak az értelemtől születhetik, azaz szellemtől. Tehát minden a szellemektől származik, rossz vagy jó, törvényes vagy törvénytelen. Minden alkotás magán viseli alkotója tökéletességét vagy tökéletlenségét. Minden szó, minden cselekedet rávall a szellemre, amely azt létrehozta, így találtak a ti világokban sok tökéletes és tökéletlen alkotást, melyek ugyanegy törvény alatt állnak, és attól kormányoztatnak.

A törvényes szellemek (emberek) munkálkodnak a jó munkában, mely a boldogság elérését tűzte ki célul. A törvénytelen szellem (vagy ember) munkálkodik a rossz munkában, mely az ellentétnek hódol, s minden közjönak, minden rendnek ellene van. **Rendetlenséget, kavarodást, boldogtalanságot és szerencsétlenséget akar munkájával előidézni. És mégis a törvényben kell dolgoznia; ha rosszat tesz is, mégis mindennek jóra kell válni hatásaiban.** Tehát a törvényes rendben kell dolgozniuk a rosszaknak is, hogy mire megérnek a beismerésre, a kegyelem őket is érhesse, és ők is visszatérhessenek a rendbe. Semmi sem vész el a nagy mindenségben. Minden szó, minden hang megőriztetik; minden könny, minden panasz, minden hálaadás, imádság, minden érzés, minden gondolat alakot ölt, és ezek képezik a szellemek társaságát, környezetét. **Ezek veszik körül, ezek fogadják az érkező, testétől megszabadult embert. Minden, ami szellemi termék él, és mint másodlagos teremtmény az életre hívó szeretetétől lesz éltetve. Mert a mindenség élete is ilyen szeretet-alkotta élet, mely megszűnik létezni, ha az Atya szeretete megszűnne az ő gyermekeihez. Tehát a szellem, az Isten szikrácskája is viszonylagos teremtményével bír.** Amit a szellem létrehoz, azt az élethullám élteti, mely őseredeti tisztaságában Istentől ömlik ki és éltet mindent, amit körforgásában útjában talál.

Kevés szóval igyekszem megértetni veletek, kedves földi testvéreim a nagy mindenség életét, a szellem kilétét, hatalmát és célját. Sokan mint büntetést képzelik el a túlvilági gyötrelmeket, és mint jutalmat a boldogságot, melyre érdemtelenül is nagyon sokan jogot formálnak maguknak. De itt az ideje, hogy világos legyen előttetek, és megismerje mindenki a reá váró életet.

Nincs titok sehol; nézz bele a lelkedbe és kész a jövő képe előtted. Tekints csak vissza életed folyására, és a legerősebb szemüveggel nézz meg minden apró vagy nagy hibádat, akkor látni fogod, hogy következtetésképpen sem az elképzelt mennyország gyönyöreire, sem a pokol kínjaira nem számíthatsz. **Saját énedben kialakíthatod a megérdemelt mennyet vagy poklot aszerint, amint a lelkedben élő érzések, az agyadban forgatott gondolatok és az ajkadon kibocsátott szavak összessége neked élvezetet, gyönyört tud-e nyújtani, avagy a hozzád hasonlók társasága, és az ezek által teremtett helyzet pokolhoz hasonló állapotot eredményez-e?** Ha jó érzések és igazi testvéri szeretet voltak életed útjain vezetőid, s ezek tanácsán jártál, bizonytalannal mennyben fogod magad érezni, mert a szeretet vonzóereje a magad érzésével rokonszellemeket fog körülötte őszszegyűjteni, kik téged igazi örömmel üdvözlnek, és szívük meleg érzésében fürdetik meg lelkedet. Igazi eszményi barátokra, testvérekre fogsz találni, akiknek társasága elfelejteti veled a földön átélt küzdelmeket és szenvedéseket. Jó cselekedeteid csillogó drágakövek alakjában testedet öltönek, és lelked ragyogva tündököl. Alakod a tökéletes szépség felé közeledve alakul egyre, hogy kifejlődve, mint a teremtés koronája felülmúljon mindent szépségben és gyönyörűségben. Gondolataid érzéseid szintén alakot öltve, szívet-lelket gyönyörködtető színekben, illatot lehelve mint virágok és egyéb természeti szépségek pompáznak körülötten. **A többi hasonló érzésű szellemek az ő érzéseikkel, gondolataikkal szintén ilyen környezetet éltetnek, ami egy szép összhangba olvad össze és remek tájakat, gyönyörű vidékeket alkot a szellemek eme csoportja körül.** Lelkük megtelik boldogsággal és hálával az Úr iránt, áldják Istent, amiért őket megteremtette, és erre a nagy boldogságra előhívta. Egyszersmind megtelik szívük szánalommal szegény, boldogtalan testvéreik iránt, kik a bűn útját járják, és a bűn eredményét, a szenvedést aratják. Szívük elszomorodik, és munkát vállalnak a szeretet szent nevében, hogy a mentőkötelet lebocsátva akit lehet, megmentsenek a szenvedésektől. Minél többet tud valaki menteni, annál nagyobb az öröme. Minél nehezebb a munka, an-

nál nagyobb a jutalma. **Mindent szeretetből és szeretetért tesznek a tisztább szellemek, mert ez itt az egyedüli érték, amelyért a boldogság megszerezhető.**

Oh, ti emberek! Ha beletekinthetnétek a szellemek eme birodalmába, hatalmas vágy fogna el benneteket idejutni, hol a béke az uralkodó.

De térjünk vissza azokhoz, kik még a földi légkörben élnek, és lelkük a földdel egyszerű. A szellemek eme tartózkodási helyén mindent fel lehet találni, amit a földön. A szellemi világosság hiányában bizonyos önalkotta, kötött állapotban élnek, mert a tanulási alkalom kevés, így az anyag hatalma fogva tartja a szellemet. Nem tud emelkedni, mert a képzelt test lehúzza őt. Azért mondom, hogy képzelt, mert a szellem a saját akaratával a súlyos anyagot lebonthatná magáról, elővett és betartott javulásával és haladásával. Azonban az ő képzeletükben az anyag mint tényező szerepel, és így ez a fogalom leköti őket a földi légkörhöz. Minden törekvésük anyagias, akárcsak a földön élőké. Gondolkodásuk, ítéletük, tudásuk, érzelmeik, minden megegyezik a földi emberekével. Így tehát azok a bűnök is megtalálhatók, melyek a földön. **Itt az élet bizony nem jobb, nem kellemesebb, sőt büntetésszámba megy a hasonlók társaságában való együttélés kényszere miatt.** Azonban ha tiszta célok, eszmék vezérlik a különben bűnös szellemet, segítséget kap a hozzá legközelebb álló tisztább fluidú testvértől, és csakhamar elmenekülhet a rossz társaságból oda, hol a hozzá hasonlóban kedves, jóbarátokra és testvérekre fog akadni. De előbb bizonyos próbákat kell kiállnia, ami ha sikerrel jár, fluid-tisztulást eredményez. Mert csak ezzel a tisztább fluiddal juthat be vágyai helyére.

Amint már említettem, a lélek a szellem erejének kisu-gárzása és ennek anyaga a fluid. A bűn által sűrűvé tett delej villanydelejességgé vált, amely anyagparányokat vonz magához s minél villamosabb, annál sűrűbb fluiddá alakul. Minden bűn sűrűséget hoz létre, és rajt marad a szellem ruháján, vagyis fluidján mindaddig, ameddig ezt a sűrűséget a szellem a saját akaratával fel nem dolgozza, és a bűncsiráktól meg nem tisztítja.

Ez a tisztítási munka mindig fájdalommal jár, mert eleven csírák ezek, melyek belefúrják magukat a lélekbe, és ennek erejéből táplálkoznak. Az ezektől való szabadulás mindig csak kínos műtéttel érhető el. Ilyenek a próbák, melyek a léleknek éppen fájós, gyenge oldalát érik, pl. a büszke, gőgös szellem a vele hasonlók által lépten-nyomon megaláztatik, a zsugorit, fősvényt kifosztják, a gúnyolódót kigúnyolják, az irigy, kárörvendő éppen olyan helyre kerül, ahol folyton éri valamely szégyen vagy kellemetlenség, mely a többinek örömet okoz. Így megy ez egészen addig, amíg ezekből a hibákból vagy bűnökből ki nem gyógyul. A gyógyulás pedig csak akkor nevezhető teljesnek, amikor már a bűnre való hajlam is eltűnt.

Egy-egy hajlam gyökeres kiirtása sok szenvedésbe és mérhetetlen sok időbe kerül, ha a szellem nem igyekszik tőle szabadulni. Mert belenő a lélekbe, és mintegy második énjévé válik (amit ti úgy neveztek, hogy természetében áll ezt vagy azt tenni).

Ha valakinek ilyen második természete van, úgy ez azt mutatja, hogy szellemileg nagyon alacsony fokon áll, s ha ez a második természete valamely bűnre való hajlam, és ez uralkodik felette, veszélyes helyzetbe került máris. Minél nagyobb hatalma van valakin a bűnnek, annál nehezebb próbát kell kiállania szellemének. S míg ezek a bűnök, ezek a súlyok a lélekre nehezednek, nem képes senki feljebb jutni, jobb, tisztább légkörbe emelkedni. **Azért ezeknek a szellemeknek is áldás a földön való testet öltés, mert itt több az alkalom a tanulásra, javulásra és a próbákra. Jó példát is láthatnak, amennyiben jobb emberek, jobb szellemek társaságába is kerülhetnek, ami szférájukban nem lehetséges, mert ott a hasonlók vonzása a törvény.**

Ami az embereknél rokonszenv és ellenszenv, az a szellemeknél áttörhetetlen korlát, melyen csak a törvényes szellemi fejlődés útján lehet keresztüljutni. Itt nincs protekció, nincs vesztegetés, csak törvény.

Isten a legfőbb jó; Őt keresni, Őt követni maga az üdvösség, a többi csak következmény, de felséges, boldogító következmény. **Az ő igazságait, az ő parancsolatait vizsgálni kiapadhatatlan forrása a szellemi gyönyöröknek.** Egyre beljebb és beljebb hatolni a tudás birodalmába, a nagy titkok központjába,

és lépésről-lépésre világosabban látni a célt, az okot megismerni, ami eddig visszatartott bennünket attól az érzéstől, amit boldogságnak neveznek.

„Haladni!” Ezt a jelszót visszhangozza minden! Meg nem állni egy pillanatra sem! Vissza sem nézni, ha csak összehasonlítás miatt nem; az eredmény akkor is arra indít, hogy kettőzött szorgalommal és munkálkodással haladjon előre a szellem.

Hová? Kérdezed kedves földi testvérem. **A cél felé, a tudás és tökéletesség felé, mert ez a célja minden Isten képére és hasonlatosságára teremtett szellemlénynek, hogy tökéletességet érjen el.**

Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes, mondja a Megváltó. És ez a tanítás a felső szellemvilág lakóinak is szól; ennél elérhetlenebb célt nem lehet kitűzni magunk elé; ez a cél minden fokozaton, a legalacsonyabbtól a legmagasabbig, cél marad és a haladás soha befejezettnek nem mondható, mert teremtett lény a Teremtő tökéletességét el nem érheti, de igyekezzen elérni, és akkor eléri a teremtett lények legmagasabb tökélyét.

A szellemi élet gyönyöreiről csak a tisztultság bizonyos fokán álló szellemeknél lehet beszélni, akik már büntől és anyagtól mentesek; ezeket tudásuk, szeretetük és akaratauk egy magasabb létállapotba helyezi. Szabadságuk megengedi nekik alsóbb helyzetben lévő szeretteik felkeresését, s boldog együttlétben dicsérhetik Isten jóságát.

Ki ne akarná viszontlátni az ő régen elköltözött rokonait, szeretteit, ha megérkezik valamely országba? Bizonyára mindenki arra gondol legelőször, hogy felkeresse őket. De a szellemvilágban, sajnos, ez nem így van; itt mindent ki kell érdemelni előbb. Sokan meg fognak ütközni ezen kijelentésemre, hogy vannak, akik évszázadokon keresztül keresik egymást eredménytelenül, mert egyikük sem érdemli meg, hogy a viszontlátás örömeit élvezhesse. Ne higgyétek, hogy a mennyei Atya tiltja meg nekik. Nem. Saját bűneik, és makacsságuk választja el őket egymástól. Szomorú állapotok ezek a földi emberre nézve, mert a földön leghamarább lehet érdemeket szerezni javulással a viszonylagos boldogság elnyerésére, és még

sem használják ki az alkalmat. Azért ha szereteted tárgya a szellemvilágba költözött, légy azon, kedves testvérem, hogy minél jobban javuljál, és javulási vágyad együtt haladjon a viszontlátás vágyával, mert csak úgy találkozhatsz az általad oly nagyon szeretett lénnel.

A szellemvilágba való megérkezésed ne töltsön el rémülettel, hanem örömmel, mert sokan vannak ott már, kik téged fogadnak olyanok, akiket ebben az életben nem is ismertél, de egy másik életedben szoros szeretet kapcsolt egybe velük.

Oh, mily leírhatatlan boldogság az egymást szerető lelkerek találkozása a szellemvilágban. Itt minden a maga valóságában mutatkozik, és milyen édes tudat tölti el a szellemet, ha egy-egy hozzátartozójának fényes lelki ruhája a magasabb szellemvilág lakójára vall, aki szeretettel munkálkodik nálánál gyengébb kedveseinek előrehaladásán is.

A szeretet összeköti a szellemeket, a bűn elválasztja. Mi egy földi élet az ő rövid esztendőivel az örökkévalóság időt nem ismerő végtelenében? Egy csepp a nagy tengerből. És ti mégis oly nagyon ragaszkodtok ehhez a csepphez, a cseppnek parányi örömeihez, mert nagy örömökre, nagy boldogságra nincs a földi ember teste berendezve. De a szellem más, ő már magasabb állapotban él. Neki több öröm, s több szenvedés jut ki, mint a földi embernek. **Mert a földi test belepusztul a lélek szenvedésébe, és az örömök is gyors hervadást okoznak, azonban a testtől megszabadult szellem a szenvedések mérhetetlen súlyát is elbírja,** és az örömök kimondhatatlan nagyságánál sem hervad el, hanem fejlődik tőle erőben és akaratban. **Azért a földi ember sem a „mennyek” gyönyöreit, sem a „poklok” kínjait nem tudja helyesen elképzelni, mert hiányzik hozzá az ereje.**

Az Istenség eszméje azért fogható fel oly nehezen és a szellemek létezése azért oly hihetetlen az emberek túlnyomórésze előtt, mert minden fájdalmat, szenvedést, boldogságot és gyönyörűséget csak érzékeiken keresztül tudnak észlelni, a magasabb szellemi érzések iránt pedig vagy érzéketlenek, vagy nem akarják azokat valóknak elismerni. De minden éjszaka után világos reggel következik, és minden tudatlanságnak tudássá kell válnia. Amit megérteni nem volt képes, mint ember t. i. az igazságot, keserűen tapasztalja, mint szellem. Mert megérkezve a

szellemvilágba, a sötét megsemmisülés helyett világos öntudatot kénytelen magában felismerni, és megzavarodva tapasztalja, hogy nem halt meg, hanem határozottan él, s emlékszik mindenre. A jó tettek kellemes érzéseket ébresztenek fel benne, a rosszak pedig kellemetlent. Létezését a halál után tehát pontosan megállapítja, csak azt nem tudja, hogyan és miképp élhet, hiszen meghalt?

Elkezd érdeklődni, kutatni, és a hozzá hasonlók között akar magának felvilágosítást szerezni, de ezek ugyanazt keresik, kutatják, amit ő. **Azonban, ha egy ilyen csoportban elkezd valaki imádkozni hittel, az Úr ezt látja és elszólítja egy haladottabb csoportba.** A haladottabbaknál aztán nyer annyi felvilágosítást, amennyit az ő értelme elbír. Ebben a tudásban megerősödvé engedelmet nyer, hogy elhagyott testvéreit taníthassa. S ha van közöttük olyan, aki megérett a megtérésre, szintén kiválik a többi közül, és magasabb légkörbe jut, hogy fejlődjön tudásban és hitben, s hogy megszerezhesse a harmadikat: az igazi testvéri szeretetet.

Az elmondott állapotok eme kifejlődéséhez néha évszázadok kellenek, mert testet öltve újra beleesnek a hitetlenségbe, amihez hajlammal bírnak. Minden bűn, mely már egyszer rabul ejtette a lelket, egy bizonyos ponton meggyengíti, és ezen a régi helyén újra hozzáférkőzik, ha a szellem nem eléggé óvatosan vigyáz rá.

Hitetlenség az ellentét legélesebb fegyvere; ezzel támadja meg a szenvedésben kimerült, s már javulni, megtérni vágyó szellemet, s ha nem elég erős, ismét csak behálózza. **A bűnök sötét fátyolába takarja, hogy ezentúl se ne lássa, se ne hallja ama bizonyítékokat, melyek az örök életet hirdetik, s makacs gőgöt ébreszt a szívben, hogy még csak ne is kutasson utána.**

Nehéz az élet hit nélkül a földön is, de még nehezebb a síron túl, hol a szellemek minden vagyona, gazdagsága: a hite, szeretete és e kettőből származó jó cselekedetei.

A hitetlen szellem sötétben vagy félhomályban érzi magát, s keresi a világosságot, de míg bizonyos hitre szert nem tesz, addig nem találja meg. Nyomasztó érzések lepik el lelkét; szabadulni igyekszik mindenképpen ebből az állapotból, de a sötétség bizonytalanságából nem talál kivezető utat, és lemondva

minden reményről, valami tompa, álomszerű állapotba süllyed. De mielőtt ez az álomszerű állapot bekövetkezik, többször megjelenik előtte egy-egy hozzátartozója vagy ismerőse, kiben a földön szeretetet ébresztett maga iránt. Ez feltárja előtte a valót, vagyis igyekszik lelkében hitet ébresztetni, hogy el ne vesszen a hitetlenségben, hanem ébredjen fel a munkára, mely reá vár, s végezze el minél hamarabb. Ha erre a figyelmeztetésre sem hisz, akkor ráborul az álom, ami a szellemnek szenvedést jelent, s minél később ébred, annál nagyobbat.

Sokan azt gondolják, hogy ha haláluk óráján valamely egyházi szertartásnak eleget tettek, bizonyára mindent elvégeztek, ami az ő és hozzátartozójuk üdvösségére elég, ha azonban bármely oknál fogva ezt nem teheték, vagy szeretett hozzátartozójuk iránt nem tudták meghozni ezt az áldozatot, úgy bizonyosan ennek hiányát megérzi az elköltözött, és tán szenved emiatt. Sokan alaptalanul vádolják is önmagukat az ilyenféle képzelgésekkel. De nem helyes sem egyik, sem a másik, mert **a halál órájában vagy az élet utolsó napjaiban való megtérés nem pótolja az egész életben elmulasztott munkálkodást.** Az ilyen lelkek hasonlók ahhoz a lomha munkáshoz, ki az egész napot elhevervén, este, mikor a fizetés ideje eljön, ő is követeli a bért, amit a szorgalmas munkások kapnak.

Oh, ne higgyétek! Mindenki megkapja az ő megérdemelt jutalmát, de érdemen felül senki semmit nem kaphat. Ez az igazság. Tehát ha elköltözött hozzátartozóitok a földön rossz-szívűek, békétlenek vagy más hibáik, bűneik voltak, ne higgyétek, hogy itt már mint tiszta szellemek jelennek meg. Minden ember magával hozza az ő bűneit, hajlamait, melyeket a földön még le nem küzdött s ez az, ami az örök törvények folytán az ő szellemi állapotát kellemetlenné, boldogtalanná teszi. A jó cselekedetek és jó gondolatok azonban boldog szellemmé ébresztik az elköltözött hozzátok tartozót.

Imádkozzatok testvéreim a boldogtalan, bűnös lelkűekért forró szeretettel, hogy mire a viszontlátás elkövetkezik, megváltozva, megtisztulva láthassátok egymást, mert a szívből elmondott imádságnak nagy ereje van, s a bűnös lélek erős támasztékot talál benne az ő előrehaladásához. Ne higgyétek, hogy már egy

földi élet után örök kárhozat következik. Nem! A szellem haladhat, vagy sülyedhet azután is, ha a földről távozott, mert Isten az Ő nagy kegyelmét egyre árasztja teremtményeire, és ezt a szívből elmondott imával úgy a szellem, mint az ember magához vonhatja s erőt nyer vele a javuláshoz.

Imádkozzatok jólelkű testvéreitekért is, mert a szeretet a síron túl is szeretet marad és ezzel ti barátokat szereztetek magatoknak abban az új hazában, ahová biztosan meg fogtok egyszer érkezni. Amidőn el fog hívni az Úr angyalának szava a földről, milyen jó lesz majd neked, ha szeretettel várnak ott, ahová sorod vezérel. Milyen jó lesz, ha az a kis szeretet kamatozik neked, amennyiben haladottabb testvéred segítségül siet, ha valamiben rászorulsz a segítségre. A legtöbb ember csak saját hozzátartozóit szereti, akiket ismert ebben az életben s csak azokért imádkozik (ha imádkozik), míg többi testvéreivel nem törődik. Pedig a sok testvér között nagyon sok van olyan, akit egykor egy másik létezésben vagy életben szoros kötelékek fűztek hozzád. Vannak köztük kedves ismerőseid, gyermekeid, szülőid, barátaid; ezek már mind testvérek és mind szeretettel segítenek neked. A vér köteléke megszűnik a testtel; a vér szerinti rokonság felbomlik a sírnál, de a szellemi összetartozandóság, a szellemi szeretet örökéletű és nem bomlik fel soha. A szellemvilágban megerősödve köti össze az egyéneket, és boldogító eredményeket mutat fel.

Imádkozzál ellenségeidért is, mert ilyenek is vannak, ha rászolgáltál valaha. A harag rossz tanácsadó, és ezek haraggal lehetnek eltelve irántad, bosszúra gondolnak és várják az alkalmat, hogy leszámolhassanak, veled. **Imádkozzál értük, hogy térjenek meg tévelygéseikből, és bocsánatkérésedet imába foglalva küldd el hozzájuk. Ők megérik ezt, haragjuk csökken és így ők is, te is haladhatsz a javulás útján, hogy mire találkoztok, a gyűlölet már szeretetté váljon. Mert nincs az a harag, az a gyűlölet, amit a szeretet és jóakarát le nem tud győzni. A szellemek éppen olyanok, mint ti. Sohasem felejtétek el, és ha nektek földi embereknek jól esik a szeretet, úgy nekik még jobban, mert itt ez képezi a haladás alapját.** Ha feltéintesz a kék égre, nem látsz semmit. Pedig forrongó, nyüzsgő élet folyik feletted, melletted és alattad; a szellemek körülveszik

a földet és az egész világmindenséget. Kellemes vagy kellemetlen érzéseket támasztanak benned, s jóra vagy rosszra befolyásolnak. A szeretet és imádság meleg ódot és delejt bocsát és kellemesen, vonzólag hat úgy az emberekre, mint a szellemekre. Az ilyen erőket kibocsátó szellem közelsége jó gondolatokat, kellemes érzéseket ébreszt, és gyógyítólag hat. A szeretetlenség, szenvedélyes harag, türelmetlenség ellenben hideg áramokat fejleszt, és ez taszítólag hat. Az ilyen szellemek közelsége haragot, hitetlenséget, önzést ébreszt és rosszullétet, kellemetlen érzéseket eredményez.

Ha most már tudod kedves testvérem, hogy a fluidok és erők mennyire vannak érzéseidtől befolyásolva, azt is fogod tudni, hogy a folytonos változásban erőid aszerint alakulnak, amint saját érzéseid javulnak, vagy süllyednek, s aszerint változik a te kis köröd is. Ha jó vagy: a jobb, tisztább fluid, a jobb szellemeket vonzza közeledbe és ilyen társaságban kellemesen töltöd életedet akár a földön, akár a szellemvilágban. Ellenben ha rossz érzéseid kerekednek felül, rossz barátokat vonzasz magadhoz, egyre süllyedsz, és rosszabbul érzed magad úgy a földön, mint a szférákon. **A rossz szellembarátok kikutatják a lélek sebeit, és egyre durvább bűnök után való vágyakat ébresztenek fel benned.**

A bűn a lelket beteggé, rúttá teszi. Az egyiknél itt, a másiknál ott támadja meg; sohasem hat egyszerre, hanem lassan, alatomosan terjed, s mire kifejlődik, teljesen hatalmába keríti a lelket. Tehát a kis bajból nagy baj lesz, és a szellem nehéz időket él, míg a tisztítás munkáját el nem végezte. Azért az ember ne adjon alkalmat a rossz szellemtestvérek közeledésére, hogy ezek őt tisztulási munkájában vissza ne tartsák, vagy rossz befolyással még mélyebbre ne süllyesszék, hanem igenis adjon példát szeretetével, jóakarásával, tiszta érzéseivel amazoknak is a javulásra.

A földi élet Isten ajándéka a bűnös szellemeknek, hogy itt a testben úgy önmaguk, mint környezetük javulásán dolgozhassanak, vagyis ha jönnek a rossz gondolatok, vágyak, - mindegy, akár kívülről, akár belülről, - a csábítást leküzdjék.

A bűn mindig kendőzi magát; szépnek, jónak mutatkozik, és mindig talál mentséget, amivel kimagyarazza az öntudatban

magát. A harag mindig jogot formál fellépéséhez, és az igazságot hangoztatja. A fősvénység takarékoságban tetszeleg. **A gőg, a büszkeség Isten ajándékait érdemnek tekinti, és sajátjának vallja azokat.** Vigyázni kell lépten-nyomon, nehogy a lélekben helyet foglalhassanak ezek a felcicomázott bűnök, és annyira el-sűrítsék azt, hogy aztán saját mezítelenségük iránt is érzéketlenné tegyék a lelket.

Az ember hivatása: példaadás a nálánál gyengébbeknek. Tehát vigyázni kell, nehogy rossz példát adjon az ember, mert akkor igazság szerint a példa által okozott károkért is ő a felelős.

Ha elmélkedve végigtekinted életedet, kedves testvérem, és megvizsgálod Istenbe vetett hited világánál, mindent oly szépen egymásba illesztve fogsz találni, hogy önkéntelenül is a mennyei Atyának adsz hálát, mert mindennek következményeiben megtalálod azt a vezető kezet, mely láthatatlanul bár, de mindent elrendezett úgy, hogy ebben neked csak hasznod lehet. A szenvedésekben, csalódásokban mindenütt ez szötte az eseményeket, hogy téged vezessen a tapasztalatokon keresztül. S ha végigtapasztaltad az élet külsőségeit, haszontalanságait és értéknélkülinek, üresnek találtad, bizonyosan felébred benned az a gondolat sokszor, hogy miért van minden úgy, ahogy van, amikor ez csak külső fény és ragyogás, tartalom nélkül. A fénybe mindenütt beleütközik az árny, és az árny felfalja a fényt, a hamisság az igazságot. Az érdem jutalom nélkül dolgozik, és az erény letaposva, elfelejtve sínylődik. Az élet oly gazdag a törekvésekben és oly szegény az eredményekben. Ha az eszményi meg nem valósulhat, meg nem élhet a földön a maga tisztaságában, miért születik akkor? Miért lát napvilágot az eszme, ha meg kell halnia anélkül, hogy győzött volna?

Mindenkit végigvezet ez az ismeretlen, láthatatlan gondviselő kéz az életben ezeken a tapasztalatokon. Mindenkinek jönnek szép, tiszta eszméi, mindenki meglátja az igazságot, de az ember gyenge, hogy az égi erények otthonává tegye a földet. Mert akkor küzdenie kellene először is az önmagában felhalmozódott törvénytelenségek és bűnök ellen, másodszor a kívülről jövő befolyások ellen, melyek a láthatatlan világból támadják őt.

Az ember ezt nem teszi, hanem megalkuszik mindkettővel, és így jön létre a külső, értéknélküli ragyogás, és az ezt nyomon kísérő árny, ami felemésztí a fényt, amely nem valódi. Ez a megalkuvásnak az eredménye: fényes remény után sötét csalódás. **És ez a csalódás mindaddig nyomon követi a földi reményeket, ameddig rá nem jön a testet öltött szellem (az ember) arra, hogy mi a célja az ő földi életének? Ha pedig egyszer rájött, akkor ez a láthatatlan égi kéz tiszta igazságokkal ismerteti meg, és ezután már ragyoghat a földi fény; ő az őt körülvevő tiszta, jó testvéreitől vezetve, halad az igazi eszmék hazája felé.**

A szellemek közelségének tudata sokaknál bizonyosan kellemetlen érzéseket kelt, mert az ismeretlentől való félelem úrrá lesz a bizalom felett. De ne féljetez az ismeretlenektől! Tőletek függ, hogy azokból kellemes ismerősök legyenek. A jó testvérek áldást hozó békéjét senki sem fogja visszautasítani. A tanulásra szánt megpróbáltatást okozó testvérekből pedig hálás barátok lesznek jó példátok által, amit látnak. **Egymáson segíteni, ez a cél mindenütt!** És ez a kötelessége mindenkinek, ki a szeretetben akarja magát kiképezni. A szeretet az, mely csodákat művel, mely a lelki szenvedéseket enyhíti. Gyógyítja a bűnt, felszívja, megsemmisíti. **Aki lelkébe kevés hitet s még kevesebb szeretetet plántál, ne tartson igényt semmiféle boldogságra, mert mindennek a szeretet az alapja.** A szeretetnélküli ember hasonló szeretetlen szellemeket vonz magához, akik egyre hidegebbé teszik környezetét. A jó testvérek pedig kénytelenek őt elhagyni, mivel a hideg kiáradás taszítja őket. Így a rosszak szabadságot élveznek, mert nincs aki befolyásaikat tiszta gondolatokkal ellensúlyozná. Az ilyen ember ki van téve kísértéseknek, próbáknak, melyekben rendszeren elbukik és vele együtt azok is, akik a próbákat okozták.

Nagyon komoly dolog ez testvéreim; nem szabad efelett csak vállvonogatva vagy gögös ajkbiggyesztéssel végigtekinteni, mert ezerszeres súllyal nehezedik a betöltetlen kötelesség annak a szellemnek vállaira, aki már pihenni szeretne egy kicsit, ha egy-egy földi életet eltöltött. Amikor boldogan hiszi, hogy íme a nehéz földi testtől megszabadult, és élhetne a magasabb, tisztább örömöknek akkor veszi észre, hogy nem élvezheti azo-

kat, mert földi életében nem végezte el mindazt, amire vállalkozott, betöltetlen hézagok maradtak utána, melyeket még ki kell pótolnia. Evégből újra csak le kell jönnie a földre, újra nehéz testet kell felöltenie, hogy kiegyenlíthesse azt a lelki adósságot, melyhez egy emberélet is elég-lelt volna, ha időben gondol a földi élet céljaira

A szellemek, segítségükre jönnek az ő földi testben lévő testvéreiknek, legyen az jóakarató tiszta szellem, megpróbáltatást okozó bűnös, rosszindulatú vagy tudatlan szegény. **Ha az ember Isten akaratát keresi, kutatja, s világosságot kér ehhez a munkához, hogy azt meg is találhassa, és erőt, hogy eszerint élhessen, a jóakarató szellemek vezetik minden lépését, s jó sugalmazásaikkal ébren tartják benne a törekvést felfelé.**

A tudatlan vagy rosszakaratú szellemtestvérek a próbákat, kísértéseket szolgáltatják, melyeket ha legyőz a testben lévő, úgy a saját, mint a rosszakaratú szellemek haladását előmozdította, mert a példa által ők is javulhattak. Sokan nem tudják mire vélni, hogy senkit sem bántanak, mégis szinte kikerülhetetlen a gyűlölség, mely személyük körül támad. Ezeket mind a megpróbáltatás szellemei idézik fel az erre alkalmas egyénben, hogy javulhatásukat megakadályozzák. De minél több oktalán gyűlölet szórja rád mérges nyilait, minél több a rosszakarat, annál több szeretetet, jóságot osztogass szét a téged gyűlölők között, mert a győzelem koronája a tied lesz minden bizonnyal, ha itt nem is, de az örök hazában, hol minden a valóságé.

A föld a megpróbáltatásokkal teljes álmok hazája. Itt lesz próbára téve a szellem, hogy és mint tudja felhasználni azokat a képzelt javakat, tehetségeket, melyeket ajándékba kapott. A földön ráálmodhatja fejére a tulajdonképpeni koldus a királyi koronát, és uralkodhat. A hatalmaskodásból és gögből gyógyulni kezdő lélek alkalmat kap, hogy megmutassa mennyit haladott, nem él-e vissza? A lelki szegény gazdagságot kap, hogy lelkét gazdagíthassa a jó cselekedetekkel. A rút lélek szép testet kaphat, hogy abban tanuljon szerény lenni. Mindent magukénak vallhatnak, de csak addig, míg az álom tart, mert ha elkövetkezik a szellemi ébredés, a reggel melyet az Úr kegyelme ragyog be, akkor jaj az ébredőnek, ha az álmovilágban kapott

javakon nem vásárolt magának szeretetet, hanem ahelyett ellenségeket szerzett. Akkor a királyból még szegényebb koldus lesz, mint volt, s a hatalmasból gyámoltalanul vergődő, szenvedő szellem, ki lépten-nyomon megaláztatik. A gazdag még szegényebb lesz. A szép testű rút lélek undorodva tapasztalja, hogy még csúnyább lett, és még többen kerülnek, mint azelőtt.

„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek.” Nehogy elvakítson benneteket a világi hatalom, dicsvágy, gazdagság vagy szépség. Legyetek alázasak, mint akik kiváltságos helyet töltetek be, mert mind próba alatt vagytok, és a kísértő ott ólálkodik körülöttek, hogy kifosszon, s a parányi földi örömök után a szenvedések tengerébe juttasson. **Ne higgyetek a vallások által hirdetett megvásárolható mennyországban, mert az egy örök Isten törvénye nem tűr megvesztegetést.** Nem alkalmazkodik Ő semmiféle előírt vallási formulához; Ő az örök igazság, aki az ő országát az igazaknak tartja fenn. Ne higgyetek a külsőségeknek. Vizsgáljátok meg lelketek legbensőjét, és megborzadtok magatok a sok felhalmozódott bűntől, melyeknek leküzdéséhez korán hozzá kell látnotok, nehogy a valóság hazájában szenvedésekre ébredjete.

A szellemek birodalmában nem lehet eltitkolni semmit. Itt minden meg van világítva Isten törvényétől, és ebben az igaz törvényben minden, a legcsekélyebb is tisztán meglátszik. A jó, a nemes beleolvad az összhangba, mely az Úr dicséretét zengi, de a rossz, a törvénytelen kiválik onnan, és a szenvedések, a megpróbáltatások helyére küldetik, míg a szenvedések le nem olvasztják a lélekről a rátapadt bűnöket. **A rossz mindig taszít, a jó mindig vonz. Ez a világmindenség törvénye és a haladás alapja.**

A rossz önmagában egyenetlen, kellemetlen, szenvedést okozó. Kell, hogy az ilyen szellem saját fluidjaiban boldogtalan legyen. Ezért van a lökés kifelé, hogy aki közel jut hozzá, érezze azt a fájdalmat, amit ő érez és féljen olyanná lenni. A bűn, ez az ellentét, mely a jónak ellensége, önmagában forr, súrlódik, csi-szolódik, törődik. Ezzel önmagát tisztítja, fényesíti, érleli és puhítja egészen addig, míg maga is jó nem lesz.

A végtelen bölcs és mindenható Isten a rosszat is magáénak vallja, arra is munka van bízva, hogy semmi el ne vesszen. Minden parálynak rendeltetése és célja van, mit be kell töltenie, el kell érnie, ha ma nem holnap vagy évmilliók múlva. Így a bűnnek is el kell múlni, mint minden ellentétnek; mert az egy abszolút jó a törvényes. Mindennek, ami volt, van és lesz, ebben egygyé kell olvadni. Azért a szenvedés sem örökké tartó, ennek nincs más rendeltetése, minthogy a jónak szolgáljon. A jó mindent felszívó, egygyé olvasztó erő. Azért a jó vonz, és mindent maga köré gyűjtve munkálkodik. **Aki megérezte a jó felé való vonzást, és vágyait, érzéseit a jóhoz irányítja, de lelkében a bűnös hajlamok még megvannak, folytonos vonzásnak és taszításnak van kitéve.** Ebben a hányattatásban, súrlódásban tisztul a szellem, míg az abszolút jóhoz nem pártol egészen, hol a béke és megnyugvás részesévé lesz.

A vonzás és taszítás törvénye az a nagy rosta, melyen keresztül megrostáltatik a gabona a konkolytól. A jókat az Atya jobbjra felől a boldogság honába, a rosszakat, pedig a tűzbe, a folyton munkálkódó mozgásba. Mely a megfelelő helyre, a szenvedések és jajok hazájába juttatja őket, ahonnan hosszabb csiszolás után már tisztábban kerülnek ki és enyhébb vezeklő helyre, a földre jutnak. S mint emberek születnek meg, hogy új testben, új érdemeket szerezhessenek.

Megpróbáltam egy gyengefényű méccsel bevilágítani abba a nagy végtelenbe, ahonnan jött minden, s ahová megy minden. Mert innen jön és ide tér vissza mindenki: a szellemvilágba. A földi élet csak vándorlás és arra való, hogy megtanuljon a szellemvándor útjában mindent, amire szüksége van, hogy elvégezze azokat a feladatokat, melyeket a nagy tanító felad neki, hogy mire jön a vizsga, mindent tudjon, s ezáltal egy felsőbb osztályba léphessen.

Minden születik, hogy elmúljon; minden alakot ölt, hogy feloszoljon. Folytonos haladás, tanulás az élet. Törekvés a nagy cél felé, mit a Megváltó oly tisztán állított az emberek és szellemek elé. Megszakítás nélküli mozgás van a látszólag holtan heverő kövekben, földben, ásványokban, növényekben, állatokban, hogy feljuthassanak egyszer a hozzájuk legközelebb eső állomáshoz. Átváltozik minden, mert mindenben az a törekvés él,

hogy egyszer majd az idők végtelenében öntudatos egyéniséggé ébredjen: azaz szellemmé.

Ami sűrű, minden megritkul, felszívódik és alakot, formát változtatva újra megjelenik, de már egy némileg tökéletesebb, tisztább kidolgozásban. Mi alakítja ezeket, a látszólagos holt sűrűségeket? Mi szívja fel? Mi ad nekik alakot, formát? A természet. Igen, a magát folytonosan tökéletesítő természeti erő, azaz életelv, amely önmagát fokozatokra osztva éltet mindent, mit a szellem létrehoz. Élteni a természetet, az emberi és állati testeket, fluidokat és legtisztább alakjában a fényparányokat.

Ez az életerő Istenből ömlik ki és élteti az egész teremtett világmindenséget, a legtisztábbtól le egész a legsűrűbbig és innen ismét felfelé, magát tisztítva, öntudatra törekedve, folyton tisztább és ritkább anyagokat éltetve halad, míg visszaérve az ősvilágossággal egyé lesz, s mint öntudatos, tiszta szellem kerül ki a teremtő Isten kezei közül.

A tiszta szellemek nem a földön öltenek testet, hanem e célra külön berendezett világokban, melyek az ő neveltetésüknek megfelelnek, hol kifejlődve munkálkodás végett szétküldetnek az egész világmindenségbe. Ha elbuknak ide is eljutnak a földre, de már akkor nem mint tiszta szellemek, hanem mint bukkantak.

A földi világ embere, ha testét leveti, hozzá hasonló testvérei közé jut, és semmivel sem tud többet a nagy mindenség titkaiból, mint amennyit életében tudott, azért aztán sok szellem éppen úgy nyilatkozik a szellemvilágról, mint ahogyan azt egyes földi vallások tanítják. Tagadják az újra-testet öltést, és minden egyes születéssel egy újonnan teremtett szellemet vélnek üdvözölni. Ha valaki ilyen szellemnyilatkozatokat kap az ő hozzátartozóitól, ne tartsa azt félrevezetésnek vagy hazugságnak, hanem csak tudatlanságnak.

A szellemvilág nagy és hatalmas világ, onnan jó mindenki és odatér vissza minden. Az élet a halál szolgája, de csak színleg, mert a tulajdonképpeni élet itt van. A halál elnyeli az anyagot, hogy felébressze a szabad szellemet. Halál nincs, csak átváltozás, és ti, oh kicsinyhitű emberek, mégis hogy féltetek tőle; hogy féltetek a hozzátok tartozókat, mert nem vagytok az Úrnak enge-

delmes gyermekei. **A holttestet, a levetett ruhát elhalmozzátok mindennel. Valóságos kultuszt űztök a sírokkal, és vagyont érő emlékek hirdetik egy-egy test felett annak címét, rangját vagy nagyított jótetteit, míg a szellemtől, aki a földi élet után pihenni vágyrna talán, de nem tud, egy kis imát is sajnáltok, mert az életet csak a testtel tudjátok elképzelni.** Kijártok a temetőbe, akik nem tudtok az Úr akaratába belenyugodni, mert elszólította mellőletek azt, akit szívetek szeretett, s elhalmozzátok virággal a testet fedő hantokat, mely test már csak éppen azokhoz a hantokhoz hasonló értékkel bír mivel ő, kit ti szeretetek kivetkőzött ruháiból. És a szeretet az egyénnek szól-e vagy csak a ruhának? A ruha tulajdonosa él, tán veletek és talán éppen akkor simítja meg arcotokat fluid-kezeléssel, mikor ti a megsemmisülés fájdalmas hitével búcsúztok tőle „örökre”, és kér titeket, ne legyetek vakok és lássátok be, hogy ami egyszer élt, el nem vesztet, hanem örökéletre van előhívva, mert minden élet Istentől jó és ismét hozzá tér vissza.

Keressétek Istent és az ő törvényeit és megtaláltok mindent, amit elveszettnek hittetek, mert ő nála van minden élet, minden boldogság és szeretet. Ő mindent visszaad nektek, ha arra érdemessé tettétek magatokat. Keressétek és kérjétek Isten országát; ott minden meg lesz, amit most nélkülözniötök kell. Ne epezzétek szíveteket a halál miatt, ne menjetek ki kétségbeesett, fájdalomtól megtört szívvel a temetőbe, hanem imádkozzatok és szeressétek egymást, és akkor az az angyal a ti füleitekbe is belesúgja a vigasztalásnak eme szavait: **Ne keressétek a holtak között az élőket; akit kerestek nincs itt, hanem feltámadott!**”

Az álmom. (**)

Mielőtt tovább mennék, megmutatom a halál mostohatestvérét, az álmat, mert a halál és az álmom igen közeli rokonok. Általában véve halál nem létezik, csak a testre nézve. De vajon ebben az értelemben nem hal-e meg a test minden éjjel, ha mély álomban van az ember? Azt feleled: nem, de én azt mondom, hogy igen! Minden alkalommal, ha mély álomba merülsz, meghalsz, de csak félig vagy háromnegyed részben, mert tudd meg, oh bölcs emberi agyvelő, hogy ilyenkor szellemed eltávozik, és

te ott maradsz öntudat, gondolkozás és akarat nélkül. Csupán a gépezet: a szív, a tüdő és az emésztőszervek működnek. De azok is lassabban. Ehhez különben sem szükséges a te segítséged vagy akaratod. Ilyenkor a te éned valahol messze jár, és élvezti azt a kis szabadságot, amit kap. Egy igen kicsiny - kis delejes szikrával tartja fenn az összeköttetést közte és te közted, hogy távolról is megvéddhesse házát (a testet), ha baj környékeznél, ne-hogy a magára vállalt munka befejezése előtt használhatatlanná váljon.

Nyugodt, mély alvás alatt a test nem érez semmit, semmi-féle kívülről jövő hatásokat nem fog fel. A fül nem hall, a szem nem lát, az orr a különböző szagok iránt érzéketlen, mert a szellem eltávozott, csak az éltető erő által van vele összekapcsolva. Ezalatt, hogy mit tesz, hol jár a szellem, a testi öntudatnak nem tartozik beszámolni, mert ő szabad; nem köti hozzá semmi, csak a bűn. De ha a szellem csak kicsit húzódott vissza, vagy ha a test nem engedi messze eltávozni, akkor különböző álmokképek alakulnak, melyeket lelki szemeivel szemlél az alvó. Összeolvad a múlt a jelennel, a fantázia a valósággal és kész az álom. Egyiknél ijesztő, másiknál kellemes, harmadiknál egészen szenvedő állapotot hoz létre, aszerint, amint a lélek érzi magát szabad állapotában. Ha a szellemet bűnök súlya terheli, csak mint szenvedő szellem fogja magát érezni úgy az álomban, mint a halálban.

Az álom a szellemi és anyagi világ összekötő hídjá, vagyis félig szellemi, félig anyagi élet, azaz a halál mostohatestvére. Az oly egyének álma, akik erős médiumitással bírnak, már komolyabb jelentőségű. Ezek sokszor rendes, mély álomba merülve, a tisztánlátás állapotába jutnak, és látják a múltat, a jövőt. Eseményeket, melyek tisztán bontakoznak ki előttük. Ilyenkor valamely intést kell áthozni a szellemvilágból az anyagi életbe, mit jóakaró szellembarátaik bíznak rájuk. De teljes tisztaságban majdnem lehetetlen ezt így áthozni, mert az agyban való átdolgozás mindig elvesz vagy hozzátesz valamit.

Most rátérek a delejes-álomra és a médiumitásra. Ez egy még tisztább alakú álom, mert itt a szellemi öntudat függetlenül működik. A magasabb szellem tisztább delejességgel rendelkezik, legyen bár szabadon vagy testben. Az akaratérv és áthasolási képesség, ennek mint következménye, a szellemnek erejét

képezi. A hatványozott szellemi erő az értelemben világosságot, az érzelemben melegséget, az akaratban erőt feltételez. Az értelem megnyilatkozása magas fokú tudást, az érzelem megnyilatkozása igazi, önzetlen szeretetet, az akarat megnyilatkozása ezen első két erő összeolvadását és kifejezésre jutását van hivatva elősegíteni. E három képezi a törvényben való munka alapját és az erő fejlődését. Ebben mozogva halad a szellem előre, a boldogság és tisztaság felé, ha a földön mint ember, vagy szabadon mint szellem munkálkodik. A jó médiumitás alapja, első és fő kelléke tehát az, ami lehetővé teszi a tisztább és magasabb szellemekkel való egygé olvadást. Ha két hasonló erő az áthasonulás törvényében összeolvadni képes, úgy ez létrehozza a jó médiumot, a tiszta szellemi közleményt. Az ember, ha alázatos, béketűrő, szeretetteljes, még ha értelmileg nem is áll magas fokon, mégis lehet egy magas értelmi fokon álló szellem médiuma, ha törekvésével, munkájával igyekszik kiérdemelni ezt. Azonban lehet valaki értelmileg bármily magas fokon álló ember, ha erkölcsi fogalmai tágak, nem juthat fennköltebb értelmi nyilatkozatokhoz.

A médiumitás sokféle. Minden emberben van egy bizonyos mennyiségű fluidium, mely őt a szellemvilággal összekapcsolja. A fluid sűrűségétől, delezességétől vagy villamosságától, keménységétől, nyújthatóságától függ annak használhatósága, és így a médiumitásnak foka. Ha összeülnek sokan, akik szellemileg gyengék, és nincs közöttük egy is, akinek nyújthatóbb, puhább fluiduma volna, s még hozzá hitetlenek, gőgösek, gúnyolódók, bizonyára nehezen tudnak meggyőződést szerezni a szellemek létezéséről, mert a nehezen feldolgozható anyagokat bosszúból vagy szeretetből tudják csak megmunkálni a legvillamosabb szellemek is; azonban ez sok időt és fáradságot igényel. Ha ellenben kételkedő, de hinni vágyó emberek próbálkoznak, bár kezdetben nehéz is a munka, csakhamar eredményt érnek el, mert a munka értéke meghaladja a fáradságot még azoknak a szellemeknek is, akik nehezen szánják rá magukat a szeretet munkájára.

Az emberek csak azt hiszik el, amit szemeikkel látnak, füleikkel hallanak és ezért szükséges, hogy a szemek és fülek kielégíttessenek. Tehát az emberi testből kisugárzó fluidiumot

az anyagi szellemek fluidjával összekötik, és létrejönnek kopogások (a fülnek) és bútor vagy más holt tárgyak felemelkedése (a szemnek). Mikor már mindenki meggyőződött, hogy csakis értelmes lények kívánnak megnyilatkozni, akkor a kemény fluidú szellemek elkezdik azt az anyagot amit eddig a nehéz munkára használtak, megpuhítani, átdolgozni, hogy hajlékonyabb legyen. Így kezd aztán az értelmi nyilatkozat is megszületni. A kezdet nehézségein átesve, a hit erősödik a kételkedőkben, amellyel sokat segítenek a mi munkánkon, mert a betűkhöz térhetünk, melyeknek segítségével mégis megtudjuk egymástól, hogy ki mit szeretne és a kérdésekre ugyanazzal az erővel válaszolhatunk, amellyel asztalok, székek emeltettek, míg az kemény volt. Ha a társaságban könnyebben nyújtható fluidú kellemes, szeretetet kisugárzó egyén van jelen, úgy csakhamar láthatatlan barátoktól kísérve tér nyugovóra. Akik szeretetből elvállalják a munkát, hogy tovább munkálják meg azokat a kemény falakat, melyek a szellemet fogva tartják a testiségben. Elővesznek minden szerszámot, hol villanyozzák, hol delejezik. Megfognak, rázzák, míg a szellem figyelmét magukra nem vonják. Kopogás, ropogás kíséri az ilyen munkát, hogy csak gondoljon rájuk, a láthatatlan barátokra, és adjon nekik valamit az ő munkájukért. Egy kis imádságért könyörögnek, egy kis szeretetet kérnek, s ha az illető ember megérti és megadja nekik, ők túl boldogan vigyáznak rá, hogy megóvják a tolakodó, rosszindulatú szellemektől. Tanulnak, javulnak mellette szívesen, hogy néha egy kis meleg sugárhoz juthassanak.

Ha az első munkálatok el vannak végezve, a nehéz falak le vannak döntve, jönnek az értelmi munkások. S ha író médium az illető, akkor írnak vele többé vagy kevésbé értelmes módon. Ha beszélőszervei alkalmasak, akkor beszélnek a saját érzéseik szerint. Végül ha a fluidok annyira puhák már, a hit és szeretet annyira megritkították, hogy a jobb tanítószellemek is képesek vele hasonulni, úgy a médium elérte a fejlődés tetőfokát, és csak most jöhet az igazi munka számításba aszerint, hogy a kapott ajándékot hogyan használja, mennyire tud az önmaga által átvett tanításon okulni, javulni, haladni, s milyen szeretettel, akarattal munkálkodik testvérei érdekében. A szellemi közlemények leadásánál és felvételénél egy bizonyos fluid-csere keletkezik,

mely a közlemény értéke szerint a médiumból kisugárzó több vagy kevesebb erő elvonásával jár. Ez, ha a médium törvényes, azaz Isten akarata szerinti munkát végez, pótolva lesz egyre tisztább, delejesebb erőkkel, ami az ő előrehaladását jelenti. Ha hite oly erős, hogy a próbákon sikeresen túltette magát, úgy mindig fennköltebb és mélyebb értelmű szellemnyilatkozatok íródnak vagy beszéltetnek általa, mert a lelket (testet) körülvevő kisugárzás tisztább, delejesebb és így alkalmasabb az áthasonulásra. Azért alantas, tisztátalan érzésekkel és gondolatokkal bíró egyén sohasem lehet jó médium, mert a világos, szép gondolatok nem bírnak utat törni a vastag villamos fluidokon, csak mint igen gyenge fény szivárog át a közleményen, amiből ugyan keveset kulhatnak a hallgatók.

Ha az ember világosság után törekszik és megvan benne az akarat arra, hogy meggyőződést szerezzen, nem fog visszariadni a többszöri kísérletezéstől sem, és önmagában megfontolja a hallottakat. Az igazat kihámozza a sok salak és kéreg közül, azt megtartja, a többit félreteresi arra az időre, mikor azt is megvilágítja, egészen átrostálhatja.

Minden médium más anyagokkal van körülveve, és nem minden szellem tudja magát ezekkel az anyagokkal azonosítani. Megeshetik, hogy egyik pontosan ki tudja gondolatát, érzését fejezni, sőt mutatni is, a másik alig tudja a legfontosabbat is megmondani. Azért nem kell rögtön csalásnak minősíteni az ilyen közleményt és talán a többiekben is kételkedni, mert igen sokféle a fokozat és árnyalat. Az egyik jobban beleolvad a médium lelkébe, a másik kevésbé vagy egyáltalán nem. A Mindenható úgy rendezte el, hogy az ember a földön próbáknak legyen kitéve és a földi élet célja: ezeket a próbákat sikeresen átküzdeni. A médium több próbának van kitéve az ellentét részéről, hogy azt elbuktatva, a többiekben a hitet ledönthesse. Azért, ha valahol a gonosz támad, először is a világosságot semmisíti meg, hogy a sötétben könnyebb legyen a munkája. De vigyázni kell, minden pillanatban résen kell lenni. Lelkét folyton javítani, tisztítani kell a médiumnak, nehogy a nyitott sebhez (a lélek gyenge oldalához) hozzáférjen a kísértő. Megkísértésektől a legtisztább lelkű médiumok sem mentesek. Sőt minél erősebb a médium szelleme, annál erősebb próbákat kell végigküzdenie. Azért sokszor

megecsik, hogy a médium, ki azelőtt tiszta érzésű és gondolatú volt hirtelen, minden átmenet nélkül, valamely bűnre érez hajlamot. Ezek mind az ellentét által sugalmazott eszközök, hogy a világozságot megakadályozhassa terjedésében.

Sokan azt hiszik, ha a szellemekkel való érintkezést kerülük, meg vannak mentve a próbáktól, vagy egyáltalán nem lesznek médiumokká. Csalódnak, mert az emberek ezekkel a talentumokkal születnek már a földre s akarva - nem akarva mégis bírnak ezzel a képességgel. S így vannak nagyon jó médiumok, akik soha szellemekkel nem foglalkoztak, ülésekre nem jártak, csak szerettek, és a szeretetben munkálkodtak. Ezeknek delejesége lelkükből kisugárzó fényt vet a körülöttük élő szellemekre, kik a fény felé törekednek, s az ilyenek akaratlanul, öntudatlanul válnak médiumokká. Őket mindig egy bizonyos sejtés kíséri minden munkájukban. Sohasem merülnek el az anyagban nagyon mélyen, mert a körülöttük élő szellemek egyre figyelmeztetik, hogy ezáltal gondolkodóba ejtsék, kutatásra ösztökélik, hogy végezzék el a kijelölt munkát.

Az ember mindenben szereti a szélsőségeket és a külsőségeket. Ha már meggyőződést szerzett a szellemek létezéséről, az élet folytatásáról a síron túl, sok úgy véli kiérdemelni a jobb szellemek barátságát, hogy ezentúl teljesen megváltozva a társaságot kerül, ahol szerinte hiábavaló fecsegőkkel, üres lelkűekkel kell az időt töltenie. Magába zárkózott, komoly lesz, és a szórakozást elítéli, sőt azt kívánja, hogy víg kedélyű hozzátartozói is mondjanak le kedves, megszokott, ártatlan mulatságaikról. Bizonyos ételek vagy italokról hirtelen, minden átmenet nélkül le akar szokni, mert hát ő javulni akar. Kedves testvérem! Órizkedj a szélsőségektől, nehogy az emberekben, kik látva ezt a különcködést, ellenszenvet ébresszél magad és meggyőződésed iránt. **Egyél, igyál mindent, mit Isten táplálékul rendelt a testednek, de mértékletesen élj mindennel, hogy úgy a tested állapotában, mint az öntudat tisztaságában kár ne essen. Járj társaságba, szórakozzál;** hiszen a földi örömeök úgyis kicsinyek és rövidek, s ha még oly hiábavalóság is az emberek beszéde, hacsak a jó erkölcsöt nem sérti, tarts velük. Iparkodjál mindenütt szeretetet ébreszteni magad iránt és soha ellenszenvet. Ha látod, hogy nem tudnak magasabb értékű szórakozást nyújtani neked

légy azon, hogy te nyújthass nekik valamit, amiből ők okulhatnak, tanulhatnak. Légy szerény, megszerzett hiteddel ne kérkedj, de ha az alkalom úgy hozza magával, légy bátor védelmezője meggyőződésednek. Mindenhol szeretetet, békességet s jó példát adj megjelenéseddel, és barátokat szerzel magadnak úgy a földi emberek, mint a szellemek között. Azonban ha valaki érzi, hogy bármiben a mértéket képtelen betartani, úgy mellőzze azt inkább teljesen, mert a lélek felelős mindenért. Ha valakinek jóakaró szellemtestvére a böjtölést ajánlaná, nem a lelki érdemeket szaporítja ezzel, ha engedelmeskedik a rendelésnek, hanem testi egészségének egyensúlyát állítja helyre, mert a túl bő táplálkozás szintén kárára van a testnek. Azért ne böjtöljön senki beteges, gyenge szervezettel, hanem erősítse testét mértékletes táplálkozással, hogy a reá rótt feladat befejezéséig épségben megtarthassa azt.

Mert minden, ami rendellenes, ártalmas. És a testre vigyázni kell, mert az egészség Isten ajándéka, s mint ilyent övni, védeni kötelesség. Ha pedig betegség fájdalmakat, szenvedéseket okoz, próbálj meg mindent és kérjed Istent, hogy segítsen át a nehéz időkön. Ha semmi sem használt, nyugodj bele sorsodba és tűrj békén. Az Úr meglátogatja az ő szeretteit, hogy hitüket kipróbálja, vajon sem rendül-e meg a szenvedésben. Allj erősen a hitben; Atyád ő neked és tudja, mi válik javára lelkednek. A betegség engesztelő, javító hatású áldás. Sok szellem a testi szenvedésekben erősödik, s mikor azt hiszi elveszett, akkor lett megmentve. A szellemek is lehetnek betegek, és sokszor a szenvedések egész tengere veszi őket körül; ez mind a bűn következménye, de ha az ok megszűnik, megszűnik az okozat is. A fejlődés ideje a földön van; a föld önmagában is a fejlődésben levő szellemekhez hasonló, ki kell magát fornina és tisztítania a rajta lévő szellemekkel együtt.

De a cél közeleg, és az idő nem messze van, mikor az Úr letöröl minden könnycseppet a benne bízók arcáról. A föld is elveszti nehéz, vajúdó fájdalmát, és megszüli az új földet, újjászületett szellemeivel, kik eljönnek napkelet és napnyugat felől, északról és délről, hogy megcsodálják az újjáalakult világot, a bárány menyasszonyát és bemenjenek vele a lakodalomba. A választottak is eljönnek, hogy kivegyék részüket az örömből, ha

már a szenvedésből kivették. Az igaznak feltámadása lesz ez a nap, mert a hamisság, mely sűrű fluidot vont a fény elé, messze elűzetik, ahol lesz fogaknak csikorgatása. Az igazak gyönyörködni fognak az igazság-diadalában, mert minden fájdalmuk és kesergésük, melyet az igazság védelmezésében elszenvedtek naggyá, hatalmassá teszi őket.

V. ISTEN. (**)

Lelkem megtelt boldogsággal, édes érzésekkel, és kérlek Téged, mindenek alkotója, fenntartója, mi Teremtőnk, szeretet Istene! Adj erőt, hogy Rólad ír hassak. Amen.

A legmagasabb értelem, bölcsesség, a legforróbb szeretet és a legerősebb akarat Ő benne él. Ő az élet kezdete, központja. Ő belőle, Ő körülötte sugárzik az élet, a legtisztább, a legmagasztosabb erő, mely élteti és kormányozza a világmindenséget.

A szellemek atyja Ő, és minden élők csirája, a folyton-folyvást alakuló világok és napok Teremtője. Ő a változatlan egy örök Isten, kit a teremtettek soha fel nem foghatnak, soha ki nem kutathatnak. Ő minden, ami volt, ami van, és ami lesz. Őt nem láthatja senki a teremtettek közül, csak érzi és tapasztalja Őt. A legtisztább szellemek is csak mint végpontot és végcélként ismerik és imádják.

Hol keresd az Istent, kedves testvérem? Ne keresd az égben, mert te Őt ott úgy sem találod, a testnek a föld a hazája. A te emberi agyaddal úgy sem kutathatod ki a szellemi titkokat. Ne a nagyban, hanem a kicsinyben keresd, és ha megtaláltad, nagy lesz Ő a legkisebben is a te lelki szemeid előtt.

A templomban se keresd, hisz ott a hideg falak között nem lakik Ő, a szeretet Istene, hanem menj ki a szabadba, keresd meg a legcsendesebb helyet, végy a kezvedbe egy szál virágot és egy kicsiny, parány magocskát és keresd az Istent. Gondolkozz és vizsgálj. A kis magot vedd el, a virágot fejtsd szét és a legkisebb részecskéjét is. Nézd meg; szárában, szirmában, levelében mindent a legnagyobb rendben találsz; sehol semmi feleslegeset nem látsz, és a kis virágporzóban ott találod a kis virág életének továbbfejlődését.

A magocska ébredése, a világtestek pontosan kiszabott pályája, a természet pompája, a te és mások léte, mind a legkisebbtől a legnagyobbig, ami él, minden arra figyelmeztet, hogy gondolkodj arról az erőről, ami mindenben és mindenütt ott van. Az Úr akaratja és törvénye az, ami életre hívja, mozgásra, fejlődésre képesíti a világmindenséget, amelynek a föld csak egy kicsiny pontja és te csak egy paránya vagy.

Gondolkozz rajta, kedves testvérem, hogy a feletted ragyogó csillagok, a neked kiszámíthatatlan messzeségben, hogy jöhettek létre? Minden alkotás koronája, az emberi szellem, honnan jött? És ha gondolkozol, el fogod ismerni, hogy emberi észszel fel nem fogható, ki nem kutatható lény él és uralkodik a világmindenség felett, aki mindent bölcsen igazgat. És te megtaláltad az Istent, a teremtő Istent, az élet ősforrását, aki lényével betölti az egész világmindenséget és a végtelen Ónála találja meg a véget.

Most a szeretet Istenét akarom megmutatni neked, aki egy a Teremtővel, mert a szeretet előbb volt, mint a teremtés. A szeretet volt az, ami a minden élők Atyját arra indította, hogy a szellemeket megteremtse, az ő tulajdonságaival felruhazza, és őket boldoggá tegye. Oh a szeretet Istene nagy Isten, ki az ő nagyságában, bölcsességében, erejében és dicsőségében él és uralkodik a világegyetem felett! A szeretet Óbelőle kisugározva, elönti a mindenséget, és törvényt alkotva uralkodik az egységben, amit sokféleképpen váltakozhatva, alakítva juttat az ő gyermekeihez, hogy érezzék a szeretetet, és benne Őt, a szeretet forrását. Azért, ha a törvény korlátokat von is körülötted, ez mind csak a szeretet műve, és mind a te javadat munkálja. A szeretet törvénye uralja a világegyetemet, és te feletted is ez örködik oh ember, aki Őt letagadod, és ezt a törvényt semmibe sem veszed.

Isten, aki maga a tökéletesség, nem teremtett semmit cél nélkül. Amikor Ő az ellenszegülőket törvénybe zárta, a legnagyobb kegyelmet és szeretetet gyakorolta, mert ez mint egy intőtábla áll a szellem előtt, hogy a törvény megszegésével a boldogságot veszíti el. A helyes utat is megjelöli, amelyre ráléphet ismét, ha egyszer letért róla. Ez a kegyelem lehetővé teszi a közeledést Ő hozzá, mert Ő soha nem távolodik el tőled, csak te esel Tőle mindig távolabb. Minél messzebb vagy tőle, annál szegényebb és betegebb vagy, míg végre a nagy távolság egészen elválasztana az életfenntartótól. De ez nem történhet meg, mivel ha te eltávolodsz, érzed, mert szenvedsz, ha még messzebb vagy, még többet szenvedsz, és így végre a szenvedés ismét visszavezet Ő hozzá, akinél boldogság várakozik reád.

Minden kornak, minden népfajnak megvan a saját külön istenfogalma, és minden egyes embernek más és más fogalmai

vannak Istenről. Ki-kij sajátját tartja helyesnek (ha ugyan gondolkodik felette, mert az emberek nem szeretnek olyasmin gondolkozni, aminek anyagi hasznát nem látják). Ez a sokféleképpen felaprózott, elferdített istenfogalom tulajdonképpen mégis az örök Egy felé irányítja az utat, aki változatlanul, megközelíthetetlenül, magasan felette áll minden emberi fogalmaknak, és egyformán küldi az ő szeretetsugarait minden gyermekének, bevilágít mindent az ő fényével. A kegyelem ajándéka minden teremtetett lélek részére készen áll, ha megérdemli alázatosságával, bármennyire sajátjukká, tulajdonukká akarják is tenni a különböző népek és vallások. **Az Úr, aki mindeneket teremtett, életre hívott, felette áll minden vallásnak. Kész formákat, dogmákat nem állíthat fel senki az ő lényegéről, mert Őt fel fogni, az ő tulajdonságait megszámlálni és erejét megmérni, teremtett lény nem képes.** A Teremtő mindig a Teremtő marad a teremtetett lény előtt, ha az a legtisztább s legmagasabb fokozatot ért-e is el. Kicsoda mérhetné meg a világmindenséget, amely egyre terjed, egyre nagyobb és nagyobb kört ír le a Teremtő körül? Ki mondhatja el, hogy az Úr jóságát és kegyelme nagyságát szavakban kifejezheti, s egy meghatározott ponthoz kötheti? És kicsoda állíthatja, hogy a mélységet és magasságot áthidalhatja enélkül a kegyelem nélkül?

Hozhatnék még fel példát Isten nagysága és végtelensége bizonyítására, de aki érti a szavakat, az a gondolat erejével következtethet az értelmükre. Ezzel csak Isten nagyságát akarom bizonyítani, mert nincs vallás vagy fogalom, amely Őt helyesen hirdetné, mert Ő minden emberi fogalmak felett áll,

Isten a legtökéletesebb „egy”, minden szép és jó alapja, ő az élete, mozgatója mindennek. Az ő lényé kisugározza az örök törvényt, a szeretet törvényét, értelme megvilágítja a homályt, és minden a legnagyobb rendben működik. Ez az erő, ez az értelem, ez a szeretet képezi az alapot. E körül forognak a világtestek, és ez adja meg a lökést minden haladáshoz.

„Isten lélek, és akik Őt imádják szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják. A lélekben és igazságban való ima feltételezi, hogy aki imádkozik, elismerje az ő nagyságát és végtelenségét. Érzed-e az imádkozás alatt, kedves testvérem, hogy kihez szólsz, mikor azt mondod: Istenem? Átérzed-e lelkedben azt a

nagy kegyelmet, hogy te a föld parányi szülötte, a végtelenség Urához, a hatalmas nagy Istenséghez hozzá szólhatsz? Ha érzed a kegyelmet, megtelik-e szíved mélységes hálával, édes vágyódással és szeretettel Ő iránta, aki téged, a kicsiny porszemet a tévelygések, és bűnökben alásüllyedt szellemet meghallgat?

Ha érzed, és igazán méltányolni tudod a nagy kegyelmet, úgy alázatos leszel, és igazi gyermekies hittel imádkozol, lelkedben édes, felemelő érzések támadnak s a végtelenség ura, a szeretet Istene lehajol hozzád: lelked megtelik boldogsággal, vigasztalással és békességgel. Mert sem a szavak sokasága, sem azok szépsége nem biztosítja neked a meghallgattatást, hanem a lélek igaz benső vágyódása és alázatossága az, ami megtalálja az utat az egy örök Isten trónja elé. Az ilyen imádság meghallgattatást nyer. A kicsi szikra üzenet vivője, beleolvadhat a nagy fénytengerbe és áldást, békességet, erőt hoz vissza az őt útnak bocsátó szellemnek.

A lélek érzései mindig a szellem állapotától függnnek, a gögös szellem nem tud imádkozni, ha egész életét imában tölti is. Innen van a sok hitelenség, mert az érzés őszintesége és az alázatosság hiányzik, s nem nyer meghallgattatást. Bizonyos formákba öntve időhöz, helyhez kötve reméli a szellem, (az ember), hogy tán akkor Isten jobban vagy hamarabb hallgatja meg, és ez növeli a tévelygést. Minél mélyebben gyökerezik lelkedben ez a tévhit, annál messzebb estél Istenből és az igazságtól kedves testvérem! Azért mondom, ha Istent keresed, ne a hideg falak közé menj, hanem keresd a magányt. Vizsgáld a természetet! A kis virágban, az apró magban és a lábad nyomán felemelkedő fűszálban. Akkor megtalálod Őt minden biztonnyal, **mert ahol élet van, ott Ő mindenütt jelen van, munkái útbaigazítanak téged, mert emberi művészet egyetlen fűszálat sem képes előállítani az éltető erő nélkül.**

Ha elmerengsz a természet csodás szépségein, és a titkok megnyilatkoznak előtted, te mindennek felismered okát és célját. Őt találod meg a Kezdetet, a Véget, az örök Istent, ki a szellemek és a természet atyja és teremtője. **Ha tovább kutatsz, megtalálod Őt az ő végtelen nagy szeretetében, törvényében. Ha minden szépet és jót, minden eszményit, bölcsességet, szeretetet, hatalmat, tisztaságot, erőt és életet a legmagasabb**

fokban el tudsz képzelni, akkor ez az Isten minden bizonynyal, mert ezek az ő kisugárzásai, Ő ezeknek a központja, az egyben való kifejezésre juttatójuk. Ennél tovább nem mersz, itt állj meg; borulj le imádattal a nagy Isten előtt, aki téged is előhívott a semmiségből a nagy boldogságra, hogy mindezeket megismerhetted, és őt dicsőítheted. Akkor imádás a te gondolatod, a te érzésed; te pedig betelsz hittel és szeretettel, amely emeli lelkedet a tisztaság hazája felé, hol te is felébredsz az anyag nyomása alól, és a szellemek hatványozott értelmével és erejével kutathatod, keresheted a Nagy Szellem munkáit és törvényeit, hogy ezeket megértve és megtartva, haladj a tökéletesség útján a cél, a nagy egységbe való beolvadás felé. Addig is az anyagban keresd a szellemit, mert a szellem az értelem, az erő, mint végrehajtó, és az anyag mint kész eredmény áll előtted. Ez a háromság egységet képez és az ember agyára, képzeletére csak így tud hatni. És így lehet a nagy Istent a maga valódi formájában, mint minden alak és formától mentes szellemet elfogadhatóan megmagyarázni. **Mert sokan, mint láthatatlan semmit fogják fel, és Őt igazán semmibe sem véve élnek.** Sokan mint mindenütt jelenlévő és mindent tudó, mindenre felhasználható egyéni, a saját külön céljaikat szolgáló Istent képzelek. S vannak, akik öreg, jóságos arcú atyának, vannak, akik a büntető Istennek hiszik, akit félni kell. Innen származik ez a szó „istenfélő”. Vannak, akik az Istent mint természetet hirdetik öntudatlanul működve, vakon rendelkezve. De hát ez egyik sem helyes. Egyik sem közelíti meg a valóságot, mert mind vagy az anyagot mint, öntudatlan erőt élőnek képzelek, vagy Istent, mint a világmindenség teremtőjét elismeri ugyan, de emberi kicsinyes tulajdonságokkal ruházza fel, ki az ő gondolkozásában, tetteiben, külső alakjában hozzájuk, a mélyen bukott szellemekhez hasonlít mindenben.

Kedves testvéreim, térjetelek meg a tévutakról és keressétek Istent egész éltetekben. Ne állapodjatok meg soha az egyszer hallott dolgoknál, hanem kutassatok, hogy a valódi tudomány birtokába jutva, meggazdagodhassatok hitben, hogy lelketek ne legyen szegény, mire idejuttok, mert a lelki szegénység nyomasztóbb az anyagi szegénységénél.

Az emberi lélek is nélküli Istent és az ő törvényét, ez a nélkülözés kiül az arcokra és az emberi társadalom egyre betegbb lesz. Keresve keresik az orvosságot, de nem találják, mert azt, ami meggyógyíthatná őket letagadják, kiűzik, megcsúfolják.

Istent hirdetik az ő szolgálói, de nem a valódi Istent, hanem egy más, emberi ésszel kigondolt és elcsúfított istent hirdetnek, aki nekik engedelmeskedik, mert akit ők nem engednek hozzá, az nem is üdvözülhet szerintük. Ezek a hamis istenek megtevesztik az emberiséget, és ez le is mond róla, hogy Istent keresse. Él a bűnnek, az átoknak, az anyagnak. Az idők jelei mutatkoznak; a kétfelé-válás megkezdődött. A hamis istenek lejárták magukat és üldözik őket. A csalóka fény, mely idáig világított, nem bír azzal a varázssal, amellyel bírt, és az emberek hanyatt homlok rohannak a sötétségbe, a teljes hitetlenségbe. De él felettünk az egyetlen, igaz Isten, aki felhozza a napot mind a jókra, mind a gonoszakra, aki munkáiban észre véteti magát, és lehull a fátyol az istenkeresők szeméről. Akik idáig tévelyegtek, meglátják az igazság Istenét, ki a jövő elé áll, és az ő szava népeket, nemzeteket, fajokat, egygé olvaszt a szeretetben. Ezért könyörgünk mi, az Úr szolgálói, a szeretet Istenéhez, hogy „Jöjjön el a te országod!”

VI. A MEGVÁLTÓ. (**)

Az idők teljességében a föld új, nagy eszmék befogadására készül. Proféták hirdetik, látnokok jövendölik az új, a nagy eszmék közelségét, de a földi emberek, az anyagiassz szellemek mélyen alszanak. A lélek kábult a földi örömek élvezetétől és görcsösen ragaszkodik az írott betűhöz, mert ebben reméli, hogy a szomjúságot, Isten utáni vágyát kielégítheti.

A nagy zűrzavarban, ami a földi emberek és a földi szférák szellemlakói közt folyton uralkodik, már kiveszőfélben van a hit, és az anyag lép előtérbe. Egyszerre csak kezd az égbolt derülni, napkelet felől megjelenik egy eddig ismeretlen csillag, és fényével beragyogja a szellemvilág sötét, kietlen helyeit. Szabadulást hirdet a bűntől agyongyötört lelkeknek, mert hirdeti az Úr nagy kegyelmét, a Messiás eljövételét, ki megváltja a földet és a rajta lakozókat. Az Úr elküldi elsődjét, aki megtöri a bűn hatalmát az ő eszméjével, aki szellemének erejével kiragadja a föld lakóit a kárhozat és szenvedés nyomorúságából, és felemeli oda, ahonnan ő jött, az Atyához, az egy igaz Istenhez, aki őt elküldötte. Hogy valaki hisz Ő benne el ne vesszen, hanem örök életet nyerjen.

Megjelenik a csillag napkelet felől, de a földi anyagba süllyedt emberek nem látják, nem veszik észre, mert szellemük az anyagba van temetve. De észreveszik a bölcsek, kik régen várják a megváltást, mert látják, hogy a világ rossz utakon halad, és kérik az Atyát, hogy küldené el a világnak az ő régen megígért Messiását, aki kivezeti Izraelt az anyag és a tévelygések útvesztőjéből.

Az ígélet teljeseedsbe megy, és megjelenik előttük a világos szövétnek; Betlehem felett megáll a csillag és megszületik a Megváltó.

Világi hatalmak, koronás királyok ura kicsi jászolban fekszik rongyokba burkolva. De így kell ennek lenni, hogy az írás beteljék, a példa meglegyen, hogy a világba való első belépése is szegényes legyen, ami a szegényeket türelemre, a hatalmasokat alázatra tanítsa. Óh, dicső Megváltóm, tanítótól te, ha ajkad zárva volt is, ha a test béklyói fogva tartották is a dicső, nagy szellemet, aki Te vagy!

A csillag megállt a betlehemi jászol felett. A Megváltó megszületett. Lehozta az eszmét a földre, az égi törvények legmagasztosabbját: a szeretetet. Az ég megnyilatkozott és angyalok kara hálaéneket zengett az Úrnak, ki a legnagyobb ajándékot adta a föld lakóinak. Egyszerű pásztoroknak, tudatlan, szegény embereknek lón ez először megjelentve. Tudatlanok és szegények, de egyszerre tudósok és gazdagok lesznek, mert az égi jelenség megnyitja lelki szemeiket és felismerik az éjszaka nagy jelentőségét, megtelik szívük örömmel, hittel és boldogsággal. Elmennek, felkeresik a várva-várt Világmegváltót, kiről a próféták jövendöltek. De a hatalmasok, a gazdagok, a tudósok, milyen alusznak ez éjszakán is, mikor az öröm megreszketteti azok szíveit, akiket az Úr kiválasztott arra, hogy tudomást vegyenek a Messiás eljövételéről. A kicsi jászol világot megváltó eszmék bölcsője lett, de a világ nem vett róla tudomást. Az elkényeztetett hatalmasok, kiknek lelkét a bűnök súlya nyomja, bíborban alusszák át ez éjszakát is és a minden kényelemmel, fényűzéssel előállított bölcsőkben pihennek gyermekeik, de az Úrnak nincs egy kis hajléka, hol fejét lehajtsa. Barmok nyughelyén, istállóban találják őt a bölcsék, akik a szellemtől indítatva felkeresik. De az Úr azért jött ide a szegényes földre, hogy mindent megkeressen, ami elveszett és a földet megfordítsa, más irányba terelje.

Itt elvágom elbeszélésem fonalát és az eszméket, az örök szép és magasztos eszméket próbálom érvényre juttatni.

A világ Megváltója megszületett, növekedett és erősödött. Názáret lakói az egyszerű emberfiában nem sejtették az isten fiát, aki földi szemeivel a mennyek titkait szemléli, és ajkával azokat hirdeti; aki kincseket szór szét a szegény, hitben szűkölködők között - az örökélet italát és ételét osztja az elgyengült, elfáradt, éhező és szomjúhozó lelkeknek. Aki isteni hatalmával és szellemének erejével megnyitotta a testi és lelki vakságban szenvedők szemeit. A természeti erők titkai nyitva állottak előtte, s mint a nyitott könyvben, úgy olvasott a lelkekben. A nép csodákat látott és tanítást hallott. A lelkekben új, eddig nem érzett boldogság kezdett életre kelni, mintegy felszabadulva a kínos betű alól; szabadon kezdtek lélegezni és követték Őt.

De az Urat sok követői közül csak kevesen ismerték fel, és eszméinek kevés igazi megértője akadt. Az emberek a csodákat

nézték, a beszéd szépségén és igazságán álmélkodtak, de szívükből hamar kiengedték a hallottakat, mielőtt még mélyebb gyökeret verhetett volna.

Rég volt az, amikor a Megváltó a földön járt. Rég volt az, mikor az igék elhangzottak ajkáról, és azóta sok követője van nevének, de nem az eszméjének. Boruljatok le a Megváltó előtt, de ne a név, hanem az örökszép és örökké élő eszme előtt, mely az ő nevével eggyé forrott. Mert ezt hozta Ő nektek az Atyától; ez által nyeritek el az üdvösséget, de nem a név által.

Ma is követik az Urat és nagy hanggal hirdetve, keresztényeknek vallják magukat az emberek, sőt még a pogányokat is térítgetik; de nem az eszmének, hanem a névnek hódolnak. És hiába hangzik az Úr szava: *„arról ismerlek meg benneteket, hogy az én követőim vagytok, ha az én parancsolataimat megtartjátok és azok szerint éltek és cselekesztek”*.

Vajon a keresztények, kik lelkükben az Úr követőinek tartják magukat, ismerik-e Megváltójukat, akit ők követni vélnek? Nem. Mert kevés azoknak száma, akikre az Úr ráismer az ő parancsai megtartásáról és követéséről. De tulajdonképpen mi is az, amit a Megváltó parancsol? Mit kell követni, mit kell elhagyni? Kérdezed kedves testvérem, hiszen a szentírás oly homályos némely helyen, hogy nehéz megérteni, nehéz ahhoz alkalmazkodni. Én az én Uram szavaival felelek: *„tartsd meg a parancsolatokat, és ha mind ezenfelül valamid vagy, oszd fel a szegények között és kövess engem.”*

Szinte várom a feleletet vagy várom azt, hogy észrevétlenül, mint az akkori, ifjú, szomorúan, elsompolyogsz mellőlem, mert az anyag túlsúlyban húzza lelkedet a földhöz. Ideköt, leláncol, és te nem vagy képes velem jönni fel a tiszta, sugaras magasságba, ahol az Úr és az ő eszméje trónol, és ahol a boldogság születik. Te itt maradsz lenn a sárban, a piszokban és máshonnan várod a segítséget, mely téged felemel. Nem követed az Urat, mert az ő eszméi nem ismernek megalkuvást. Ez az egész föld nem más, mint a megpróbáltatások iskolája, csiszolóműhely, ahol a lelkek egymással súrlódva, taszítva, vonzatva, tisztítják és fényesítik egymást, és te mégis oly nagy fontosságot tulajdonítasz ennek az ideiglenes tisztító műhelynek; belétapadsz évezredekben keresztül, hagyod magad az anyagtól húzni, míg a sok

szenvedés egyszer csak mégis megszabadít a testtől, és akkor szállsz fel a magasba. Az Úr beszéde, példája, fényes utat jelöl meg a te részedre is, amelyről soha el nem tévedsz, mert ott áll előtted ő, mint világító szövétnek, hogy lépéseidet is igazgassa. De az emberek a ferde, tekervényes utakat keresik, mert az anyagtól nem akarnak elválni; olyan útra áhítoznak, mely megalkuszik velük és földi érdekekkel, földi érzésekkel a mennybe vezeti őket.

Ne tévelyegjete! Az igaz isteni küldetés sem alkudozott, nem váltott szót az anyaggal; Uratok nem a hatalmasok, hanem a szegények közül lépett elő a megváltás munkáját elvégezni. Az ő beszéde örökéletű, és örökké ugyanazt hirdeti, ugyanazt jelenti. Hiába fordítják ki, hiába idomítják azt az emberek a saját szájuk íze szerint: örökké ugyanaz marad.

Isten kegyelmének legnagyobb ajándéka az Úr földre jövele, az ige hirdetése, mely a földi embert kivezeti a szellemi vakságból és a tiszta, fényes igazságot mutatja meg, hogy ismerje meg a célját és származása eredetét. Hogy a lélek, az igazság fényénél, az isteni szeretet melegénél fejlődjön, erősödjön, nőjön nagygyá, hogy ha a szenvedések és megpróbáltatások iskoláit elvégezte, az Atya gyermekévé lehessen, és a szellemi javak részesévé válhasson.

Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberek, ti az Istent nem jól ismertétek és ma sem jól ismeritek! A mai kor valása, melyet a szellemek hirdetnek, nem hozott semmi újat, nem hozott semmi meglepőt, csak a régi korban elhangzott krisztusi igazságokat erősíti meg, mert az igazság mindig az marad, ami volt. Én sem akarok nektek, testvéreim, mást mondani, mint az én Uram, Megváltóm. Én sem hirdetek mást, csak a szeretet Istentét, aki örül megtérő bűnös gyermekeinek, mert hiába állítod fel a te bálványaidat, hiába keresed Istenedet bárhol, sehol nem találsz meg hamarabb, mint azon az úton, melyet Ő mutat néked.

Az Úr igéje előbb volt, mint a föld, a csillagok, s ezek mind elmúlnak, de az ő beszéde, az ő igazsága fennmarad örökké! Örök fényével bevilágítja a szellemek hazáját és a szeretet melegével életre kelti a szunnyadozó jóérzéseket, és tulajdonságokat, hogy gyümölcsöt teremjenek.

Az Úr beszéde egyszerű szavakban, mélységes titkokat magyaráz az embereknek; tisztán, világosan beszél és mégsem értik őt. Más keresnek. Tanításait telerakják babonával és misztikus csodával. A lelkeknek a sötétség inkább tetszik, mint a világosság, mert cselekedeteikkel a gonoszságot szolgálják.

Kedves földi testvéreim! Keressétek a Megváltót! Az ő beszédeit hallgassatok, az ő tanácsait kövessétek! Ne forgassátok ki, ne értelmezzétek másképp. Ő világosan beszél, amikor azt mondja: *„Én és az Atya egyek vagyunk; senki nem jöhet az Atyához, hanem csak én általam”*. Ő és az Atya egyek; az elsődök sohasem bukott, soha a törvényből ki nem lépett, a tökéletesség isteni magaslatára jutott gyermekei az Atyának, akivel egyé lettek már az idők végtelenében.

„Az Atya megdicsőíti magát a Fiúban”. Amikor az emberiségnek, a bűnös, bukott világnak megmutatja magát a Fiú által, ki a fény birodalmából leszállva, emberi testet vesz magára, hogy az emberek láthassák Isten dicsőségét, irántuk való nagy szeretetét, megajándékozza őket a bűnbocsánat drága ajándékával, hogy megtérjenek, hogy szabad legyen az út a földről a mennybe. Mert a bűn már egészen eltorlaszolta a mennyek kapuit az emberek előtt. Isten kegyelme nélkül nem állhatnál meg oh ember, a nagy számadás napján, mert az igazság előtt vétkeid súlya lehúzna téged az örök kárhozatba, a megsemmisülésbe. De a kegyelem készen áll részedre. Mindenkor magadhoz vonzhatod alázatos megtérésseddel és az Úr Jézus által hirdetett és megvilágított törvénybe való belépéseddel.

„Senki nem mehet az Atyához”, senki az ő saját igazságával nem közeledhetik a magasságos Istenhez, csak a kegyelem által, és e kegyelem az Úr Jézus által jelentetett ki. Senki nem ismerheti úgy az Atyát mint a Fiút, aki vele egy, és így senki nem hirdetheti őt oly tökéletes tudással, mint a Fiút. És Ő a szeretet Istenét hirdeti, nem pedig a bosszúálló Istent, aki megbünteti az apák vétkeit a fiakban még hetedízigen is. **A szeretet Istene csak szeretetet, nem pedig áldozatot vár az ő teremtményeitől. A Megváltó áldozatot hozott mégis, de nem a szeretet Istenének, hanem a bukott, süllyedt szellemeknek, az embe-**

reknek. Mert az ő eszméi, az isteni törvények és igazságok, melyekkel Ő a bűnben és vétékben elsüllyedt világot megváltotta és felemelte, **ezek voltak azok a kincsek, a melyeket Ő az embereknek hagyományozott, melyek által ők megtérhetnek és megigazulhatnak, nem pedig a véráldozat, miáltal sokak szerint az Isten kiengesztelődött.**

Most újra felveszem elbeszélésem fonalát, és kérlek kedves olvasóm, hogy kövess engem a betlehemi jászol-bölcsőtől a keresztalálig, és a hideg kripta-sírig, sőt még egy kicsit tovább is: a feltámadásig. Sokan megírták már, én is újra megírom az Üdvözítő halálát, mert láttam és úgy, ahogy a valóságban volt, szeretném képzeletetekben megeleveníteni.

Látható volt az Úr a templomban, ahol hallgatták Őt. Nagy tudása és ismerete bámulatra ragadta a tudósokat; szeretete, segítőkészsége hálával és szeretettel töltötte el a betegeket, csodatételei megingatták az anyagnak a képzeletbe átvitt hatalmát: és megszületett az új hit. A régi alapok ingadoztak a bizonyosság hiánya folytán. **Senki sem pártolta a régi összevissza tákolt épületet csak azok, akik a régi igazságok mellett kényelmes életet biztosíthattak maguknak.** A lelkek az új eszmék és tanítások által több táplálékhoz jutva, megerősödtek; a szeretet kezdett nőni és fejlődni bennük.

Az Úr hirdette az Isten országát, mely el fog jönni bizonyosan. Az ígéret földje reményeket ébresztett a testileg, lelkileg agyongyötört népben és - félreértették az Urat. A szellemi igazságok, mennyei törvények csak kevés léleknek tudtak mélyére hatolni, a szelleméhez jutni, és az örök élet beszéde, a szellemi kincs, az utókornak maradt fenn.

A magasság és mélység összetalálkozott, és az erők összemérettek. Az égi angyalok s a mélység szörnyei megindították seregeiket, és megkezdődött a láthatatlan harc a lelkekben. A tisztaság küzdött a bűnnel, a szeretet a gyűlölettel, mert a szeretetnek kell a gyűlöletet legyőzni, hogy az is törvénné, szeretetté váljon. A munka befejezéshez áll közel; a tanító példával bizonyítja be tanítványai előtt szavai igazságát és elfogadja a kihívást.

A gonoszság minden csábító tudományát és erejét igénybe veszi, hogy Isten elsődjét legyőzhesse, s mivel a szellemvilág

egének e fényes, világító napja emberi testbe öltözött, ezen az úton támadja meg, ezen az úton reméli leghamarabb a győzelmet. De az Úr leküzdötte a testiséget, szelleme fényesen felette állt az anyagnak. Isteni tudásával látta a bekövetkezendőket testbeöltözése előtt. Látta a küzdelmet, amit meg kell küzdenie, és mégis felvette a testet, hogy utat készítsen a földről a mennybe.

A sötétség fejedelme, a bűn, elárasztotta a lelkeket a hatalom és bosszú kábító illatával, és az Úr követői, kiket tanított, akiket gyógyított, kiknek az üdvösség útjait magyarázta, akik a csodákat látták: azok egy pár nap alatt elfelejtve mindent, a földi célokat, vágyakat, a mennyei elé tolva, „*feszítsd meg*”-et kiáltva rohannak böszülten előre. A törvényhozók kezeiből ők maguk kiragadva a halálra szánt Üdvözítőt, a tisztaság és fény fejedelmét, megcsúfolják.

Minden elképzelhető gonoszság tombolt, örvongött. „*Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek.*” Oh Atyám, ha az emberiség tudná mit cselekszik, nem kellett volna az Üdvözítőnek a legkínosabb halállal megpecsételni földre jövetelét!

Az Üdvözítő keresztje az emberi nem szégyenfoltja, mely a föld és a hozzátartozó szellemek süllyedté voltát igazolja. A kereszt alatt állj meg testvérem; gondolkozz és szégyenkezz. Gondolj az Üdvözítőre, aki érted is jött, hogy neked is készítse az utat tanításával, az ő szeretete téged is hívogat a kegyelem asztalához. De szégyenkezzél is, mert a kereszt a te bűneidért is faragatott, s a kereszt nálad is készül mindannyiszor, valahányszor a bűn útján jársz, mert az eszmét, az isteni törvényt nem a szívedbe zárod, hanem a keresztre juttatod. Szégyelld magad bűnös voltod miatt, mely állapot téged visszatart az Úrral való eggyé levéstől. Szégyelld magad, hogy a bűn útját járod ahelyett, hogy a tiszta mennyei igazságokat szemlélnéd. Szállj magadba, gondolj az üdvösség Urára, és kérj világosságot, hogy láss, nehogy eltévedj! Ha látod a keresztet, jusson eszedbe a békén tűrő, ártatlanul szenvedő Megváltó, ki letekint reád és fel-emeli lelkedet magához a fény birodalmába, hol erőt nyersz szenvedéseid elviseléséhez.

A keresztt alatt gondolj az eszmére, melyért a világ Megváltója elvérzett! Gondolj a te keresztedre, saját megpróbáltatásaidra, melyekért te mindig mást okolsz és soha magadat! Pedig ha szíved mélyére tekintesz, és tiszta igazsággal bírálod magad, látni fogod, hogy a bűn súlya sokkal nehezebben fekszik lelkeiden, mint a keresztt, melyet vezeklő utadon magadra vállaltál. Gondolj a Megváltóra és szenvedéseire, ki a szenvedések közepe is kínzóiéért imádkozott, és te nem tudod testvéreidnek még egy röpke, „sértő” szavát sem megbocsátani, hanem bosszúért lihegsz. Gondolj a kiontott vércseppekre, melyekből mélységes, kimagyarázhatatlan isteni szeretet sugárzik feléd, melyekben az üdvösség forrása nyílt meg részedre.

Az isteni törvény első és utolsó parancsa a szeretet; az igaz, önzetlen szeretet mutattatott meg a világnak. A betű meghalt, s vele együtt minden forma és alak, ami eddig Isten imáadását a maga részére lekötötte. Mert Isten elsődje, egyszülött fia, ki a bűnös emberekért leszállott, hogy példával erősítse meg az eszmét, az ígét, amit hirdetett, az Úr legfényesebb templomává avatta a Golgotát, s a bűnbocsánat és kiengesztelődés esz-közévé a kereszttet.

A Megváltó magas szelleme leküzdötte a testiséget, de a test feletti uralmát mégsem használta ki, mert hiszen a szenvedésektől megkímélhette volna magát a természettörvények legpontosabb ismerete által, de ezt azért nem tette, hogy a gonoszság is ismerje el a rendet törvénynek, nehogy félremagyarázások által az eszme értéke csökkenjen. Ő, ki a lelkeket vizsgálta, a halottakat felébresztette, szeleknek és tengereknek parancsolt, fáradtan és gyengén vállaira veszi a kereszttet, és kimerülve összeroskad alatta, hogy lássa az ember a példát, ha csapások és szenvedések látogatják meg. Ha méltatlanul bántják, ha teste roskadozik is a teher alatt, akkor se térjen ki az isteni törvény elől, hanem az Úrhoz fordulva imájában így beszéljen: legyen meg a te akaratod Uram, mert Te nekem jót akarsz, hiszen én a te gyermeked vagyok!

Az Úr halála és szenvedése minden tekintetben emberi volt, csak a végtelen nagy szeretet, az elnézés és a szenvedéseken való felülemelkedés sejtette, hogy isteni erő működik benne, s mikor a test meghalt, a szellem szabaddá lett; a bűn

fejedelme le volt győzve örökre! Megnyíltak a mennyek kapui a bűnbánó, megtért és fájdalomban megtisztult szellemek részére, kik a menny lakóival együtt dicséret- és diadalénekléssel vonultak be az Úrral a mennyei paradicsomba, a boldog lelkek honába.

Boldog az, aki a Megváltót fel tudja fogni, ki meg tudja érteni tanításait a maga valódi értelmében, és nem a névhez, hanem az eszméhez ragaszkodik szorosan. Mert az szeretettel és imádattal borul le a Megváltó keresztje előtt, s erős akarattal az Úr tanítványa lesz; az felveszi saját keresztjét, és követi Krisztust a Golgota útjain. Mert a borongó nagypéntek után ragyogó húsvétvasárnap, a halál után boldog feltámadás következik.

Urunk teste meghalt, mint bárki másé, szelleme elvégezte a vállalt munkát, megmentette a földet, s a rajta levőket a bűn hatalmától. A természeti erők a szellemvilág küzdelmét megérezve tömörítették, és a föld megrázkódva adott magától életjelt. A sötét fluidok bevonták a föld légkörét, a nap elhomályosult. Nehéz, fojtó érzés ült a lelkekre. A bűn súlya nyomasztólag és megsemmisítően feküdt végig az egész vidéken, s az égi jelek bizonyossága rettegéssel töltött el némelyeket. Világi hatalmasságok, tudósok és nem tudósok csodálkozva nézték a természet e különös megnyilatkozását. Rettegve és bűnbánóan siettek haza a Golgotáról, hogy otthon elgondolkozzanak e természetfeletti csodán. Gondolkodtak és megfejtették. - Napfogyatkozás volt! Éppen azon a napon, amelyről a tudósok nem tudtak. Valami váratlan fordulat állhatott be az égi testek pályáján, és meg van magyarázva! Senki sem gondolt tovább rá, csak az árván maradt tanítványok sírtak, zokogtak a többi hívővel, várván Isten nagy kegyelmét, hogy őket nagy szomorúságukban megvigasztalja.

Eljött az est, az ünnep előestéje, és ki-ki sietve szedte össze a szükségeseiket, és örömmel gondolt e legkedvesebb napokra. De az Úr hívei nem gondoltak az ünneppel, csak a földi igazságtalansággal. Előttük a messze jövő bizonytalansága állott. Elcsüggedve, kifáradva a fájdalomtól veszik le az Úr testét a keresztről, hogy az újonnan készült kriptasírba örök nyugalomra helyezték. Sietve kell elvégezni a temetést, nehogy az ünnep-est órája künn érje a halottat, mert halott volt ő, a szeretett Mester. Vére elváltozott, teste feloszlásnak indult.

„Minden elvégeztetett”, mondta az Úr. Valóban, Ő minden elvégzett, mit az Atya reá bízott. A mennyei tan, az örök törvény lehozott, a mag elhintetett, és már kezdett is gyökerezni. A példa is megadatott, hogy lássa az emberiség, mit ér az a mag, az az eszme, amivel a világ, meggazdagodott, hogy meg tudja becsülni, és valódi értékét megismerje.

Az emberek is azt hitték, mindent elvégeztek, mikor a Megváltó kihült testét átvizsgálták. Megelégedve dörzsölte kezeit a sátán, hogy: íme ő mégis erősebb, mint az Isten, a Teremtő, és gőgijében nagynak, hatalmasnak képzelte magát. Megelégedve tekintett végig szolgáin, akik szavának engedelmeskedve Isten egyszerű fiát, elsődjét, a halálnak minden borzalmával megismertették.

„*Elvégeztetett minden*”; de a sír is enged valakinek! A sátán legnagyobb örömnepét üli, s a magukat Isten szolgáinak tartók asztalához szegődik, boldogan osztja tanácsait hű követőinek, hogy ez a magát Isten fiának nevező kalandor gondoskodott róla, hogy híre fennmaradjon, és azt beszélte, harmadnapra feltámad, jó lesz tehát vigyázni, nehogy a nép újabb csalásnak essék áldozatul. És így kiküldetett egy csapat katona az Úr sírja mellé őrizetül, nehogy a tanítványok ellophassák Mesterük testét.

Egyszerű emberek ezek a katonák és nem áll érdekükben, hogy egymás között általuk érthetetlen dolgok felett vitatkozzanak, de azért a napi esemény őket sem hagyja érintetlenül, és elkezdenek beszélni egymás között, ki mit hallott a Megváltó csodatételeiről, míg rátérnek küldetésük céljára, hogy tulajdonképpen őket a holttest őrizetére küldték ki, nehogy ellophassa valaki. Ők a feltámadásról nem is hallottak, annál kevésbé képzelődhettek. Egyszerre csak megmozdul lábuk alatt a föld, a sír száját eltakaró szikla messze eltávolodik, és angyalok sokasága között kilép a megfeszített, Megváltó. A katonák ijedve futották szét, mert a természetfeletti jelenség óriási félelmet keltett bennük.

A mennynek és földnek teremtő Istene megdicsőítette hű Fiát, aki legyőzte a halált. A kárhozat helye megszűnt az lenni, mert az Úr felnyitotta a mennyek kapuit, és maga után nyitva

hagyta azokat, ha valaki követi Őt, odataláljon Őhöz az ő házába, a mennyek országába, az igazak és jók örök hajlékába.

De térjünk vissza a Megváltó síró, zokogó híveihez. Elárulva, elcsüggedve éri őket az ünnep. Nem tudnak sehogy sem beleilleszkedni az ünneplő sokaságba. Összejönnek és a közös szomorúságban, bánatban eggyé lesznek, s így együtt imádkozva, szorosan egymáshoz tapad lelkük, és a testvéri érzés kekedik felül minden más érzésen. Összetartoznak ők, közös a sorsuk, mert Mesterük halála után gúnyolódva halad el mellettük mindenki, s az Úr néhány követőjén kívül nincs senkijük sem, aki őket házába fogadná. Ebben a nagy szomorúságukban és elhagyatottságukban jut hozzájuk a hír, hogy a Mester feltámadott!

Én is leteszem a tollat, mert az örömhír eltérít irányomtól, és hálát adok a szeretet Istenének, aki feltámasztotta az Urat, és nekünk ezt megjelentette, hogy elmenvén, mi is megláthassuk az üres sírt, és később a szeretett Mestert, ki testét megelevenítve, élő emberfiává lőn, és megkezdte a halottak feltámasztását. Dicsőség neked Istenünk, mert a feltámadott Jézus munkájával, szenvedésével kivívta nekünk az örök életet! Dicsőség legyen mennyen és földön az örökkévaló Istennek, és az ő szent Fiának, aki velünk eggyé lett a szenvedésben, hogy utat készítsen az örök boldogság honába az eltévelyedett, alásüllyedt emberiségnek. Dicsőség Neked, Szentek Szentje, örök Igazság, örök szeretet Istene, ki megszántál bennünket; a mi bűneinkben! Dicsőség a magasságos fénynek, aki bevilágította az Ő kegyelmével és könyörületességével a sötét bűnök birodalmát! A világ Téged meg nem ismert, dicsőséges Megváltónk, de Te megismerted őt. A világ Téged nem fogadott be, de Te befogadod a megtérő bűnöst a Te szeretetedbe. Ki mérhetné meg a te hatalmatod? Ki mérhetné meg a te szeretetedet? Óh Isten! Légy dicsőítve örökkön örökké! Isten szent Fia, mi Urunk, Megváltónk, ki leszálltál fényházadból hozzánk, hogy minket megkeress és megtarts, hogy el ne vesszünk, hanem örök fényben és boldogságban éljünk Veled, a te Atyád, a mi Atyánk hajlékában! Szeretettel lehajoltál hozzánk, hogy minket kézen fogva vezess ebbe a rég elfelejtett, rég elhagyott égi paradicsomba. Megadtad a módot,

hogy Téged mely úton közelíthetünk meg, hogy a régi tisztaságot mi módon szerezhettük vissza. Megváltó Jézusunk! Ne hagyd el a szegény bűnös földet. A te fényhazádból küldj egy-egy sugarat a sötétség honába, a szenvedések és küzdelmek világába, hogy a hit és szeretet ki ne vesszen az emberek lelkéből. Hogy a te dicső feltámadásod sok halottat keltsen életre. Könnyörülj a szegény, merev, kihűlt holtakon, kik sírjukból (az anyagból) nem tudnak kiszállni, nem tudnak kiemelkedni. Vedd el szívük ajtajáról a nagy, érzéketlen követ, hogy a te szavaidat meghallhassák: Én élek, ti is éltek! Ébreszd fel a szegény, elfásult szíveket, és a benne levő szellemet öntudatára, hogy ő is éljen, ő is örüljön az életnek, mert Te vagy az élet és a feltámadás! Aki Tebenned hisz, ha a test le is válik róla, akkor is él, éli a dicső szép életet, ami reá várakozik Tenálad. Hallgasd meg Uram az én könyörgésem, esedezésem, amikor földi testvéreimért Hozzád fohászok. Hallgasd meg a te szolgád imádságát dicsőséges, feltámadott Megváltónk, hogy amikor a bűnök sötétséget vonnak a lelkekre, amikor a szívek elfáradnak, elkábulnak, ne hagyd el őket Uram, hanem küldd el a Te angyalodat, aki felébreszti őket a zsibbadt álomból, ha szenvedéssel is. Ne hagyd el Uram a hitetleneket, a közömböseket, kik az anyagban álmodják végig életüket, és szegényen térnek meg a valódi életbe. Ébreszd fel bennük az érdeklődést egy szebb, egy tisztább élet után; ébreszd fel a szíveket, ébreszd fel az érzéseket, hogy a feltámadott Megváltót keressék, és az ő törvényét kutassák. Ne hagyd el Uram a hívőket, kik hisznek a feltámadott Krisztusban, de nem ismerik sem Őt, sem pedig az ő kijelentéseit, és ferde utakon járnak. Nyisd fel Uram a tévelygők lelki szemeit, hogy lássák az élő és feltámadott Megváltót, aki várja őket azon az úton, amelyét Ő jelölt ki részükre. Végül vedd kegyelmedbe az igaz szívűeket, akik bűneik tudatában alázatosan bűnbocsánatért és kegyelemért esedeznek. Mutasd meg magad nekik, óh feltámadott Údvözítő, hogy lássák Isten nagy szeretetét és bölcsességét, és leborulva imádjanak velünk együtt örökkön örökké. *Amen.*

A feltámadott Mester látása erőt és életet árasztott az Úr híveibe, és a nehéz napok után gyönyörteljes, boldog idők virradtak. Az Úr Ígéretei mind valóra váltak, és a szeretet nőttön-nőtt. Az összetartozás érzése boldogító órákat hozott létre, amikor ezen érzések közepette megjelent az Úr alakja, és testünk szemével láthattuk Őt, füleinkkel hallhattuk hangját, s kezünkkel megtapinthatuk testét, ilyenkor a boldogság leírhatatlan volt köztünk, és a mi lelkünk elváltozott. Egy erő, mely köztünk fejlődött ki, hatalmas izzó tömbbé alakulva, megreszketette a levegőt, mintegy zúgó szélvész vonult el felettünk és minket a magasabb tudás és törvények ismerőivé tett. **Abban a pillanatban feltárultak a szellemi igazságok előttünk, és mi mint egy magasabb világ emberei ébredtünk öntudatra. A szellem felszabadult, és az Úr Szentleke a mienkkel mintegy összeolvadni látszott, és minden, de minden nyitva állt előttünk a tudás birodalmában.** De csak bizonyos alkalmakkor, míg máskor ismét a csendes, egyszerű emberek lettünk, akik emberileg élnek, de a szellemvilág igazságait hirdetik.

A Megváltó visszament oda, ahonnan lejött, a fényhazába, de minket nem hagyott el soha; éreztük, hogy köztünk van mindig, ha erős vággyal rá gondoltunk. Éreztük az ő lényéből kisugárzó meleg, édes szeretetet, amit nem tudtunk megmagyarázni magunknak, amíg velünk élt. Éreztük amikor imádkoztunk, hogy Ő, a mi Megváltónk emeli lelkünket fel a magasba, ahonnan a világokat melegítő és éltető szeretet sugárzik, s mi a boldogságot megismertük a maga egész valóságában.

A Megváltó élete alkalmat adott a legmagasabb és legtisztább szeretet megismerhetésére, Isten szeretetére. Példát adott Isten akaratában való megnyugvásban. A magasabb rendű világok erkölcsi alapját s haladásának fokmérőjét képezve példát adott arra, hogy a haladott szellemek és a tökéletesedésüket elért elsődök mily hatalommal rendelkeznek, s milyenné kell lenni mindennek.

Isten elsődje, a végcélt elért Megváltó, mint az Atya személyesítője jött a földre, hogy az Atya akaratát és kegyelmét közölje az emberekkel, akik már elég érettek voltak a magasabb kijelentések megértésére. De mit látunk? Mivel nem a föld szü-

lötte, a földi ember nem tud hasonlítani a magasságból hozott eszmével, és keresztre feszíti, megcsúfolja azt. De megdöbben, amikor előtte érthetetlen módon megnyílik a sír szája, és kilép belőle a megholt és eltemetett Megváltó. A hit kezd ébredezni, a formák kezdenek eltűnni, s egy új vallás, a szeretet vallása hódítja meg a lelkeket. Gyengédebb érzések, világosabb ítélőképesség és önzetlenebb, tisztább szeretet hatja át a régi, merev, formákhoz és betűkhöz alkalmazkodó szíveket. És egyre terjed, egyre hódít az eszme, mert a megdermedt lelkek boldogan nyitották meg szívük ajtaját az igazságnak, s mohón szívták magukba az életet, a bűnbocsánatot és kegyelmet hirdető krisztusi tanokat.

De szomorú napok virradtak az Úr követőire, mert a világ sem Őt, sem pedig az ő eszméit nem akarta elfogadni. Természeténél fogva gyűlölte, mert a sötétség fél a világosságtól, e világ pedig a sötétségbe volt beleesve, elbukva. **Azonban a mag már el volt vetve és Isten nem engedte, hogy elveszen. Kikelt, s ma már hatalmas fává növekedve, árnyékot ad az elfáradt és kimerült lelkeknek, akik idemenekülnek a világ gonoszsága elől.** De árnyékot ad a tolvajoknak és hamisaknak is, akik kifosztják, és sokszor meg is sebesítik a szegény, földi vándorokat, mert nem adnak a tiszta forrásvízből, az örök élet vizéből inni a szomjúhozóknak, hanem a saját érdekeiket szolgáló eszmékkal és rendeletekkel megkevert, poshadt, rossz italt nyújtják, amitől elszédül, elgyengül a lélek, és a bűnt fel nem ismerve, elbukik.

A keresztény vallások egyike sem felel meg Krisztus tanának teljesen, mert a személyi érdekek, az emberi okoskodások eltakarják a napsugarat, a tiszta igazságot az emberek elől. A kicsi mag, az Úr igéje nem tud életre kelni, és tetterős működést kifejteni a lelkekben, pedig egyedül csak ez az, mely a keresztény vallást krisztusi vallássá teheti, és csak így tarthat igényt az egyedül üdvözítő Anyaszentegyház névre.

Az egyedüli üdvözítő vallás a szeretet vallása, mert az Úr azért jött a szegény bukott emberiséghez, hogy a szeretetet hirdesse, és az Atya kegyelmét és szeretetét az embereknek kijelentse. Hogy az üdvösséget se innen, se onnan ne várja a földi ember, hanem önmagától amennyiben az Atya kegyelmét

kiérdemli. És mivel érdemelheti ezt ki a szegény bűnös? Bűnbánattal, alázatossággal és megtérésre való forró vággyal, vagyis az Úr törvényeinek kutatásával, s e törvények megtartásával. **Az Úr törvénye pedig nem ír elő egyebet, mint csupán szeretetet, türelmet, mások hibái iránt elnézést, és Isten akaratában való megnyugvást. Nagy munka ez, és nehéz az emberiségnek. Persze sokkal könnyebb az alkudozás, az imák számának meghatározása, bizonyos napok átböjtölése vagy bizonyos helyekre való elzarándokolás.** A feleslegből adakozni, nagy lármát csapni, jótekonysággal dicsekedni mindenestre jobban természetében fekszik a romlott emberiségnek, mint saját lelkét vizsgálni, a jót a rossztól elválasztva mérlegelni, hogy vajon: a lelkem nem büszke és nem önző-e, nem haragos, nem szeretetlen-e? Vajon eléggé alázatos vagyok-e? Vajon szívem szerint adakoztam-e? Nem mulasztottam-e el jót tenni, amikor alkalom kínálkozott? Nem voltam-e hideg, barátságtalan más testvéreimhez, olyanokhoz, kik anyagi vagy szellemi tekintetben alattam állnak? És eléggé szerény vagyok-e a dicséretet magamról elhárítani, ha már jót tettem? Nem kéjesen fürdik-e lelkem az emberek által való magasztaltásban? Ezek és még sok megszámlálhatatlan kérdés kel életre az igazán javulni vágyó és a Krisztus tanát saját hasznára fordítani akaró lélekben. Mert az eszme, a Krisztus mennyből alászállott kenyere ezekre tanít, ezeket hozta Ő le, és ezek váltják meg a földet és a rajtalevőket.

Az egyházak külső alakjai hirdetik ugyan Krisztust, mint Isten egyszülött fiát, sőt fejedelmüknek, királyuknak nevezik, de rendeleteit nem tartják meg. Kiforgatják, saját szájuk íze szerint alakítják, és formákba, dogmákba szorítják a szabad szellemet. Megnyirbálják az eszme szabadságát, melyet saját érdekük s céljuk szerint használnak ki. Eldugják az élő, a feltámadott Krisztust, és a megholtat mutatják. **A keresztre hivatkoznak, és büszkén mondják magukat keresztényeknek ahelyett, hogy szégyellnék, hogy restellnék azt a keresztet,** amelyre hamis tanításaikkal napról-napra felfeszítik az eszmét, a Megváltót.

Óh szegény, eltévedt emberiség! Ébredj fel arra az örömhírré, hogy a Megváltó él, hogy feltámadott, hogy az ellentétet

legyőzte, és neked is szabad utat enged oda, ahonnan Ő jött: a szeretet és fény honába. - Az ő rendkívüli születése és halála az emberekért történt, hogy higgyenek, hogy szemeikkel és értelmükkel vizsgálják a mennyek titkát. Ne merüljenek el végképp az anyagba, hanem az igazi hazájukba vezető utakat keressék.

A Megváltó tanítása kivezet titeket a vásári zűrzavarból, nyugalom s béke foglalja el szíveteket és ez már az első lépés a menny felé. **Keressétek és ismerjétek meg a ti Uratokat, az élő és feltámadott Krisztust, ne a keresztre feszítettet és megholtat imádjátok, mert hideg az, nincs benne a szellem, aki szeretett, aki bűnbocsánatot és üdvöt ígért a legnagyobb fájdalmak között is a megtérő bűnösnek.** Ő él, figyel az övéit, és jó legelőre vezeti az ő juhait. Megmutatja a világosságot a te szellemednek is, kedves olvasóm, amelynél tisztán látod a lelkedben élő hibákat és fogyatkozásokat, a mérges kinövéseket, melyeket a bűnök okoztak. Ezeket letisztítja az ő édes, meleg szeretetével, bekötözi a fájó sebeket, melyek lelkesen gyógyításra várnak, miket a nagy tisztulási utakon szereztél magadnak. De fogadd meg szavát, add át magad ennek a lelki orvosnak, és hited megtart léged, mert az Úr szavai nemcsak arra valók, hogy meghallgatván, elmerengj rajtuk, és szíved a boldog érzésekben válogatva fűrődjön, hanem élő, erős hitté kell ezeknek a szavaknak válni benned. Melyeknek ereje megacélozza lelkesed a megpróbáltatások idejére, s így nem törik össze a bánat súlya alatt, s nem téveszted össze a jót a rosszal, amikor a csábító üdvöt ígér, és poklot ad. Megismered a tiszta érzéseket, s ezekkel ruházod fel lelkesed. **Erről fog megismerni a te Urad, Megváltód téged, hogy az övéihez tartozol, nem pedig az érzés nélkül elmondott imákról, sem a nyakadban hordott keresztről, vagy a külső szertartások pontos betartásáról.** Az emberi fogyatékos okoskodás hiába állít fel vallást, hiába hirdeti a lelkek üdvét, ha a belseje, a magva nem felülről jó. Egy jött felülről és Ő hozta a vallást, a szeretet vallását. Az ő országa nem e világból való és az ő hívei nem egy külső egyházhoz tartoznak; az ő egyháza az egész világon minden vallásban képviselve van, ahol a szeretet uralkodik. Ha a keresztény vallások mindent ledöntenek, mindent elhagynának, csak az egyedüli magot, a szeretetet hirdetnék, és ebben munkálkodnának: ők volnának hivatva az

egyedüli üdvözítő anyaszentegyházat képviselni. De emberek ők is, és ezzel vele jár a tévelygés, csalódás, s ez meg is bocsátható, ameddig a tudatlanság sötétjében tapogatódzva haladnak csak előre. **De mikor a tudás napja felvirradt, és szándékosan zárják el a világosságot, akkor már ez nem tévedés, hanem gonoszság.**

Isten elküldötte az ő elsődjét, a Messiást, hogy világosság legyen a földön, de a föld nem vette be a világosságot, inkább szerette a sötétséget. Nem kellett neki a jó, a tiszta friss víz, az örök élet vize, hanem inkább a lelket kábító italokat kedveli. Tehát megkeverték neki úgy, hogy a zavarosban már a keverő sem ismeri ki magát, s nem tudja, hogy milyen is a tiszta. **Az Úr megszánta kábult gyermekeit, és szellemtestvéreiket küldi el hozzájuk, hogy ha nem hisznek az élőknek, higgyenek a holtaknak. Eszméljenek, térjenek magukhoz! Cselekedeteikben ne legyenek gonoszok, mert az idő közel vagy, amikor a Megváltó nem tanítani, hanem ítélni jön a földre.** Nem tudni mely napon, mely órában jön el, és a gonosz felébred az ő gonoszságainak büntetésére, a jó pedig jutalmára. Meglátják őt eljönni az ég felhőiben mind a jók, mind a gonoszok, és lesznek nagy csapások és földindulások. Ezután a föld átváltozik, és az Úr megkezdi uralkodását és országlását az övében, az övéi között. Jöjj el azért Uram Jézus! *Amen.*

VII. A SZERETET. (**)

Hatalom, bölcsesség, értelem és tudás, a legtisztább igazsággal együtt, csak száraz tápláléka a szellemnek. Ha szeretet nincs bennem: kihalt a lelkem, kietlen, sivár a szívem. Összefonnyadt, életnélküli virághoz, holt testhez, hideg márványhoz vagyok hasonló; unalmas zsidbadtság ül rá lelkemre és megbénulva, semmivel sem törődve élem le az életet.

Ha nem tudok szeretni, nincs semmi, ami az életet kedvessé, kellemessé teheti részemre; ez adja meg az élet értékét, ez eleveníti meg a vágyakat, s ez ébreszti fel a jó tulajdonságokat. Ez irányítja lépéseinket előre, a haladás felé. Boldog az, akinek a bölcsességből, értelemből és tudásból kevesebb jutott, de a szeretetből sok, nagyon sok. Még ha érdem nélkül kell is elosztogatni, még ha csupa csalódás kíséri is a te szeretetedet, akkor is boldogabb vagy, mintha szíved hideg, szeretetnélküli.

A szeretet sokféleképpen felosztva, alakítva képes az ember öntudatában helyet foglalni. Első csirája az önszeretet, amelynyiben saját létezésünk felett örülünk, és saját boldogságunkat munkáljuk. A szeretet ezen első csirájának következménye, folytatása az a mélységes hála, amelyet mennyei Atyánk iránt érzünk, ki bennünket az életre előhívott, öntudatos szellemekké teremtett. Önszeretetünk vágyakat ébreszt, reményeket fakaszt, s célokat tűz élénk, melyek eléréséért küzdeni, dolgozni serkent bennünket. Fejlődésünk, boldogságunk feltételei egymáshoz kötnek bennünket, s a végeredményben vágyaink teljesülésében az összességnek egy nagy egységét hozza létre, mely egységben érjük el egyéniségünk legmagasabb fokát.

Az egyénisített szellemi elv az öntudat ébredésével önszeretetet, értelmet és szabad akaratot nyer, hogy fejlődésének feltételeit magában hordva, ezt kiképezze, és saját boldogságát vele munkálja. A szellem értelmével felfogja, megéri, hogy célját csak úgy érheti el, ha az összesség munkájából (a szeretet munkájából) kiveszi részét mely egymásért, egymás haladásáért, boldogságáért dolgozik; összetartva az egymáshoz való szeretet által, segítve, támogatva az Atya szeretetétől, ki felettünk örökös, és örömét leli gyermekei egymás és Ő iránt való szereteté-

ben. A tökély forrása a teremtő Isten, kitől szeretet által nyerhetünk tökéletességet. A szeretet csökkenése a szabad akaratú szellemnél gyengülést, végül bukást eredményez. Mert a túlfejlesztett értelem, ha a szeretet nem párhuzamosan halad vele, elbizakodottságot, gőgöt hoz létre. Az akaratból makacsságot, tökéletlenséget, az önszeretetből önzést, s a törvényből való kilépést eredményez. Ezzel sülyedés, a teljes szabad akarat elvesztése jár, mert korlátokat von a törvény körülötte, minők pl. a szenvedés, bűnhődés, vezeklés, és engesztelés.

Az önszeretet helyes fejlődése az Atya iránt való hálával kezdődik; folytatása a testvérek és a Teremtő minden teremtménye iránti szeretet, mely fokban már teljesen kifejlődve, az értelem és akarattal egy úton haladva, elérte végcélját. A teljes boldogságot, a tökéletes tudást, a legnagyobb erőt, s mint Istennek tökéletes teremtménye, szikrája, ismét beleolvad a nagy fénytengerbe, ahonnan nincs, aki elkíváncsozzék.

Az ember, mint mondtam, bukott szellem. Értelme, szeretete és akarata ellentétes irányba haladva, egyre mélyebbre sülyesztí, egyre gyengébbé teszi. Földi értelme, tudása istentagadásban, hitetlenségben, akarata gőgben, makacsságban, engedtlenségben; önszeretete önzésben, irigységben, gyűlöletben jut kifejezésre. A szeretet, mely kifelé kell, hogy munkálkodjék, befelé dolgozik. Egyre szűkebb tért világít be, lealacsonyodik, s végül ösztönné válik.

Igazságtalanság, gőg, uralkodni vágyás, kegyetlenség, békétlenség a földi ember szívének lakója. Egymást szenvedtetni, elnyomni, megsemmisíteni: ez a célja! Pedig, érzi, hogy mi a keserűség, mert ő maga sem kivétel; ő is szenved, ha reá is eljő az idő. Mi válthatja meg a föld lakóit a nyomorúságból? Mi hintethetné el a békesség és megértés magvát, hogy kikelvén az ember felszedhetné, és szívét nyugalom töltené el? - A szeretet. Hiába az értelem magas szárnyalása, ha az a gyűlöletet szolgálja; hiába a vívmányok sokasága, hiába a tudomány, hiába még a hit is: ha szeretet nincsen bennem, üres az élet, mert nincs, ami felülemeljen a szenvedésekben oly gazdag földi élet fölé. Szegény földi testvéreim! Ha tudnátok, hogy boldogságotok attól a foktól függ,

melyet a szeretet mérője mutat, jobban kitárnátok szíveiteket ennek az édes érzésnek, és nagyobb igyekezettel tanulátok, mint a legérdekesebb tudományt! Elhagynátok mindent, s csak ennek akarnátok élni, mert hisz kivétel nélkül boldog akar lenni mindenki!

A föld a szeretet iskolája, ide kell jönni a szellemeknek tettet öltetni, hogy a szeretetet megtanulják. Ezt mondom én, és nekem igazat fog adni mindenki, ki a földi életet pontosan, lelkiismeretesen tanulmányozza.

A föld bukott világ, s a rajta levők bukását is a törvényből való kilépés okozta; ez a törvény pedig a szeretet. Ez az egyetlen törvény, hatalom és tudás, amely nincs változásnak, alakulásnak alávetve, mert: „*az ég és föld elmúlik, de az én beszédem örökké fennmarad*” mondja az Úr. És vajon miről beszélt Ő, a szeretett Megváltó? Folyton-folyvást csak a szeretetről és az abból kifolyó köteleességekről. Beszélt Istennek az ő teremtményeire való végtelen nagy kegyelméről. Az embereknek Isten és embertársaik iránt való kötelező viszont-szeretetéről, mert minden törvény, minden rendelet alapja, magva a szeretet. Ide vezetnek vissza az összes szálak, bármily összekuszáltaknak, bármily zavarosoknak lássanak is, mire az emberhez érnek.

A földi ember mélyen bukott szellem, és a körforgás által vezetettve szépen, lassan tanulja megismerni újra a törvényt, amit elhagyott. A törvény felette, alatta, mellette és benne működik. Ennek a törvénynek működését érzi mikor boldog, mikor örül, amikor szenved, amikor a csapások súlya, nehezedik rá, s állapotát rettenetesnek érzi.

Kedves testvéreim! Talán azt gondoljátok, hogy a csapások nem szeretetből jönnek? **Minden, de minden a szeretet műve. Jól tudja a ti Teremtő Atyátok, mi nélkül szűkölködtök, és mindig a legjobbat adja részetekre. A keserű orvosság sok esetben jobb hatású, mint az édes, s ha ez gyorsabban szabadítja meg a beteget bajától, vádoljátok-e azért az orvost szeretetlenséggel, mert kellemetlen ízű szert adott? Az emberiség pedig régi, makacs betegségben szenved, és azért szükségesek a sors ostorcsapásai, hogy az ember felébredjen a tespedésből és élete célját, a javulást keresse, s szelleme ne legyen kénytelen**

egyszer majd a hiába eltöltött életet, az elmulasztott alkalmat visszasírni, amely kiségethetné volna őt a rossz, nyomasztó szellemi állapotból.

Igazság van mindenben és szeretet. Ez munkálkodik folytonosan a törvényben; ami ellene van, szétrombolja, felszívja, megemészti, hogy minden szeretetté, igazsággá váljon és boldogságot, békességet teremthessen. E nélkül végromlás, megsemmisülés, halál lenne a bűn törvénye szerint minden.

A szeretet mindenkinben megvan, csakhogy elnyomva, eldugva a szív legelhagyatottabb zugában, mert a nagyobb teret elfoglalja az önzés, a gőg és ennek minden rokonsága. Benépesítik a szívet a különböző bűnök, s a szeretet magvacskája nem tud életre kelni, még nehezebben fejlődni, mert ez égi virág gondozást, s egy kis tisztaságot kíván, hogy növekedhessen az érzelmek világában. Azért vagy a földön kedves testvérem, hogy a régen reád rakódott bűnöktől tisztítsd lelkedet, s azt a kis magot, a szeretet magvacskáját, amit Isten helyezett el szívedben a teremtés alkalmával, életre keltsd, fejleszd, növeld, tegyed virágzóvá, gyümölcsözővé. Mert ha a szeretet képezi lényed legnagyobb erejét, akkor már te átváltoztál, megtisztultál és megszüntél szenvedni. De sok idő van még addig hátra! De sok még az elvégzendő, megtanulandó! Szívedben az a magocska vagy élettelen, vagy senyved, s csak igen kicsit tud nőni, pedig, mint mondtam, ez a fő tantárgy, amit meg kell tanulnod, vagy ha te már tudod, másokat is meg kell rá tanítanod, mert minden közös és minden egybeolvadó kell, hogy legyen.

A föld a szeretet iskolája, és ebben a különböző osztályok a szívben élő hit és szeretet szerint oszlanak meg. A különböző szenvedések megtanítyják az embert türelemre; a sorscsapások letörlik a gőgöt, s az önmagában való bizalmat; a szomorúság, bánat kifárasztja a lelket, s ez vigasztalásra szorulva keresi Istent és a résztvevő szívek barátságát. Bármily szenvedés legyen is az, testi vagy lelki, csak a szabadulást sürgeti, és arra ösztönzi az embert, hogy akármilyen módon a segítséget keresse. És így nehezen bár, de mégis hozzáfordul Teremtőjéhez még a hitetlen is, s a fájdalom óráiban elröppennek ajkáról e szavak: „Istenem,

segíts meg!” Mily végtelen fájdalommal tekint ilyenkor a jó Atya, a szeretet Istene az ő szenvedő, kétségbeesett, tévelygő gyermekére, de mégis meg kell tenni; a keserű orvosságot be kell adni, hogy eléressék vele a lelki gyógyulás.

A tisztulásnak mily hosszú útja áll egy ilyen ember előtt, míg az örömben és jó módban első gondolata a hálaadás lesz az Atyához. Még messzebb van az, mikor a megpróbáltatásokban, a szenvedésekben is hálát tud adni, amiért az Úr ilyenek elé állította, hogy lelki erejét, hitét a győzelmesen kiállott próba által fejleszthesse.

A Teremtő nem azért adta az értelmet, a tökéletesedésre való képességet és az örök életet, hogy a bűn következtében alásüllyedt lelket örök időkre eltaszítsa magától, és soha többé vissza ne fogadja övéi közé. Nem! Csak addig tart ez, amíg meggyógyulsz a bűnből, és képes vagy az összekötő kapcsot ismét megtalálni Ő közte és te közted, ami pedig semmi más, mint a szeretet. A szeretet csodákat képes művelni; egyedül, minden más törvény nélkül vezet, tanít, ébreszt, és egyre közelebb visz a célhoz, Istenhez.

A szeretetet tanulni kell annak, aki nem érzi. Aki érzi már, annak fejleszteni kell önkakaratúlag egészen addig, amíg akarat nélkül is önkénytelenül meg nem nyilatkozhat, és nem munkálkodhat. Akkor már az kormányoz téged, és az irányítja a te gondolataidat, cselekedeteidet. Mintegy átítatott a szeretet, a törvény és te magad is azzá lettél és kinőttél vele együtt a földből, mert mikorra te magad is törvénné váltál, nincs tovább szükség az iskolára. Ezek után már csak a szeretet és részvét indít téged arra, hogy a sötétben bukdácsoló testvéreknek is juttass valamit abból a tudásból, s abból a lelki világosságból, amit te megszerztél, hogy a magad példájával felkeltsed az érdeklődést az iránt az erő iránt, mely téged akkor már körülvesz. Akkor ismét testet ölthetsz, hogy a megszerzett lelki javakat mások haladása érdekében pazarul szétoszthasd.

A szeretet nagyon szerényen, elhúzódva várja az alkalmat, hogy nőhessen, erősödhessen, s ha egy kicsit megerősödött, munkálkodhasson. Ezért ápolni kell gondosan, nehogy visszafejlődjön, vagy a növésben megálljon, mert haladás az élet célja. Kétszeresen vétkezik tehát az, aki szeretetért hálátlansággal,

rosszindulattal vagy gyűlölettel fizet. Először, mert saját lelkétől megvonja a fejlődést, másodsor pedig, mert más lelkében is megakadályozza azt, és így kettős értéket semmisít meg. Vagy ha a másik gyengébb, annak még bukását is okozhatja.

Az emberek nehezen értik meg, hogy minden szó, minden tett sokat számít a haladásban vagy bukásban, és ahelyett, hogy önmagukat vizsgálnák, mindig másban keresik a saját boldogtalanságuk, szerencsétlenségük okait. Ha embertársaikban meg nem találhatják, úgy Istent okolják érte.

Minden nagy eredmény, legyen az jó vagy rossz: kicsiny, jelentéktelen csirából, magból keletkezik, melyet az érzelmek elvetnek, az idő és alkalom kikelti, növeszti, s végeredményben előtted áll a boldogság vagy boldogtalanság. Mindennek kettős értéke van: egyik saját részedre, a másik mások részére gyümölcsöz. Mindent ugyanazon értékben kapsz vissza, mint ahogy azt te adtad. Az ember felelős önmagáért és másokért; mások is felelősek önmagukért és te érted. **Bármennyire is kivonod magad az általánosságból, ez a törvény - az összetartozás törvénye - összeköt a nagy egésszel, s felelősségre von minden rossz szavadért, helytelen cselekedetedért és elkövetett bűnödért. Megjutalmaz minden jóért, nemesért, szépért,** mert úgy a jó, mint a rossz, melyet elkövettél - akár tudatosan, akár önkéntelenül - embertársaid képzeletében tovább él. Érzéseket vált ki, gondolatokat ébreszt, s jó vagy rossz tulajdonságaikra hatva, azok haladását vagy süllyedését okozhatja.

„A példa ragadós”, tartja az emberi közmondás. Valóban, minden rossznak és jónak előbb példát kell keresnie, hogy a benne levő jót vagy rosszat a példa után kiképezhesse. Jaj annak, ki a rosszban jár elől, mert fejlődésében túlhaladhatja a tanítvány a tanítót, a megérett gyümölcsöt az éretlen.

Minden szó és minden tett egy-egy mag, melyet elvet az ember a különböző érzelmekkel és hajlamokkal bíró embertársai lelkében ahol az kikel, s ha kedvező a talaj, elszaporodik. Így fejlődnek jónak s rosszban embertársaid; tetteikben, szavaikban közrebocsátják lelkük termékeit, melyekből ismét a te lelked nyer: a jó által örömet, boldogító érzéseket, a rossz által megpróbáltatást, szenvedést.

Az élet célja a javulás, tisztulás. A lélek hibáit, bűneit, rosszra való hajlamait kiirtani, helyette a jót, tisztát, magasztosát elfogadni, s ezt érvényre juttatni a lélekben, ebben dolgozni, fáradni, hogy úgy a saját, mint embertársaid lelke a cél felé haladjon. Egyetlen eszköze ennek a munkának a szeretet. Vegye ki minden ember ebből a munkából a részét és megteremti mindenki a maga kis mennyországát az eredmények által, melyek a munkát kísérik, mert a kettős érték törvénye megszerzi azt neki.

Igyekeztek testvéreim szeretni és szeretetet ébreszteni. Ha te szeretettel jót cselekszel, szavaid szeretetteljesek, modorod nyájas, egyszerű: akkor magad körül kellemes érzéseket keltesz, és szeretetet ébresztesz még olyanokban is, akiknek szívük még durva, vastag kéreggel van bevonva. A szeretet melege leolvasztja a durva kérget, és a sugár eljut ahhoz a kicsi maghoz, mely a szív legmélyén elnyomva, öntudatlanul szendereg. Ha felébreszted a szeretet csiráját, akkor az hála alakjában csakhamar életjelt ad magáról, s megkezdődik részére a fejlődés. Kedvező, tisztább talajban hamarabb nő, mint a vad, dudvával benőtt, bűnökben alásüllyedt lélekben.

Szeretetet ébreszteni, s azt általános testvérivé fejleszteni nagy és nehéz munka, mert ahhoz erősen kifejlett szeretet kell, hogy folyton elnéző és megbocsátó érzéssel közeledjen az ember ahhoz, aki erre okot, alkalmat nem adott vagy rosszal fizet érte. Ilyen egyénre vajmi kevésre akadtok az életben, ki a testvéri szeretetet ily magas fokban bírja. Ne is keressétek a magatokhoz hasonló testvérek között, hanem igyekeztek ilyenekké lenni minden erőtökből. Ragadjatok meg minden alkalmat, hogy testvéreiteket szerethessétek. Nézzétek el, bocsássatok meg hibáikat, bűneiket, s igyekeztek erényeiket, jó tulajdonságaikat meglátni, s őket azokért szeretni.

Magatok részéről siessetek alkalmat adni, hogy titeket szerethessenek: cselekedjétek jót, amennyit csak tudtok, hibáitokat, gyengéiteket győzzétek le, vagy ellensúlyozzátok a bennetek élő jó tulajdonságokkal. **Ne tekintsetek soha embertársaitok érdeemes vagy érdemetlen voltát, mert ti ahhoz gyengék vagytok, hogy bírálatot mondhattok testvéreitek felett.** Ne tartson

vissza az eredménytelenség, hálátlanság, mely a jót rosszal viszonzozza. Nem vészett az el a te részedre, csak annak maradt eredménytelen, aki nem tudta saját részére felhasználni.

Mindenki hivatott a szeretet munkájára: a nagy összesség épp úgy, mint az egyesek. Mindenki felelős az életben végzett munkájáért, s ha a szeretet munkájában rest volt, keveset vetett, még kevesebbet arathat. Ha az alkalmat nem jól használjátok ki, úgy kevesebb alkalom nyílik a szeretetre ezután.

A kettős érték jutalmaz, de egyszersmint vádol is. A lelkiismeret szavát nem lehet elnémítani, a kapottakat nem lehet letagadni az örök szeretet törvénye előtt, tehát vigyázzatok ti önzők, kiknek szívük hideg, szeretet nélküli! Kiknek érzésében, szavában, cselekedetében hiányzik a szeretet melegsége, és megjelenségekkel magatok körül hideg, borzongató érzéseket keltetek, mert ugyanilyeneket kaptok vissza. Nem találtok csak egyet is, ki szerető szíve ajtaját megnyitná részetekre, hogy befogadjon titeket, hogy érezhessétek annak melegét. És a kicsiny szeretetmagocska, mely lelketekben elnyomva él, nem tud fejlődni, nőni, munkátoknak nem tudtatok megfelelni, és elbuktatok a földi élet iskolájában. Hidegségetekkel, szeretetlenségetekkel másokat is megakasztottatok a haladásban, mert nem adtatok alkalmat, hogy szerethessenek benneteket! Vigyázzatok ti hatalmasok, zsarnokok, fősvények, világi javakban bővelkedők, akik sokat tehetnétek, de könnyelműségből vagy rosszakaratból nem tesztek semmit, hogy viszont szerethessenek testvéreitek!

A hatalmas gógjében, a gazdag vagyónában bizakodva, fölülemelkedik képzeletében embertársain, s azok érzelmeivel, rokon - vagy ellenszenvével nem sokat törődik, csak meg legyen mindene, amivel vágyait kielégítheti. Balga ember! Ha mindened megtartod, akkor veszíted el, s ha mindened szétosztod, akkor tartod azt meg magadnak. Mert mi a tied e földön? Semmi! Még tested sem, mert a halál akkor foszt meg tőle, amikor legkevésbé számítász reá, s te ott maradsz szegényen, ha lelkedet nem kísérik hálás érzelmek azok részéről, akiknek te bármily módon alkalmat adtál, hogy szerethessenek.

Minden áldás arra való, hogy felhasználják az emberek a szeretet megszerzésében. Legyen az földi gazdagság, va-

gyon, vagy veleszületett tehetség, szellemi érték, bármely Istentől jövő ajándék, mindennek csak akkor van értéke, ha kellőképp kamatoztatja, vagyis szeretetet vásárol rajta az ember. De a föld lakója nem így gondolja jónak. Elfelejtí a halált, és él gőgjének, hatalmának, s ha felebarátjánál több istenajándékban részesült, születése vagy tehetsége által magát valamely magasabb lénynek tartja, ki jogosan nevez mindent sajátjának. Felebarátjában nem ismeri fel testvérét, kitől az ő előmenetele is függ, hanem kiváltságos jogainál fogva eltíporja, elnyomja a gyengébbet. S amikor ez az étellel vívott nehéz küzdelmében elgyengül, kifosztva alamizsnáért könyörög, akkor emez nagy adakozást színlelve, a magasba képzele magát, közelebb Istenhez.

Kedves földi testvérem! Szállj le képzele szellemi magaslatodról. Borulj le a porba, és alázatos könyörgésben, fordulj mennyei Atyához, hogy nyissa meg lelki szemeidet annak meglátására mily bűnös, mily szegény s mily elhagyatott vagy képzele magaslatodon, minden gőgöd, minden gazdagságod és tehetségeddel együtt - szeretet nélkül. S ha őszintén kéred, megadatí neked a látás, és akkor mire szétnézele magad körül sok, nagyon sok bűnös és szegény elhagyatottat fogsz találni, akik veled együtt azért vannak itt, hogy tanuljanak szeretni. **Nem fogsz, látní királyokat, főrangúakat, sem középosztályt, sem koldusszegényt, csak bűnös, fogyatékos szellemeket, akik mind egyben szűkölködnek: a szeretetben. Akiket a mennyei Atya az ő bölcs belátása folytán oly helyzetekbe osztott be, melyek haladásukhoz a legelőnyösebbek.** Megszűnít szemed előtt minden rang és osztálykülönbség, mert mindenkiten testvért látsz, aki veled egy helyen bűnhődít, és javul. Nem érzel irigységet a náladnál gazdagabb vagy hatalmasabb íránt, mert eszedbe jut, hogy ez mind csak próba, amely nehézzé teszi a haladást, ha nagyon is valónak képzele a földi életet. Nem leszel büszke és fennhéjázó, ha ezek a földi javak neked jutnak, és nem fogsz magadnak erre különös jogokat tulajdonítani, mert tudod, hogy el kell mindenről számolni, hogy, és mint használtad? Va-
jon áldás, megelégedés vagy könnyek fűződnek-e sáfarkodásod-

hoz? Vajon az anyagi javak előmozdították-e a te és mások szellemi haladását Vagyis adtál-e tiszta szívvel, szeretettel a szűkölködő testvérenek, és ezáltal őbenne ébresztettél-e szeretetet magad iránt, és az Isten iránt bizalmat, aki nem hagyja el a szűkölködőt? Mert ez neked kötelességed, erre kaptál földi javakat. **Mindenkinek add meg a magáét, senkitől meg ne vond az övét, azon felül amid van, vásárolj rajta magadnak örök hajlékot a szívekben, amely nem homokra épített ház lesz. Mert a szeretet az alapja.** A szeretet pedig örök, mint a szellem, aki azt érzi.

Ha a földi javakat nem úgy használod, amint az saját előhaladásodhoz szükséges, úgy kétszeresen, sőt háromszorosan érzed a visszahatást, mert a földi javak elvételnek tőled a halállal (vagy még előtte), és lelked nem fénylik az isteni törvénytől, a szeretettől. Mert sem te nem szeretted, sem pedig a te testvéreid szeretete hálája nem ragyogja be sötét lelki gyötrelmekről áthatott szellemedet, s így magaddal vitted az eredményt, melyet földi életteddel kiérdemeltél. Ez fog téged kényszeríteni jövő tested öltésedben arra, hogy a szeretetlenséget a zord, kietlen szegénységben megérezd, és tanulj megbecsülni azt a kevés szeretetet, amit nagy fáradsággal sikerül másoktól megszerezned, mert a szegénységben, elhagyatottságban jobban megérzi a lélek a szeretet hiányát. Fázva, dideregve, jobban óhajtják az emberek a tavaszt, a langyos szellő simogatását, mint a hamis melegű, fűtött, illatos szobában. Akkor felnyílnak a szívek egymás panaszai befogadására, és közlékenyebb lesz az egykori gögös gazdag, ha neki ezúttal csak nehezen jut abból az édes, boldogító érzésből, amit úgy hívnak „szeretet”.

Az élet telve van megpróbáltatásokkal, nehéz küzdelmekkel. Lelketek elfárad, kimerül, s nincsen semmi, ami felüldítse, ami képessé tegye a további szenvedések elviselésére, mint a reménység. De mi a reménység? A szeretet gyermeke. Szép, bájos arcú gyermek, akit a szeretet elküld hozzátok, hogy eljátszozzék lelketekkel. A jövőt beburkolja színes, tarka álmokkal és így mutatja meg nektek, nagy gyermekeknek, akik tulajdonképpen kicsinyek és tudatlanok vagytok, mert a boldogságot keresitek, s a hozzá vezető útra lépni nem akartok. A reménység sohasem

hazudik, s ha csalódtok a jövőben, ne őt okoljátok, hanem magatokat. Az égi gyermek nem hazudhat, de küldőjét, a komoly nagy törvényt, a szeretetet akarja, hogy fogadjátok be szívetekbe, és adjátok át magatokat egészen neki. Tanuljatok szeretni önzetlenül, igazi testvéri szeretettel, Előttetek a szeretetnek fényes példája áll a Megváltó személyében, aki az Atya szeretetét jött nektek megmutatni, törvényt jött nektek kijelenteni, mely sohasem más, mint a szeretet. Ez az egyetlen szó végtelen nagyot és tökéleteset, dicsőségeset jelent. Mindent, ami fölemelő, mindent, ami megszentelő, mindent, ami kiegyenlítő. Mert minden Isten szeretetéből származik, mindent a szeretet kormányoz, és tart fenn. Minden bűnt, minden büntetést és szenvedést az örök szeretet töröl el.

Tanuljatok szeretni ti bölcsek. Tanuljatok szeretni ti igazak, tanuljatok szeretni ti tudósok és ti hatalmasok, mert bölcsességetekkel, igazságotokkal, tudományotokkal, hatalmatokkal meg nem állhattok az Úr előtt az ítélet napján. Ha szeretet nincs benned, üres a lelked, és hasonló lettél a fáról lehullott levélhez, melyet a szél messze elhajtott az egykori tápláló törzstől. Nem tartozol Őhozá, nem ismer el magáénak a szeretet Istene. Mert tudd meg, oh földi testvérem, nincs senki, aki a te Uradon, Isteneden kívül téged kegyelemben és bűnbocsánatban részesíthet, és nincs semmiféle más törvény, amely téged elítélhetne, vagy fölmenthetne, mint a szeretet törvénye.

„*Megbocsáttattak a te bűneid, mert nagyon szeretted!*” hangzik a Megváltó szava a szegény, megvetett, bűnei tudatának súlya alatt roskadozó, mélységesen megalázkodó nőhöz. Aki az ő bűnös voltát nem titkolja, hanem végtelen fájdalommal bevallja és várja, hogy az Úr, akit ő felismert Istenfiának lenni mikor mondja ki felette az ítéletet. Várja, hogy mint a többi emberek, ő is elkergeti vagy szóba sem áll vele; nem mer felnézni Reá, hanem a bűnbánat könnyeit hullatja az Úr lábaira, és hajával törli le azokat. Az Úr nem szól semmit. Vizsgálja a szívetek, a hangulatot, amit ez a különös mély megalázkodás kelt, de sehol sem látja a szeretetnek egy szikráját sem fényleni, amelynek a részvétben kellett volna megnyilvánulnia. Hanem igenis látja, hogy a gőg felfuvalkodva, titkos haragra ingerli a környezetet, és magukban tusakodva, egymástól kérdezik: vajon kicsoda lehet ez,

ki a bűnöket megbocsátja és a bűnösökkel szóba áll? **És ekkor megjelöli nekik az Úr az üdvösség útját, amelyre a szeretet világít rá, hogy megtalálhassák. Világosan megmagyarázza, hogy a mennyek országába hamarabb megtalálják az utat a mélységesen bűnbánó „gyilkosok és paráznák”, mint a magukat bünteleneknek képzelő, gőgös, szeretetlen, a világ szerint „tisztességes” emberek.** Mert a bűn sokféle és sok helyen támadja meg a lelket anélkül, hogy a gőgös, ki magát minden tekintetben jónak és nemesnek tartja, észrevenné. Emez elbizakodottságában elfelejti saját benső énjét a szeretet törvénye szerint vizsgálni, és nem érzi szükségét, hogy megalázkodva kérje a szeretet Istenét, hogy az ő apróbb, de sok bűneitől szabadulhasson. Mivel ezekért ő nem szenved sem megvettetést, sem pedig lelkiismereti furdalást nem érez, így egy bizonyos tévhitben élve egyre gyűjti, szaporítja adósságát, míg a pohár csordultig lesz, és felette ítélet tétetik. Sok idő múlik el azután felette, míg bűnei tudatára ébredve megkezdheti a helyes törlesztést. Nehéz az ilyennek megismeréshez jutni, mert magát büntelennek képzelve, alázatosság helyett, hideg számítás és gőg vezeti még imáiban is. Ellenben a nagy bűnös, ki vétkei tudatával bír, kinek lelkére súlyos teherként nehezednek a bűnök, alázatosan porba hullva, bűnbocsánatért esedezik, és semmi büntetést vagy vezeklést elég nagynak nem talál, hogy bűnei kiengesztelését elnyerhesse az Úrtól, hogy lelke megtisztulhasson.

Bizony mondom nektek, hogy egy is ezek közül el nem vész, hanem a mennyei Atya az ő szerető karjait kitérve várja, hogy bűnbocsánatát adhassa nekik, s az üdvösség részesévé tegye őket.

Az igazság fényes szekeren haladva, magába zárkóztottan mélységes gondolatok között mérlegel jót s rosszat egyaránt. Sohasem lesz kész vele, mert a szekér halad, sőt futva rohan tova, s a mérleg mozog, hajlik, hol jóra, hol rosszra. Sohasem tudjuk meg mi a valódi igazság, mert az ember gyenge, nem képes sziklaszilárdan megállani a haladásban, és nem képes a mérleget egyensúlyban tartani; így az sohasem mutathatja a valót, az igazságot. Tehát a magatok igazságán soha el ne induljatok keresni az üdvösséget, a boldogságot. Nektek sohasem lesz igazatok,

mert a ti igazságotok változó, s ami változó, nem szolgálhat alapul.

Egy igazság van, ami örök és változhatatlan, és ez az isteni igazság. Ennek pedig a szeretet a gyökere; ebből hajtott ki, ez táplálja, ez élteni. Eme gyökérnek másik hajtása a kegyelem és irgalom. Ehhez fordulj kedves testvérem, ha az igazságot keresed, mert a kegyelem vezet a legtökéletesebb igazság forrásához, Isten igazságához, amely szeretetből táplálkozik és irgalmat, bűnbocsánatot sugároz feléd.

Minden tudomány alapja kell, hogy a jót célozza, hogy a jót könnyebben, egyszerűbben hozzáférhetővé tegye, s ezáltal a jónak szolgálatába szegődjék. Amikor ebből a mederből kilép, károssá válik, és megsemmisülés vár reá.

Igazi nagy tudomány az, mely minél nagyobb hasznot hajt akár szellemi, akár testi énünknek. És ha valaki nagy tudósnek képzele magát, vizsgálja meg előbb tudományát a haszon szerint, amit az hajt, s ha úgy találja, hogy semmiféle szellemi vagy anyagi hasznot nem hoz, - nincs tudománya. Ha pedig valamely haszna mégis csak van, akkor az igazság fényénél meg kell vizsgálni, mennyi a haszon az abszolút jó eredményben. S ha a szellemi javak oly határozott értékkel bírnak, melyek minden korban, minden viszonyok közt az emberiség szellemi és erkölcsi előhaladását eredményezik, úgy ez nagy tudomány és nem vész el soha. Mert ez is erről az egy gyökérről sarjad, aminek neve: szeretet.

A maga mozdulatlanságában, mereven, élet nélkül a felszívódást, átalakulást várva uralkodik az emberek, a testben élő öntudatos szellemek felett az anyag. Vajon ki adta ezt az uralmat neki, az Isten? Nem! Az ember! Mert neki holt bálványok kellenek, dacára a sok csalódásnak, melyek lépten-nyomon követik az anyagba vetett hitet. Az anyagi tudományok embere mégis makacsul ragaszkodik ahhoz, amit az ő rossz látásával megnéz. Hiába vannak a napról-napra való felfedezések. Hiába a csodaszerű, láthatatlan, megfoghatatlan erők egész halmaza, azért még mindig az anyagi tudományt részesíti előnyben, ha abból sem öneki, sem másnak semmiféle haszna nincs is. Azért mondom a föld emberének, ne fecsérleje el drága idejét, amit javu-

lásra kapott, haszontalan tudományokkal, hanem tanuljon szeretni. Mert aki szeretetben gazdag, annak nem kell félni az anyag összeomlásától, mert ami az anyagot élte, az ennek nincs kitéve.

A szegények és gazdagok, az okosak és korlátoltak, hatalmasok és elnyomottak ne tanulmányozzák a különböző nyugtalanító, szívet-lelket romlásba vezető, egymástól elkülönítő eszméket. Inkább keressék azt, ami őket kiegyenlíti, és sorsukkal megbékélteti. Tanuljanak szeretni, mert a valóban nagy tudású, igazán hatalmas és dúsgazdag szellemnek nincs más tudománya, nincs más hatalma, sem gazdagsága, mint az ő nagy szeretete. Ez emelte fel, ez tisztította meg, ez adja meg értékét, fokozatát.

Egyszerű és mégis sokoldalú tantárgy a szeretet. Nem kell hozzá külön tehetség, hogy elsajátíthassad, csak egy kis jóakarát és azt fogod tapasztalni, hogy soha könnyebb tantárgyat nem tanultál és soha nagyobb tudományod nem volt, mint éppen ez az egyszerű. Mert ez képesít téged a tökéletesség elnyerésére, és ezáltal a boldogságra.

A szeretet tanulásában nagy segítségedre vannak embertársaid. A jobbaktól tanulhatsz, a rosszabbakat te is tanulhatsz és a próbák által mindig le is vizsgálod. Így körülbelül mindig tudod, hogy haladtál-e vagy visszamaradtál. Mert ha szereteted kevés, csak igen kicsi kört tudsz vele bevilágítani és felmelegíteni. Ellenben ha már megszorodott, többet vagy képes szeretni, és ha még jobban fejlődsz, még többet. Míg egyszer nem tudsz már különbséget tenni testvér és testvér közt, s egybefoglalja őket a te nagy szereteted. Végül kiterjed ez a melegség az ellenségre is, és a taszító gyűlölet vagy harag helyett szánalommal vegyes szeretetet érzel irántuk, és ekkor már elérted a legfelsőbb osztályt, és elmehetsz az iskolából, a földről.

Hiába hallja az ember azt, hogy: *„szeresd felebarátodat, mint önmagadat”*, míg belső szeretete gyenge, nem tudja ezt megérteni és félremagyarázza. Mindenképpen úgy igyekszik megnyugtatni magát, ahogy azt önzésé diktálja. És hiába hallja, hogy: *„szeressétek ellenségeiteket is, áldjátok azokat, kik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik nektek háborúságot okoznak!”* Azért mégis a harag és keserűség pillanataiban ezek az isteni intések nem tudnak az öntudatba jutni. Vagy ha jutnak

is, a képzelt igazság mindig felülkerekedik, és a megtorlás módját keresi a javulni kívánó ember.

Hiába hangzanak el a legszebb ígék, ha nincs benned szeretet, nem tudnak azok lelkedben gyökeret verni, és idő előtt életképtelenné válnak. De ki taníthat meg szeretni? Elsősorban akik már tudnak, és az elmélkedés.

Amikor a gyermek világra jön, legtöbb esetben szeretettel veszik körül. Mikor nagyobb lesz, s meg tud már különböztetni embert embertől, a szülőket kezdi megismerni és szeretni. Utána a testvéreket, játszótársakat, rokonokat. Azután az iskolatársakat, barátokat, jóakarókat. Már akkor be van népesítve szíve csupa szeretett lényel. Később szívében elfoglalja helyét az, akit az Úr neki élettársul rendelt.

A rózsás tavasz után jön a gyümölcsérlelő nyár, és jönnek a gyermekek. Új örömök, új érzelmek népesítik be a szívet. Új remények ébrednek, és vele új kötelességek. Egyre szaporodik azoknak száma, kiket szeretni lehet, és szeretni kell. Boldog megértésben erősödik a szeretet, ami a családdal és barátokkal összetartja az embert úgyannyira, hogy a szívben tanyázó rossz indulatok nem találnak elég jó talajra, és szép lassan elpusztulnak. A szeretet kitisztította a szívet, és így haladása jó irányba tereltetett. **A szeretet fejlesztő telepe a család és a hozzátartozó jóakarató ismerősök.** Ha valaki gyenge a szeretetben, ide meneküljön a megpróbáltatások idején, hogy szíve ki ne hűljön, kedélye meg ne fásuljon, és megőrizhesse szívének tisztább érzéseit, melyekből részesítenie kell azokat, kiknek útjai az övével találkoznak, akik a vele való érintkezésben vannak hivatva szeretetet tanulni.

Ha nem állsz elég erős alapon a szeretet dolgában, ha rosszkedvű, barátságatlan, rideg, - vagy hozzá még goromba is vagy - bizony nem tanulhat tőled senki, de te sem senkitől és így nem felelsz meg kötelességednek ebben az életedben. De ha oly erős alapokon állsz, hogy a támadást nem viszonzod támadással, a gorombaságot gorombasággal, hanem az egyszerű, nyugodt, bensőséges szeretet hangján elhárítod a kitörni készülő vihart, akkor szépet, nagyot és nemeset cselekedtél, mert nem szereztél magadnak ellenséget, hanem barátot, aki szeret téged, és te gazdagabb lettél sokkal, mert benső éned egy lépcsővel feljebb

emelkedett a haladásban. De vannak határozottan rosszindulatú testvérek is, kiket nem lehet megnyerni a jószívűséggel, akik ezt kihasználni igyekeznek és folyton mintegy kiszemelnek titeket a bántalmazásra. Imádkozzatok ezekért! Ezek, mivel alantas képességeik jóra nem alkalmasak, a rosszra lesznek felhasználva a nagy Gondviselő kezében. Ezek azok, kikkel türelmetek, szívetek szeretete próbára tétetik, vajon a jóban haladtatok-e annyira, hogy meg tudtok bocsátani az ellenetek vétőknek, hogy a ti bűneitek bocsánatát is elnyerhessétek mennyei Atyátoktól.

Azonban sokszor legjobb akaróitok, szívetekhez legközelebb állók okoznak bánatot vagy zavart, és ez kétszeresen, sőt százszorosan jobban fáj, mint idegentől. Ne okold őket, sokszor akaratlanul lesznek segítőtívé a rossznak, mely a ti békességetek, boldogságtok ellen harcol!

Az ember nem tökéletes lény, s a lélek hibái, gyengéi ajtót nyitnak a gonosznak, hogy közeledhessék. Haladj az egyenes úton, melyet a szívedben kifejlődött szeretet parancsol, még ha szeretet helyett gyűlöletet kapsz is cserébe. Mert ezen az úton sohasem tévedsz, sohasem fáradsz el, és lelkedet nem tépi meg a tövis. Ha mégis megtépné, nem fáj az a seb, mert mennyei Atyád bekötözi, meggyógyítja az ő szeretetével.

Hideg szívvel, fáradt lélekkel haladni nem lehet, csak pihenni. A pihenés pedig nem esik jól az idegenben, csak otthon. Már pedig mindnyájan vándorok vagyunk. Keressük igazi hazánkat, ahonnan elcsábított bennünket az ellentét, a bűn. A puha, illatos, gyönyörteljes otthonból elvezetett bennünket a szenvedések hazájába, hol az atyai szeretet ölelése helyett a rideg sors kegyetlen ostorcsapásai zúdulnak reánk, s könnyeket fakasztó balsorsunkban keressük a rég elhagyott otthont, Atyánkat. Sóvárogva kívánjuk, hogy ismét szeretetébe fogadjon bennünket, mert csalódtunk, mert éhezünk és fázunk, mert szegények, mert rongyosak vagyunk.

Oh! Szeretetnek Istene, ne hagyd el szegény, bűnös, tévelygő gyermekeidet! Gyűjtsd egybe, s egy nagy jelszóval lásd el őket, hogy erről ők is megismerjék egymást, hogy együtt haladjanak azon a hosszú úton, mely hazavezeti őket Tehozzád. És együtt haladva támogassák egymást, ha erejük gyengül, hogy

mind odaérjenek, mind megpihenhessenek otthon, Tenálad. Ámen...

Kedves testvéreim! Egybegyűjtött benneteket a Megváltó, amint Ő meg is mondta, az ő szárnyai alá, hogy Ő legyen a földön élők vezetője. Ki is adta az összetartozás jelszavát, hogy erről Ő is, ti is megismerjétek egymást. Ez a szeretet. De nem a kívül fitogtatott mézes szavú, hanem a cselekedetekben és eredményekben bővelkedő szeretet az, mely a mennyek felé haladó csoport zászlaján olvasható.

Ennek a csoportnak nincs ideje a pihenésre, az ábrándozásra, a dogmák tanulmányozására; nincs ideje, ceremóniázásra, vallási villongásokra, törvényhozásra, - mert sok a szenvedő, aki segítségre, a bánatos és szomorú, ki vigasztalásra, és sok az elhagyatott, az árva, aki támogatásra vár. Sok a hideg szívű önző ki a szeretet elsajátítására, a hitetlen, aki a hit megszerzésére, a lelki szegények, akik az evangélium prédikálására várnak. Ezek élete csupa munka és imádság, aláztatóság és szerénység. Ez az a kis csapat, mely érzi az atyai ház, nyitott ajtajából feléje sugárzó fényt és reá áramló meleget. Mert az Úr kinyitatta a kapukat, s kiküldi szolgálait elénk lámpákkal és fegyverekkel, hogy a sötétségben el ne essen hazatérő gyermekei közül csak egy is! Mert az ellentét ezeknek is vermet ás, hogy beleessenek és elmaradjanak a többitől, hogy aztán elveszíthesse őket.

Nem kedves testvéreim! Aki ezzel a csapattal halad, nem esik verembe. Nem támadja meg az úton-útfélen leselkedő ellentét, mert a sötétben is fényesen világít a ti Megváltótok eszméje; az ő tanításával vezeti övéit, és az atyai házból előjövő világító szolgák nem mások, mint ama testvéreitek, akik már élvezik az atyai ház édes, boldogító melegét. Ezek jönnek hozzátok, hogy tudásukkal, mit az Atyától nyertek, rávilágítsanak azokra a vermekre, melyek nektek vannak ásva. Kezeitekbe adják az igazság fegyverét, a mellyel győznötök kell a hamisság, a tettetés felett. Ez az a vallás, amely az egyedül üdvözítő anyaszentegyház névre igényt tarthat, mert ennek nincsenek mostoha gyermekei; ezek mind-egységben élnek, mert az Úr, a Megváltó nem tesz különbséget köztük, ő a gyengét erősíti, az erőset munkára buzdítja. **Az ő egyházát nem nevezi sem kereszténynek,**

sem zsidónak, sem pogánynak, sem spiritisztának, hanem szeretetnek.

Ez az az új vallás, mely előbb volt, mint a világ teremtése, mert ez az Isten munkálkodó ereje! Ennek köszönheted te is, én is az életet. Ez volt, ami a világokat teremtette; semmiből a nyüzsgő, munkálkodó nagy-mindenséget létrehozta. Ez volt az első vallás és ez lesz az utolsó is, mert ameddig ez nem fog uralkodó vallásként elterjedni, addig nem lesz vége sem a bűnnek, sem a szenvedésnek. Ezt hirdette a mi Megváltónk. Ezért jött le fényhazájából, hogy ezt tinetek megmondja. Ezért halt meg kínos kereszthalállal. Ezért támadott fel s ezért alapított egyházat.

Kedves testvéreim! Nem mondom én, hogy hagyja el ki-ki az ő régi vallását, nem mondom, hogy térjen vissza, ha már elhagyta azt, de igenis ajánlom, térjen át mindenki erre az új, de legrégebb vallásra, a szeretet vallására, mert ez az egyedüli üdvözítő anyaszentegyház. Ennek a templomnak tornyára nem a keresztet helyezzük, hanem az élő, feltámadott Megváltót, aki ismeri és vezetni övéit egyre feljebb az ő országába, hol az isteni eszme, az ige s a tiszta szeretet honol. Ennek a templomnak tornya felnyúlik a mennybe, hol az Úr trónjának zsámolyát képezi. Ebben az egyházban is vannak fokozatok, van rend- és rangkülönbség, s a legmagasabbra is feljuthat bárki, de minél magasabban áll, annál többet kell szeretnie, és annál többért kell munkálkodnia. Mert „aki közületek első akar lenni, az legyen a ti szolgátok”, azt mondja az Úr. Őt kell követni a szeretetben, alázottságban, hitben és cselekedetekben.

A szeretet templomát felépítheti mindenki a saját lelkében, szíve legközepén. Ide vonuljon el, ha imáiban Istent keresi, mert közel van ott az Úr. Ez az a templom, melyet az Úr felépített harmadnapra a lerombolás után. Mert Ő a szeretet temploma, kit feltámasztott és megdicsőített az Atya, a szeretet Istene, hogy legyen a szeretet örökké élő templomává az emberek szívében.

Minden nap, minden perc meghozza az alkalmat a munkálkodásra, és nem tud a földi ember eléggé törekedni ahhoz, hogy elég hamar elérhesse célját: a boldogságot, mert az már oly régen késik, és oly soká kell még reá várni. A napok, az évek oly gyorsan letűnnek, és vele együtt a földi élet, hogy alig végezhet

valamit az ember abból a nagy munkából, mely mindenkiire egyformán ki van szabva. És a késő vénség sokszor úgy jön el, hogy a gyermekévek ártatlan örömei maradnak csak meg emlékei közt tiszta örömöknek. A többi mind bűnöktől súlyos, és undorodva gondol vissza az eltöltött életre a nagy útra készülő. Pedig hány-szor lett volna alkalma tiszta örömökkel gazdagítani lelkét! Hány-szor mulasztotta el embertársi, testvéri kötelességét teljesíteni, melyet a szeretet parancsol! Hány-szor ellenkezett az isteni törvénnyel, mikor érdekei úgy kívánták? Ott áll háta mögött az eltöltött élet tele fáradtsággal, szenvedéssel és azon remény nélkül kell elbúcsúznia az élettől, hogy ez valamivel előbbre vitte volna lelkét a célhoz, a várva-várt nyugalomhoz és boldogsághoz. Ellenkezőleg, a felébredt lelkiismeret szava nem hagyja pihenni, nem hagyja nyugodni. Kedves testvéreim! Ne feledjétek el soha, hogy minden ma tegnappá válik, mely soha vissza nem jő, és amit ma elmulasztottál, soha egy holnappal sem tudod kipótolni, mert minden nap meghozza a maga alkalmát, s neked minden napodért felelni kell saját lelkiismereted előtt. És jaj, ha ez a felébredt szigorú bíróját ítéleted szerint ítél meg téged!

A szeretet mindenben, mindenütt meg tud nyilatkozni. És ezzel a sokoldalúságával mindent be tud tölteni úgy, hogy hiány nem marad sehol. Ha ennek tanácsain indulsz el az élet útján, úgy az egyik napról a másikra nem marad betöltetlen űr, nem lesz folytonossági hiány, és mire utolsó napod fűződ fel a földi élet gyöngyfűzérére: ragyogva tűnik elő, és te megelégedetten tekinthetsz végig a gyöngysoron, mert lelkileg gazdagon térsz meg valódi életbe, hol nyugalmat és boldogságot vásárolsz magadnak rajta, sőt másokat is segíthetsz vele.

Mit parancsol a szeretet? Mindent, ami jó, ami üdvös. Az emberek sokszor elkeserednek a felett, hogy nem tudják szívük parancsát követni, nem tudnak eleget adakozni, mivel ők maguk is szűkös anyagi viszonyok közt élnek. Kedves földi testvérem! Ne essél ezen kétségbe! Mennyei Atyád meglátja a te jó, tiszta szándékodat, és számládra lesz írva, úgy mintha adtál volna. Mert az Úr nem az adomány nagysága szerint jutalmaz, hanem az érzés szerint, amivel azt adják. És azért a gazdagok dús alamizsnája, mit hideg szívvel adnak sohasem oly kedves az Úr előtt, mint a szegény özvegy fillérje, melyet az jó szívvel ad. Az

a megosztott falat, amivel te a szűkölködőt kisegíted, megerősíti lelkedet. Ha magad is éhezelsz, és látsz magadhoz hasonlót, vagy náladnál nyomorultabbat, egy barátságos szó, egy biztató ígélet is fejedelmi ajándék. Mert ne higgyétek, hogy csak az anyagi javakkal bírók osztogathatnak alamizsnát. Oh nem! Ők kötelesek anyagi javaikból jelentékeny részt osztani meg a szegényekkel. És arra is hivatva vannak, hogy szellemi kincseiket szintén osztogassák szét mindenfelé, mert reájuk sok bízott, és sokról kell elszámolniuk. Ha a gazdag hideg szívvel, büszke leereszkedéssel adakozik, nem számít semmit. Az ő lelke hidegen marad, nem érinti meg a szeretet édes-langyos melege, és nem tud nyomot hagyni lelkén.

Oh ezek a hidegszívű gazdagok nem vittek egy porszemet sem jövő életük boldogságához; de ha a jó szív, a feltűnést kerülő szeretet munkálkodik bennük, akkor az Úrnak kedves gyermekei ők is. Mert téves az a hit, hogy csak a szegények bírják Isten országát örökségképpen; vagy az, hogy a gazdagok az ő alamizsnálkodásuk bősége szerint jegyet válthatnak maguknak Isten országába is, mint némely földi templomokba, ahol első helyet kívánnak maguknak azért, mert ők a fölöslegből többet adhatnak? Nem! Egyik sem! Mindenki töltsse be az ő rendeltetését, az ő feladatát ott, ahová őt a gondviselő Isten helyezte, mert mindennek megvan az oka és célja, hogy miért van úgy, ahogy van.

Amint mondtam, minden ma egy tegnappá válik és minden holnap egy ma lesz. Minden jelenlegi élet egy korábbi létezésnek következménye és a jövő a jelen folytatása lesz. Akár jó magot vetsz, akár rosszat, a jövő megérleli ezt, s neked ezen kell élned, amíg csak el nem fogy. Minden egy célt szolgál t.i. a fejlődést, a haladást. Ha a gazdagság próbája alá kerültél, légy akkor is testvére, még pedig édes testvére a szegénységben sínylő dőnek, anyagi és szellemi javaiddal segítsd elő haladását, hogy ha majd ugyanez a szegénységi próba te reád lesz kiszabva, hasonló jókban részesítsenek téged is. Mert semmi sem lesz elfelejtve, semmi sem lesz kitörölve az élet könyvében. Ha pedig az Úr szegénységbe küldött próbára, töltsd be híven, ami reád bízott, mert nem azért élsz itt és ilyen körülmények között, mintha te az Atyának elvetett gyermeke lennél, hanem azért, hogy tanulj alázatos lenni, engedelmeskedni és szeretni.

Oh, ha az emberek meg tudnák érteni Isten e gyönyörű törvényét, ha meg tudnának tanulni szeretni, és ebben gyakorolnák magukat, akkor nem kellene a földnek oly szigorú tanító mint a sors, sem a keserű orvosság a beteg lelkeknek, sem a büntetés. Nem lenne a földön annyi könny, annyi jaj és annyi kínos szenvedés, mert mindent meggyógyítana, mindent kiegyenlítene és mindent letakarna: az igaz testvéri szeretet.

Mindenki megpróbálhatja, mindenki gyakorolhatja, és mindenki taníthatja ezt az egyetlen, tiszta vallást, mely az üdvösség hazájából szállott alá, hogy oda vezesse vissza az emberiséget, ahonnan lehullott, s ahova visszakívánczik.

VIII. DUÁLOK, HÁZASSÁG, GYERMEKEK.

(**)

Mikor a földi ember igazságok után kutat, számtalan akadályba ütközik, hogy meg ne találhassa azokat. Sok tévelygésbe esik, mert saját okoskodása, önzése, makacskodása folytán nem akar jobbat, bölcsebbet elismerni, mint önmagát és így nehezen megy az igazságok megszerzésében előre. A messze, alig érthető dolgokat kutatja, keresi s a körülötte levő apró, szerinte jelentéktelen, de alapjában véve nagy értékkel bírókat megveti, mivel az ilyen mindennapi dolgok felett ő már régen túlelmedett. De mielőtt a nagyot keresnéd, kedves testvérem, állj meg, nézz szét magad körül figyelmesen, s add össze tapasztalataidat.

A nagy természet telve van titkokkal, csodákkal a te részedre, és te föléjük emelkedsz anélkül, hogy megértenéd azokat. Te már a nagy természet alkotójának lényét kutatod, és hol létét keresed, mert szerinted, ha meg nem talárod, kétségbe vonod létezését. A kicsi magban, ha felfedezted az életető erőt, megtaláltad Isten törvényében a legnagyobb tökéletességet, világokat fenntartó és kormányzó erejében a legnagyobb hatalmat és tudást. Ennyi nagyság összegezésében szűnj meg óh kedves testvérem okoskodni, tudományoskodni. Keresd meg az elhagyott törvények földre vezető szálait, és ezek segítségével keresd Őt tovább! Törvényének szálai megismertetik veled Őt és magadat kötelességeid által, melyeket régen elfelejtettél teljesíteni önmagad és Teremtőd iránt. Ez a törvény belenyúl szíved elhagyatott zugába, és ott kezdi meg a tisztogatást, hová magad halmoztad fel a tisztátalanságot gögből, hiúságból. Letépi a tettetés álarcát, mellyel másokat s önmagadat téveszted meg, de végeredményben te bűnhődsz meg érte! Rámutat emberi mivoltod céljára, életed és munkád valódi értékére. Semmi sem felesleges, ami a jót szolgálja és érdemes mindennel foglalkozni, ha tökéletes eredményt akartok elérni.

Az ember élete nem nagy dolgokban, hanem kicsinyekben telik el, és a kis dolgok több boldogságot, de több boldogtalanságot is eredményeznek! Ilyen mindennapi közönséges dolog az ember házasságának s családi életének apró, jelentéktelen eseménye is, de melyek nagy lelki átalakulásokat hoznak létre és

országok, nemzetek sorsát jóra vagy rosszra befolyásolhatják. Az emberi nem kétféleségén s a szellemek egyneműségén egyházak, szellemkutatók, világi emberek vitatkoznak, majd az egyiknek, s majd a másiknak jut ki az igazság. Míg a valódi pontos igazság az, amit a Megváltó földön jártakor mondott: Isten teremtette az embert férfiúnak és asszonynak lenni, hogy ketten egygyé legyenek, egy testté váljanak és mindegyik magát az ő másik felével tartsa egy egésznek. Ezt a szorosan vett egységet, mit Isten egynek teremtett, senki el ne válassza! A férfi asszony nélkül, asszony férfi nélkül nem képez egész embert, mert fél erőből egészet nem lehet, de egészből, két felet lehet alkotni, de tökéletlen. Ami azonban tökéletlen, az nem haladhat előre, tehát az egységet megbontani, elválasztani nem szabad senkinek! Ha nem egészíti ki egyik fél a másikat, önmagától is megbomlik az egység. A földi ember önmagával is meghasonlott, tökéletlen, bűnhődő szellem, és mint ilyen saját magát megosztja, önzésében határt nem ismerve, ráerőszakolja önmagára és másokra saját tökéletlen eszméit. Szélsőségekre veti magát és megkérdézi az Üdvözítőt, hogy szabad-e elbocsátani feleségét valamely vétékért? És az Úr felelete is az egységet bizonyítja, mely szerint közös a véték, de közös a szenvedés is. Tehát egyik sem jobb, egyik sem tisztább a másiknál, bármily bűn is van hozzátapadva, csakis a paráznság bűne az, mely az egységet megbonthatja.

Az emberi gőg a szenvedések és bűnöknek kiapadhatatlan forrása. Mindent, ami egygyé olvaszt, ami kiváltságokat nem tűr meg, a gőgös emberiség elferdít, félremagyaráz, s így az Úr beszédét is sokféleképpen értelmezték, csakhogy egyesek kiváltságát megtarthassák. A férfi épp oly fél-erő, mint a nő, és e kettő együtt képezi az embert. A szellem épp oly törvények között mozog, mint az ember. Épp olyan az ítélete, felfogása, mint az embernek. Itt is csak erkölcsi fokozata, érzései tisztultsága és magasztossága emeli ki az emberi bűnökből. S ha a szellem nem nevezi magát férfinak vagy nőnek, hanem csak egy szellemnek (vagy testvérnek), úgy bizonyosan már túlemlkedett az érzéki test, s gőg határain, és vagy a tökéletes egységben, vagy az ahhoz vezető úton halad. Ahol már megszűnt a női vagy férfiúi fogalom, s csak az egységes testvéri szeretet uralkodik a lelkekben.

A mindenható Isten nem teremtett férfit és nőt, csak szellemet: ki „*az ő képére és hasonlatosságára*” mint két erő egy lényegben alkottatott, egy adó „férfiúi” és egy elfogadó „női” erő; egy értelemmel, akarattal és szeretettel felruházott szellemet, ki tudatával bírt rendeltetésének, szabad akaratának és kettős erejének. A duálegység mindenben kötelező törvény. Az egész világmindenség létrejövetele, fejlődése, a természet működése, ebben a törvényben leli alapját. Adó és elfogadó minden aki, ami él! Enélkül megállna a mozgás, megszűnne az élet. Ez a két áram hozza létre a vibrációt, az életfeltétel hozzánk való eljutását, ami nélkül holt semmivé válna minden, ami létezik. Az Atya kisu-gárgázása éltet mindent, ami él. Ezt továbbítja a vibráció, az elfogadó életelv.

Isten, ha megszűnt szeretni teremtményeit, megszűnt minden élni. Az ember mégis oly hidegen mérlegeli Isten lényét, oly gondtalanul vétkezik az élet ellen, mely őt s az egész mindenséget élteti és fenntartja!

Munkám első részében elmondtam, hogy s mint használták a tisztának teremtett szellemek a szabad akaratot. Hogyan távolodtak el az Atyától, hogyan változtak át gögös, bukott szellemekké és mit értek el vele. Csak arról nem szóltam, hogy ezek az egykori boldog, tiszta szellemek hogy lettek a boldogtalanságban, bűnben annyira lesüllyedt emberekké, akik születnek, hogy meghaljanak, és meghalnak, hogy újra születhessenek. A paradicsom boldog lakói, az Istentől nyert szeretetben kettőségük tudatában élve a tökéletesedés útján haladtak, míg a próbaközhöz érve, az alsóbb világokból jövő megkísértés nem érte őket. A bukott elsődök gögjükben és ellenszegülésükben annyira süllyedtek, hogy önmagukban meghasonlottan kettéváltak, és mint külön, egyes szellemek folytatták a harcot Isten és önmaguk ellen. Ezen kettéválásnak oka a szaporodni vágyás volt. **Azt remélték, hogy ha kettéválnak, kétszer oly erősek lesznek, mivel számuk megkétszereződik. Ezen feltevésükben csalatkoztak, mert ahelyett, hogy erősödtek volna, gyengültek, s szakításukkal elvesztették teremtő erejüket.** Duálásukból kilépve, szeretet nélkül nem volt többé meg az, ami őket összekapcsolja, de egykori-erejükre visszaemlékezve a teremtésről le-

mondani nem akarták, s így nem tudták nélkülözni egymást. Vilánydelejes idegnedveikben áramokat fejlesztettek és sűrítettek; fluidokat keverték, hogy teremthessenek. **Az idegnedvi érintkezés folytán érzéki szellemekké lettek, kik az isteni erő hozzájárulása nélkül akartak nemzeni, teremteni. Mindezt dacból, gögből.** Azonban a törvények minden bűnnek megteremtették következményeit, és saját gögjük által létrehozott teremtményeik voltak azok, amelyek büntették őket. Szomorú utóízt hagytak így a gögös teremteni vágyók szájában.

Az érzéki bűnös szellemek elkülönítették a többtől, mert a nehéz, sűrű fluidok tűrhetetlenné tették őket. A kevésbé bűnös szellemek jobban közeledhettek a tisztább világokhoz, hol az újonnan teremtett embrió-szellemek laktak. **Betekintésük volt ugyan a tisztaság honába, hogy példát lássanak és javuljanak, de bejártuk nem, s így nehéz volt a csábítás munkája.** Azonban a tapasztalatlan, jóhiszemű szellemek szóba álltak a romlottakkal, kik siettek őket saját eszméiknek, az ellenszegülésnek megnyerni.

A bukás megtörtént. A lejtőn csak nagy nehezen lehet megállni, vagy éppenséggel nem. Ők sem bírtak annyi erővel, hogy a sikamlós pályáról visszaforduljanak, és így az elsődök bukása a mi bukásunk, az ő vétkük a mi vétkünk lett. A bűnben éppúgy, mint a szenvedésben megosztottunk az elsődökkel.

Az embriószellemek bukásával még több büntetésre tették magukat méltókká a bukott elsődök, akik a paradicsomi állapotból, a nehéz szenvedések helyére csábították a tapasztalatlan ifjú szellemeket. A csábításra a kettősök elfogadó része hajlott, és így őt terhelte a bűntudat. A női szellem, mint az egység elfogadó része átvette a gonosz sugalmazást, és ellenszegülésre bírta másik felét is. A gonosszal való érintkezéssel átvette annak minden érzéseit, ami szakítást hozott létre a kettősök között is. A bűnök szaporodtak, a tisztátalanság, kiválásokat és rombolást hozott létre. A törvény dolgozott, de a kegyelem sem szűnt meg működni. Mindent javunkra fordított Isten jósága, és mindenben meg van a visszatérésre figyelmeztető útmutató.

A földi világ, a nagy és dicső világok utánzata. A földi törvények az égi törvénynek durva másolatai, a férfi és nő a szétvált duálok alakját mutatja. A házasság az egykori duál-

egységnek tökéletlen vázlata, mintegy jelképezve, hogy az emberi élet a szellemi életnek, is csak durva kiadása.

A föld lakója végigéli gyermekkorát, gondtalanul játszik, boldogan örül, és keservesen sír. Végigálmodja az ifjúkor minden álmát, reményeket táplál, vágyakat érez, s a jövőt rózsaszínű ködben látja mely mögött álmai, vágyai beteljesülését reméli. Végigéli a férfikor munkálkodó idejét, és reményei beteljesülését vagy csalódását. Végre az aggkor, nehéz óráit, amikor már nincsenek álmok, vágyak, amiket az élet beválthatna. Csendes egykedvűség üli meg lelkét, és a régi emlékek visszaidézésével melengeti fel elzsibbadt szívét. Olyanná lesz az élet, mint a téli est: hideg, ködös, sötét. Csak a múlt lámpája világít, ha meggyújtja az emlékezés.

Amikor minden elmúlik az időben, eltűnődik az ember az élet felett és azt kérdezi mindenki: minek élünk, ha meg kell halni? Miért is születünk, ha el kell hagynunk azokat, kiket szeretünk? Miért mutatja meg nekünk az élet az örömet, ha egyszer úgyis le kell róla mondanunk, és nélkülöznünk kell azokat? Megtanulunk szeretni, hogy annál nagyobb legyen az elválás fájdalma a sírnál. Reményeinket csalódás, követi, szívünket pedig a szenvedés tépi azokért, kik egyszer a mieink voltak!

Kedves testvéreim! Akik csalódtatok az életben, akik fáradtatok, akik szerettetek, és az elválás fájdalmát végigszenvettedetek, mind egy nagy adósságot fizettetek vele annak a nagy és szigorú hatalomnak, amelynek neve: Törvény. A föld és a vele egyszerű fluidokkal bíró szellemek ellentétes, bukott csoportot képviselnek a nagymindenségben, akikre ily bűnhódések, vezeklések vannak mérve, hogy ezáltal tisztuljanak, mert a mélyen bukott szellemekre csakis a szenvedés tud tisztítólag hatni. Minden világnak megvan a vele egyszerű szellemi köre, s míg a szellem ebből a körből ki nem nő, ugyanannak a világnak törvényei azok, melyeknek súlyos szigorúságát érzi.

A bukott elsődök szebb és tökéletesebb világokban romlottak meg, és ezért bűneik szaporodásával egyre szorosabb korlátokat vontak maguk köré. Úgy, hogy mire a földre értek, a törvény már kemény munkára, fájdalmas testet öltésre és halálra sűrűsödött. **Az egykori szabadság helyett szűk, nehéz testet kellett felvenniük, mely terhessé teszi a szellem állapotát. De**

amit vetettek, azt aratták, és aratják még ma is azok, kik a földi légkörből nem bírnak kiemelkedni, mert nem ragadják meg az Úr által nyújtott kegyelmet, nem teszik magukévá azokat a kincseket, amelyek egyre hullanak a felsőbb, magasabb, szellemibb hazából!

Leszállott Isten elsődje a Megváltó, hogy megkeresse, és megtartsa, ami elveszett. Az emberi szellemeknek kezeibe adja azt az egyedüli útmutatót, az isteni kijelentést, mely a legrövidebb kivezető utat jelöli meg, a szenvedések eme hazájából, a földről. **Nehéz szívvel látja Ő, hogy az Őt követők is a ferde irányokat kedvelik,** de Isten sokat tűrő, és késik az ítélettel a választottak kedvéért.

A földi embernek minden szenvedései mellett vannak örömei is. Sőt oly pazarul árasztja el a Mindenható az ő bűnös gyermekeit örömmel, hogy ezek nem is tartják érdemesnek hálát adni értük, hanem egyenesen méltóknak hiszik magukat rájuk és megkövetelik azokat. Ha azonban visszaveszi tőlük Isten a lelkeknek gyönyört okozó dolgokat, zúgolódnak az Úr ellen, ahelyett, hogy belenyugodnának. S fájdalmas kifakadásra nyílik ajkuk! Ez bizonyítja, legjobban, hogy méltatlanok az örömekre és megérdemlik a szenvedéseket.

Minden, ami a földi életben boldogságot, örömet okoz, csak ajándék, és próbára van adva azért, hogy lássa az ember életé célját, s ne fásuljon meg szíve a szenvedésekben, hanem tanuljon meg örülni az életnek, Isten eme legbecsesebb ajándékának.

A földi örömek, boldogságok csak apró hulladéka a magasabb létállapotban élő szellemek asztalának. Morzsák ama testvéreitek lakomáiból, kiknek sikerült a földi életet, a szenvedéseket elkerülniük. Akik nem buktak olyan mélyen, hogy rájuk nézve a földön való testet öltés kötelezővé váljon javulásuk céljából. Akik már kijárták a szenvedések iskoláját, azok is részesülnek e szellemi bőségben, és sajnálkozva tekintenek le a földön maradottakra. A gyermekkor boldog gondtalansága, ártatlan örömei, szülőihez való feltétlen bizalma, engedelmissége és szeretete; az ifjúkor álmái, reményei, rajongó érzelmei, törekvései; a komoly érettkor munkálkodó akarata, tudni vágyása s az öregkor összegyűjtött tapasztalatai, tudása: mind összevéve alkotják a földtől megtisztult szellemek lényét. **Itt az örök tavasz**

virágot fakasztó lehelete, érett, ízes gyümölcsöt teremve uralkodik. Az örök ifjúság álmai, reményei beteljesülve, valóra válva összesimulnak a munkálkodó akarattal, és az elért tudással párosulva haladnak tovább, messzebb, fel a még tisztább, még eszményibb felé, az életet kisugárzó fény felé!

A földi ember életében ezek korokra oszlanak, hogy tisztább legyen a megkülönböztetés s az örömszűrés beosztása. Minden korban jutnak ezekből a morzsákból, hogy az emberben felkeltsék az érdeklődést egy szebb, egy tisztább élet után, ahol mindez valósággá lesz, és a szív megteljen törekvéssel ennek elérése után. A föld és a vele egyenrangú világok a bukott, szétvált kettős szellemek lakhelyei, hol bűneikért szenvedve vezekelnek; így tökéletes boldogságot e helyeken nem élvezhetnek, azonban mindent megtalálhatnak, ami őket elvezeti a tökéletes boldogság eléréséhez a törvényben, amit a mennyei Atya nekik adott; de ők bukott, gögös szellemek lévén, minduntalan ellenszegülnek, és így majd egyiknek, majd másiknak jut ki nagyobb szenvedés és csalódás.

A férfi sorsa a nő, a nő sorsa a férfi és mégis fennhájzó göggel és alattomos ravaszsággal közelednek egymáshoz. Érzéki, gögös szellemek ők és éppen ebben kell bűnhődniük. A bűn szétszórja az egymással szorosán összetartozó kettősöket. Zavaros fluidjaikról úgysem ismernek egymásra, ha közvetlen közelben élnek is. Így ameddig a bűn tart, szétválasztva kell élni a kettősöknek, hogy másik feléért is tőrjön, dolgozzon és szenvedjen, hogy az adósságot majd egyszer közösen törleszthessék, ami már boldogságnak lesz nevezhető. Addig, míg e fokba bele nem értek az emberek, nem számíthatnak teljes boldogságra a házasságok, mert vezeklés és javulás a célja a házasságnak. A teljes megértés, a legtisztább házassági szeretet, s a lelki benső egygyólvadás, csakis az egymásra talált duálfeleknél lelhető fel. A többi ennek csak utánzata, másolata, mint a földi világ a tisztább világoknak, a földi törvények az égieknek és a földi test a szellemek fényburkainak.

De bármilyen tökéletlen is az utánzat, a valódira emlékeztet s bármilyen boldogtalan is a férfi és nő házassága, azért mégis, ha az Úr törvényében élnek és mindegyik fél elvégzi a maga kötelességét, egy lépéssel előbbre jutott a valódi

boldogság felé. Minél bűnösebb a szellem, annál feltűnőbb a nemisége. Minél süllyedtebb az emberiség, annál élesebbek a hátravonalak, amelyek férfit és nőt elválasztanak. Minél inkább távolodnak egymástól lelkileg, annál gőgösebb lesz az egyik, és ravaszabb a másik fél, s végeredményben annál többet szenved mind a kettő. **A női elfogadó szellemek, mivel az egységnek ők képezik alapját, kétszeresen vétkeztek a gonosszal való érintkezés által. Kétszeresen bűnhődnek is érte, amennyiben a testet öltés részükre nagyobb szenvedést hoz, mint az adó félre: a férfire. Az élet küzdelméből kétszeresen veszi ki részét a nő, mert a létfenntartás nála sokkal nehezebb munkát igényel, mint a férfinél.**

Az anyagi gond, fáradtság, a női türelem és elnézés oly nagyon kimeríti az életben, hogy idő kell, míg a szellem összeszedi magát, hogy újabb munkára, újabb testet öltésre vállalkozhasson. **A férfi átvette a gonosszal való érintkezés eredményét elfogadó része, a nő által. A gőg és harag nála erősebb, biztosabb talajra akadt, mint női részében és rögtöni válásra, bontásra ingerelte őt.** Nem számolt azonban azzal a törvénnyel, amely egyesítette, s elválhatatlanoknak, szétbonthatatlanoknak teremtette őket. Ezen törvény Isten egyik legnagyobb kegyelmét fejezi ki, s a visszatérésre a legközelebbi utat mutatja meg. Ez a duálszeretet. Ez tartja össze erős kapoccsal Isten tiszta gyermekeit. Ez fűzi őket Atyjukhoz, Teremtőjükhöz. Ez az, ami a két erőt egyben való kifejezésre juttatja és a teremtő erőt fejleszti.

A két erőnek egyben való összefoglalása képezi azt az állapotot, mely a tökéletesedés kiinduló pontja. A kettősségből való kilépés képezi a süllyedés, a tisztátalanság csiráját; a duálságba való visszatérés, a tisztaság felé az első lépéseket. Hiába kicsinylik le ezen állításomat ajkbiggyesztve a gőgös, önző emberiség és az álszenteskedő, egyházi szertartásokat betartó, de alapjában bűnös, érzéki, úgynevezett vallásos lelkek! Szörnyűködve gondolnak erre az önzésben megfásult szívek, s a zárdák elfalazott lakói, hogy egykor a szorosán hozzátartozó másik felével kell megosztani mindent, amit lelkileg megszerzett. De ne szörnyűködjön egyik sem, mert ezt sem egyik, sem másik el nem éri, majd csak akkor, ha a mennyei Atya elégnék találja a tartozás törlesztését és felmenti a földi tévelygésektől.

Tehát a duálszeretettel nem számolt a gögös, gyűlölni akaró férfiszellem; nem vetett számot ezzel az érzelemmel, mely örök időkre összekötötte az elvált, de mégis összetartozó két erőt, hogy az élet keserű csalódásaiban, ha boldogságot nem is, de vigasztalást adhassanak egymásnak. Ez az a szál a női szellem kezében, amivel magához láncolhatja a férfit, jóváteheti egykori hibáját, s felemelheti őt magával oda, ahonnan lezuhantak. A nő mint elfogadó szellem a jót, a tisztát is gyorsabban elfogadja, s hamarabb javul, tisztul, mint a férfi és így a férfit ő emelheti ki magával a földi bűn posványából.

Mint mondtam, a férfiszellem gögöt és haragot vett át duálja által, és meghasonlott az egység önmagában. Megosztotta saját magát, s lett belőle két külön egyéniség. Az anyagi világokban testet öltve az adó fél férfi, az elfogadó női alakot nyer. Szétválásuk fájdalomában nem érezték bűnük nagyságát, s nem voltak képesek ennek következményeit elképzelni, de bűnhődésük közepette felébredt bennük a szeretet utáni vágy, és keresték egymást. Több bűnük elhagyásával az isteni gondviselés ismét összevezette őket. A két erőnek egymás felé való közeledése erős vonzalmat ébresztett fel bennük egymás iránt. S hogy a duáléletükben élvezett boldogságot helyettesítsék, házasságra léptek egymással. Erősíteni kívánták azt a köteleket, melyet bűnöségük tudatában lazának tartottak arra, hogy egész életükben összetartsa őket. Ez a házasság is csak utánczata volt az egységnek, amiben éltek, még mielőtt bűnbe estek. Mert a két külön egyéniség két külön akarattal, értelemmel, szeretettel bírt és így az összhang nem volt teljes. A bűnök szaporodtak, ők süllyedtek. Eltévesztvén egymást szem elöl akarataik, fejlődésük egyre jobban szétszórta őket, különböző bűnhódések, vezeklések helyére.

A földi házasság már csak e szétszakadt, de ismét egymásra talált kettősök házasságának utánczata, mert a földre érve a bukott, döllyfős, érzéki szellemek lelkéből a duálszeretet, vagyis földi nyelven kifejezett „szerelem” helyett már csak erősen villamos, salakos, undorító, állati ösztön vált ki, s a többi bűnökkel együtt nem boldogságot, hanem gyötrelmet hozott a lélekre.

Az állati test állattá teszi az embert, ha szelleme nem él szellemi mivoltának tudatában. Itt a munka kezdete az elfogadó női szellemek részére. Nehéz és nagy dolog az állati ösztönné sülylyedt érzést szentté, tisztává tenni. Nehéz az elfogadónak minden tisztátalant elfogadni, felszívni, megsemmisíteni, és a tisztát odaadni, csalódni, megaláztatni, fájdalmakat eltűrni, s helyette szeretetet, megbocsátást, jóakaratot, szelídséget nyújtani. A nő megbűnhődik önmagáért, lelke másáért, születendő gyermekéért, s ha ezt a munkát elvégezte, megmutatja az Úr neki azt a pontot, ahova őt a teremtés napján helyezte. Felismerve helyzetét, áldozatot hoz a többiért is, kik hivatásuk nagyszerűségét képtelenek felfogni. Elfogadja a küldetést és ismét szenved, hogy példát adjon más szellemeknek.

Fehér lelkű, tiszta érzelmű női szellemek! Ne szomorkodjatok, ha titeket bánat, megaláztatás ér. Ha csalódtok, ha szívetek vérzik is, amint durva kezek felszaggatják lelketek sebeit, ne sírjatok! Az Úr veletek van, csak szeressetek, tudjatok megbocsátani, és tudjátok a szívetek tiszta érzésekkel benépesíteni. Akkor elvégeztétek a ti feladataitokat az életben és megkapjátok érte a jutalmat attól, aki felettetek örökös és a szívek dobbanását számon tartja. De őrizkedjétek egy panaszos jajnak, egy szemrehányó szónak az okai lenni, ami a férfi ajkát hagyja el, hogy az Úrnál bevádoljon titeket. Nincs erősebb vád a női lélekre, mint a férfikönnyek! Őrizkedjétek ilyeneket magatok ellen felidézni. Adjatok hálát, ha boldogok vagytok a házasságban, úgy bizonyosan más feladat nincs elétek szabva, mint hogy pihenjétek, és erősödjétek a hitben. De el ne bízzátok magatokat, mert a próba mindig előttetek áll és nem tudjátok, mikor állja utatokat a haladásban. Hitvány külső ragyogással ne iparkodjatok magatokat széppé, kedvessé tenni. Szerezzétek magatoknak halhatatlan szépséget, ragyogó lelki ruhát, hogy vándorutatok végén tiszta öltözetben találjátok magatokat, amit az élet megpróbáltatásaiban tisztítottatok meg. Ha száz sebből vérzik is szívetek, ha szenvedések töviskoronája ékesíti is csak fejeteket, ne legyetek reménytelenek, mert a ti hivatástok igaz, hogy a földön szenvedés és megaláztatás békén való eltűrése, de van egy hely, ahol mindenre gyógyító balsam terem és minden szenvedésetek áldássá válik.

Isten szereti az ő visszatérő bűnös gyermekeit és mindent megad nekik, ami lelkük javára válik. Ha érzed, hogy nehéz harcot kell megharcolnod a testben, akkor bizonyos lehetsz afelől, hogy az Úr munkára hívott elő. Légy jó munkása az Úrnak, mert a fizetés érdem szerint lesz kiosztva.

A nő adott alkalmat a gonosznak, hogy magát a tiszta szellemek közé szoríthatta, és a nő van hivatva arra; hogy, a gonosz felemelt fejét letiporja. Erős küzdelem folyik evégből a nő és a gonosz között, amelynek csak akkor lesz vége, ha a nő minden szenvedést eltűr, és minden csábításnak ellenáll. Nem jön a csábító szenvedést ígérve, félelmet keltően, hanem fényesen felöltözve az igazság alakjában, édesen beszélve, boldogságot, gyönyört, ragyogást ígérve. De ne higgyetek neki! Szendvédest terem minden szava, mert a tisztulás szenvedéssel jár. Ne keressétek a rövid élet könnyű oldalát, mert lelketek boldogsága árán vásároljátok meg azt. Ne adjátok oda érte a drága kincset, amely örök életre érvényes. Szabad akaratú szellemek vagytok és ezt az Istentől nyert ajándékot (a szabad akaratot) az Őhozza való visszatérésre használjátok fel, s lelketek erejével azon legyetek, hogy a reátok bizott lelkek is közelebb jussanak a boldogsághoz. Ne hagyjátok magatokat félrevezetni, s hivatástoktól eltéríteni, sem a világi élettől, sem a vakhitűségtől, amely élve temet el benneteket holt falak közé. **Ne akarjatok szentek lenni, vagy azoknak látszani, mert szent egyedül csak az Isten! Ne akarjatok a Megváltó menyasszonyai lenni, mert a Megváltó vőlegénysége nem az egyeseknek szól, hanem az egész földnek,** a megtisztult, újjáalakult földnek és a szintén megtisztult, újjászületett szellem-embernek, aki már a tisztaság azon fokán áll, mely egyé teszi a férfit és nőt. Ameddig ez el nem következik, nem szabad a nőnek elzárkózni, a munkából magát kivonni, mert ne higgyétek, hogy Isten előtt kedves az a szellem, ki a megszerzett, (vagy még meg sem szerzett) lelki javakat elássa, az enélkül szűkölködőket lenézi, s magát ezektől elkülöníti. Semmi érdemet sem szereztetek magatoknak egy ilyen élet eltöltésével és üres kézzel tértek meg a szellemek honába, ahol bűnbánattal vegyes szomorúsággal látjátok azokat feltettek lebegni, kiket ti megvetettetek. Legyetek asszonyok és anyák! Töltsétek be ezt a munkakört tehetségetek szerint,

melybe az Úr helyezte a női szellemet ezen a földön. Ne higgyetek a sötét, zord, „szent”-élettel hivalkodó öngyilkosoknak, mi-
kor a mosolygó napsugaras magasságot szolgálhatjátok. Ezen az
úton több a szeretet, s több érdemet szerezhettek; ez az út több
örömet terem minden szenvedése mellett is.

A gőg volt az ami a szellemeket Istentől eltávolította. A gőg volt az, mi a duálokat egymástól elválasztotta, s ugyancsak a gőg az, ami megnehezíti az utat a visszatérésre is. **A gőg indítja az embereket a különböző okoskodásokra, mert a gőg minden szépnek és jónak ellensége s egyik szélsőségből a másikba viszi áldozatait.** Vagy a vakhitőség vagy a hitetlenség martalékai lesznek, s megteremtik maguknak a gyötrelmeket, melyek megnehezítik a haladást. A férfi-szellem haladása nagy részben a női kezekbe van letéve, s ezek a női kezek, ha erősen bezárulnak, a férfinem meg van fogva: ahhoz, a ponthoz, ahhoz a fokozathoz van kötve, amely fokozathoz azon világnak elvált női szellemei tartoznak. De a férfi-szellem duálja által gőgöt és haragot vett át, s így a gőg nem engedi ezt neki belátni. Elvakulva aláveti magát a nyers ösztönöknek, s a természet által neki juttatott előnyöket saját kárára, bukására használja ki. **A nőben nem látja meg saját lelkének vezeklő másik felét, magát nagyobbak, érdekesebbnek tartja amannál.** Minden hatalmat, előnyt magának tart meg, s a nőt, mint nélkülözhetetlen valakit megtűri ugyan maga mellett, de méltóságán alulinak tartja, hogy minden tekintetben felemelje magához, s magával egyenjogúnak tekintse őt.

Az ember csak fele az egységnek, s a hozzátartozó másik fele az, akivel egy teljes egészet képez. **Ez az egység nem áll egy erősebből és egy gyengébből, mint a földön, hanem két egyenlő erőből, mely egyenlő értékkel bír minden különbség nélkül.** Mire vagy hát oly büszke te, a nőt lenéző férfi? Avagy születhetnél-e a világra, ha nő nem adott volna tested? Avagy érezhetnél-e meleget szívedben, ha nem édesanyád karjai közt tanultál volna meg szeretni? De a férfi gőgje, gyűlölete nem múlik el addig a női nem iránt, míg ő maga is egy bizonyos tisztulási, javulási fokot el nem ért. Amikor a nyers ösztönöket szelídebb érzések váltják fel, Istent megtanulja ismerni, és némi alázatosságra tesz szert, akkor megismeri a nőt is, mint lelkének

bizonyos hiányzó részét, s a lelki alapon épülő házasságok felébresztik benne a saját lelke mása után való vágyat és megszűnt a földi felfogás szerint férfi lenni, mert az egységre törekszik.

A házasság van hivatva az egykori duál-életet pótolni, hogy a gögben és érzékiségben alásüllyedt szellemek találhassanak egy biztos révet, ahová meneküljenek a gonosz kísértő csábításai elől. Isten megszentelte ezt a törvényt, és kiengesztelésül, vezeklésül szabta az egymástól távol esett duálok elé ennek betartását. A nem-duálok házassága bűn, de a föld, mint mondom, bukott világ s a rajta levő szellemek is bukott szellemek. A jótól és törvényestől messze elestek, innen sohasem tudnák megtalálni a helyeset, tehát olyan törvényt kaptak, melyet megérthetnek és megtarthatnak. Ezért a földön kötött házasság érvényes Isten előtt is, s ha jól megfelelt hivatásának a földi ember, mint szellem élvezi ennek jutalmát és jövő életének több örömét.

A földi házasság törvény, mert egymás javítását célozza. A gyermekek születése is törvény, mert a szellemek tisztulását, javulását, haladását elősegíti. De az a házastárs, aki nem tartja be házassági kötelességét, nem javul ő maga, s nem javítja a másikat sem, aki akár anyagi, akár szellemi értelemben kárára van a másiknak, nem végzett semmit. Törvénytelen házasságot élt, még ha a pápa előtt kötött is frigyét. Ha egyik a másikat megcsalja, paráználkodik, az azért járó büntetés kétszeresét hívja ki maga ellen. Nincs kivétel. A nő épp úgy felelős a törvény előtt mint a férfi! Isten nem részrehajló. Ő előtte nincs különbség férfi vagy női szellem között. Ő csak az ő bűnös gyermekeit akarja jó útra vezetni; s ha megengedi a gonosznak néha, hogy a férfit is alázatra tanítsa, ilyenkor csak szabad folyást enged az igazságnak, hogy a még süllyedtebb női szellem a férfi szívét minden reményétől kifoszthassa, hogy ez fájdalomában tanuljon, vezekeljen s elkövetett bűnei felett bánkódjon. Ilyen kifosztott, megtépett lélek örömmel fogadja azután azt, amit eddig, nem vett semmibe sem: a törvényes segítséget.

A házasság kiengesztelésül adott törvény az emberiségnek, amely kell, hogy Isten nevében legyen kötve, hogy Isten elismerje törvényesnek. Ezzel nem azt mondom, hogy felekezeti kérdést csináljanak belőle az emberek csak azt, hogy

a házasság megkötésénél elsősorban lelki kérdéseket tisztáznak. Hogy a két egyesülni kívánó fél lelkileg megérti-e egymást? Lelkierejük, egymás iránti szeretetük elég nagy-e ahhoz, hogy a megpróbáltatások esetén is összetartsanak? Szeretetük alapja mélyen van-e? Nem hull-e szét az első összeütközésnél a gyenge alapú épület? Akinek szeretet van lelkében, az Istent kéri mindenféle dolgaiban, különösen a házasságban, mikor egy egész életre szóló frigy köttetik.

Az embert bűnei sokoldalúan kötik az anyaghoz, és a házasság az egyik módszer, amelynek segítségével a kötelék lazább lesz, a lélek felemelkedhet, és tisztább örömeket élvezhet. A tiszta szereteten épült házasság Isten előtt kedves. Ha a házaspár Hozzá fordulnak érőért, segítségért az élet megpróbáltatásaiban, ő meghallgatja kérelmüket, s megadja gyermekeinek mindazt, amit lelkük haladására jónak lát.

A szeretet az a fénylő csillag, mely az élet háborgó tengerén küzdő emberek Vezetője a nyugalom és béke honába. A szeretet az, amely erős lánccal kell, hogy körülvegye a házastársakat, a család minden egyes tagját, különben széthullanak az összetartozók, akiknek számadásaik vannak egymással. Isten jósága éppen ebben a törvényben tükröződik vissza a földön legjobban, mert alkalmat nyújt a bukott szellemeknek a felemelkedésre. A kárhozat helye boldogság helyévé válik, s a vezeklés terhét könnyűvé, élvezetessé teszi ez az isteni kegyelem.

Ha az ifjú lény szívének tiszta érzései között helyet kér magának az a vonzalom, mely őt egy másik, hozzá hasonló ifjú lényhez köti, s mind szorosabbra érzi ezeket a szálakat húzódni úgyannyira, hogy az életet üresnek érzi nélküle, ne hagyja magát félrevezetni az okoskodóktól és fontoskodóktól, kik a szív nemesebb érzelmeit már megölték magukban. Mert az élet könnyebb oldalát választották, s alkuba bocsátották lelkük legdrágább kincsét. Ne hallgassatok azokra, akik a testi jóléért, rangért, gazdagságért vagy dicsőségért lemondanak a tiszta szeretet nyújtotta örömeikről. Pártoljátok tiszta érzelmeiteket, és fejlesztétek hiteteket. Az életben megszerezhető legnagyobb kincs a mások szeretete, s a legnagyobb érdem ezt ki is érdemelni. Mégis oly ritkán gyulladnak ki a szívekben ezek az örök lángok,

hogy legtöbbször csak sivár sötétségben és hidegségben kénytelen a lélek bolyongani, nem képes fejlődni, csak sínylődik.

A földi érdekeket legtöbbször előbbre valónak tekintik az emberek, feláldozzák szívük egyetlen tisztafényű örök lángját, s a házasságot is a bűn sötét mocsarába alapozzák. Mert bűn az a házasság, hol a szívnek nincs beleszólása. Bűnös és törvénytelen, s mint ilyennek, nincs helye Isten trónja előtt, hogy arra az Úr áldását kérjék. Az ilyen házasság boldogtalanságot, szellemi süllyedést eredményez. A lélekre sötét foltokat rak, melyeket csak szenvedések árán lehet letisztítani. Ne engedjétek magatokat tanácsadóktól vezetetni, ha ezek a lelki javak elé tolják a testi, a földi javakat, hanem kövessétek szívetek tiszta érzelmének tanácsát, s bizalmatokat helyezzétek az Úrba, aki felettetek örökösödik. **Vigyétek Isten elé ifjú szívetek legszebb virágát: tiszta szerelmeteket, hogy Ő áldja és szentelje meg azt s vezessen titeket törekvő gyermekei közé, kik hivatva vannak a szeretet munkájában foglalatoskodni.**

Lépjétek házasságra! Fegyverkezzetek fel türelemmel, elnézéssel egymás hibáival, gyengeségeivel szemben! Gyújtsátok meg a szeretet örök mécsét, s tápláljátok azt a hit olajával, melyet az Istenbe vetett bizalom teremt. Vegyétek fel az étellel a küzdelmet, s harcoljatok meg mindennel, ami boldogságotokat elrabolni készül. És meglátjátok, hogy a föld nem oly hatalmas, bármily nagynak és erősnek lássék is, hogy az embert legyőzze, s rabjává tegye, ha égi eszközökkel harcoltok ellene. Az Úr megáldja szívetek érzelmeit, lakozást vesz hajlékotokban Isten ígéje, s benne az Isten. Ez a legegyszerűbb, a legközelebbi út az Őhozzá való visszatérésre.

Bár megszívnélnek az emberek az én egyszerű tanácsomat. Bár megpróbálnának Isten törvényén haladni, ők éreznék a boldogságot, amit elérnének véle. Nehezen mondanak le a bűnről, pedig éppen ez az, ami őket szenvedésre, lemondásra kárhoztatja. Hányan süllyedtek le a rosszul sikerült házasság által? Hány feldúlt, csalódott szív vádol még a síron túl is? Mennyi könnyet sírtak el már a késői megbánás következtében, mert nem a szív érzelmei, hanem az érdekek kapcsolódása szerint kötöttek házasságot?

A régikor sátánja ma is csábítja az embereket a törvényből való kilépésre. Ma nem mindentudást, hanem kényelmet, ragyogást, hatalmat, dicsőséget kínál, ha a föld lakója az ő tanácsán jár. Néha meg is adja, de kifosztja a szívet minden nemesebb érzelemből és boldogságból. A mai kor Évája épp úgy vétkezik, mint a régi idők elbukott szelleme. **A csábító nem kígyó formájában lép elébe, hanem egy szívének teljesen idegen férfi alakjában, aki anyagi jólétet hangoztat, s hiúsága kielégítését ígéri. A nőt elkápráztatja a jövő boldogsága, és házasságra lép az idegen férfivel.** Feláldozza lelkének álmát, szívének vágyát a testi jóléért. De a sátán nem nyugszik, még lejjebb húzza, mert a szálak már az ő kezében futnak össze. Később, amikor élvezni akarja a bűn gyümölcsét: a kényelmet, fényt, pompát, összehozza őt egy lelkével rokonérzésű férfivel, aki tán akaratlanul is felébreszti szívét. Ereje nincs a visszalépésre, és elbukik. Megtermi úgy saját, mint családjá részére a szenvedést. Vagy a férfi, kit szívének minden vágya ellenállhatatlan erővel vonz egy neki igen kedves lényhez, de az élet küzdelmei akadályokat gördítenek a házasság elé, mert a társadalmi helyzetével nem egyező viszonyok nehezzé, szinte kivihetetlenné teszik, hogy szíve érzelmeit, tanácsát követhesse, bánatosan búcsúzik élete egyetlen tiszta érzelmétől, és a feledésben keres vigasztalást. Abban a pillanatban megtalálja őt a csábító, s ha eddig tiszta érzelmekkel kerülte is a bűnös társaságot, most vágyat érez utána. Felkeresi a léha, könnyelmű barátokat, részt vesz a lelket süllyesztő, szellemet tompító mulatozásban, mert szíve bánatát a sárban véli levetközni. De nem! Az él, csak ő marad a mocsárban, ő nem bír oda visszaemelkedni, ahol az a bánat ő reá vár. Az élet múlik, a sátán vár türelmesen. És mire az ő ideje eljön már jó anyagi körülmények között él a könnyelmű ember, mert közben házasságot is kötött egy hozzáillő nővel, csak úgy érdekből. Mi volna ezen feltűnő a világnak? Nincs is, csak a botrány, amit a családi viszálykodás, egyenetlenség hozott létre. Míg a teljes meghasonlás, általános gyűlölet a válással be nem fejeződik. Találgatják az emberek, sőt talán az illető maga is, mi lehet az oka? A szeretet hiánya, az anyaggal való alkudozás az oka!

De ennél is nagyobb baj az, hogy az élet közben elmúlik, az első virágok lefagytak, a másik már színtelen, illattalan korcs

hajtása volt a szívnek, és az őszben már nem lehet virágzást várni, annál kevésbé gyümölcsöt. Így hát elmúlt egy élet haszon nélkül a lélekre, mert nem tudott semmit sem kifizetni a múlt adósságából, s nem tudott szerezni semmit a jövő boldogság megalapozásához.

A házasságban a szellem szeretetet gyűjt a külső világból jövő szeretetlenség legyőzésére, s ha a belső forrás kiapad vagy terméketlen - nincs erő az ellenállásra. „Vigyázzatok és imádkozzatok”, mondja az Úr, mert a sátán folyton mellettek ólálkodik, hogy titeket a veszedelem fiaivá tegyen! Minden kis lépésnél, amit előre tesztek, akadályokra fogtok találni, melyek arra várnak, hogy ti küzdjétek le őket, mert ők már leküzdöttek titeket, s így felettetek vannak. Ragadjátok meg Istennek eme nagy ajándékát, melyet tinektek adott. A házasságban találjátok meg a ti engeszteléseket a törvénnyel szemben, mely ellen vétkeztek a duál egységből való kilépéseikkel, s az érzékiségben való alásüllyedéseikkel. Fizessetek szívesen és szorgalmasan, mert egy sem szabadulhat az adóssok eme szigorú börtönéből (a földről) míg meg nem fizetett az utolsó fillérig! Mit szóljak azokról, akik még mindig benn fetrengenek a bűnök undok mocsarában, az érzékileg alásüllyedt nőkről, s férfiakról? Kérdezed kedves testvérem, mert bizonyosan szigorúnak fogod találni az ilyen általam leírt házassági törvényt. Isten minden állapothoz szab különböző törvényeket, s minden állapot a maga törvénye által ítéltetik meg. Mindenki abban szenved megpróbáltatásait, amiben elbukott. Az érzéki ember érzékileg bűnhődik, mert az általa életre keltett betegségek csirái fejlesztő telepet találnak lelkében, mely a testben kifejezésre jut, és elpusztítja azt. Azonban a büntetés szigorúságát mindig enyhíti a kegyelem, mely módot nyújt a megtérésre.

A női szellemek szabad akaratukat mindenkor érvényesíthetik, akár házasságban élnek, akár anélkül. De ha a törvényben akarnak munkálkodni és eredményt elérni, jobb, ha a házasság által reájuk szabott kötelességet teljesítik. Sokan elvégeznek egy bizonyos szeretetmunkát, meg is felelnek minden tekintetben kötelességüknek, kegyes életet élnek, jót tesznek, szívesen fáradsz másokért, de egy bizonyos függetlenséget tartanak meg maguknak, és ez munkájuk értékét leszállítja

felére. De miért kell a nőnek függetlenségét feláldozni, ha jót akar tenni? Kérdezed bizonytalán kedves testvérem. Azért, mert a női szellemre a földön való testet öltés kettős célt szolgál. Az első cél az általános bűnökért való vezeklés, mint embernek, a másik az elfogadó női erők tisztulásáért és emelkedéséért. Itt található magyarázata annak a sok félreértésnek, ami a földi testet öltésben férfi és nő között létrejön. A női szellem csak mint testbe öltözött ember akarja a körforgás törvényét követni, s mint nő nem akarja felismerni kötelességét. **A férfiszellem elszüllyedve, elpuhulva várja a segítséget, melyet azonban abban a formában, melyben az nyújtva van, nem akar elfogadni.** A női szellemek előtt kétfelé ágazó útja van a javulásnak és emelkedésnek. A férfi előtt csak egy, mert ebben az egyben tud erőt kifejteni, s gőgijében ezt az utat is kelleetlenül járja végig, míg a célhoz érve fel nem ismeri annak értékét, amit ott talált.

A férfi és nő folyton ellenszegül a törvénynek; keresi a módokat, hogy a másik féltől hogyan tudná magát függetleníteni, mivel a különböző bűnökbe oly erősen beletapadtak, hogy egymásra nézve csak fájdalommal teljes állapotot tudnak teremteni. A házasság ócska, elavult divatját megvetik, s a maguk beteges lelki hajtásait, eszméit hirdetik, ami lelket-testet megmételtyező következményeket hozna létre. A virágokat akarják leszedni a rózsatőről, de a tüskéket kikerülik, pedig minél jobban kerülik, annál mélyebb szúrást kapnak, mert félelem nélkül nyúlnak a szerintük tiszta, tövis nélküli szárhoz.

A nő akkor emelkedik, mikor megaláztatik, s akkor nyeri vissza függetlenségét leghamarabb, amikor önként hajtja fejét a reá váró nehéz igába. Mert nehéz az, amit végeznie kell ilyenkor, de könnyűvé teszi a szeretet és az Isten akaratában való megnyugvás.

Az asszony a férfi megmentője. Amikor ő maga mint ember és mint nő, bevégezve földi feladatát, a föld fluidjaiból kivetkőzve a tisztább világok kapui előtt megáll - még egyszer végigpillant a földi nyomorúságokon, szenvedéseken, s tudatára ébred igazi küldetésének. Esdve kéri Istent - engedné meg még egyszer a földre lemenni, hogy az ő megszerzett hitével, szeretetével, alázatosságával azokért dolgozhasson, akik még mind enélkül szűkölködnek. Az Úr megengedi, és a földön megszületik egy

kis leánygyermek, ki sok szeretetet oszt szét élete későbbi éveiben, s keveset kap vissza, mert azoknak, akiknek ez szánva van még csak most kell megtanulni szeretni azzal a szeretettel, mely túléli a testet, és örök fényvel világítja be az utat a földről a mennybe. Szép feladat ez, mert az érzéki, hitetlen férfiszellem szívében új, nemesebb érzéseket ébreszt fel, és vele együtt magasabb gondolatok, tisztább ítélőképesség, jóra való hajlamok kezdenek vezető szerepet vinni lelkében. Ez a legszebb munka, ami nőre vár. Őrá van bízva a férfi lelkének sorsa, s kétszeres az öröm az eredmény felett, mert a bűnből kiemelkedő lélek hálája, szeretete mintegy elválhatatlan tiszta, ragyogó csillag az ő lelkéhez tapadva tündököl.

Kedves női testvéreim! Igyekeztek ilyen ragyogó csillagra szert tenni. Fényesebb ez, mint a legdrágább gyémánt, és ettől soha senki meg nem foszthat benneteket, de ezt az érdemelet nem osztják a világ előtt nagy hangon hirdetett jócselekedetekért, s nem kapja meg a független, emberi munkáját legpontosabban elvégző, de szeretetben és önfeláldozásban hanyag nő. Hanem csak az, aki csendesen visszavonulva a vállalt munkát elvégezve osztja szét lelke kincseit azoknak, akiket az Ur reá bízott. A férfi megismeri a tiszta női lélekben az eszményt, kit követnie, elérnie kell. A gyermek megismeri a legszebb érzést: a szülői szeretetet, s ha az ő ideje is eljön, a példa nem hagyja őt hidegen, és hasonló módon alapozza meg házi tűzhelyét. Hiába hirdetik a függetlenség boldogító gyönyörűségét. Hiába takar-gatja önző szívetek ürességét tudománytok, elért vívmányaitok, mégis megjelenik ez az eszmény férfinek, nőnek egyaránt, s a békés, csendes családi élet, mint álmokkép lebeg lelki szemeitek előtt. **Ennek a békés, csendes, boldog családi életnek alapja a női lélek. Az a női lélek, aki szeretettel, türelemmel viseli az élet apróbb-nagyobb bajait, megpróbáltatásait,** Hitével meg-eleveníti az elhervadt reményeket, melyek frissen zöldellő üde lombokká válva gyönyörködtetik a szívet még a leghervasztóbb kétségbeesés közepette is.

Ne vonjátok ki magatokat a nehéz megpróbáltatásokkal, gondokkal, aggodalmakkal teljes családi élet alól sem ti kénye-lemszerető férfiak, sem ti hiú, ragyogni, fényleni óhajtó nők, mert a törvény súlyos terhét érezteti veletek, ha nem benne, de

ellene dolgoztok. Minden ajtó csukva van előttetek, úgysem tudtok menekülni a törvény - vezeklést, javulást parancsoló - akaratától. Csak egy út van nyitva: a bűn útja, de ez a mélységbe vezet, ahonnan még több bűnhődéssel, szenvedéssel tudtok csak felemelkedni. A kényelem után még terheesebb küzdés, a hiú ragyogás után még sötétebb, piszkosabb lelki ruha öltése következik. **Ne óhajtsátok az egymástól való független életet, mert egymásban és egymás által nyeritek az Úr kegyelmét.** Senki sem dicsérheti önmagát, csakis a munka melyet elvégzett adja meg a munkás értékét. Ti pedig hivatva vagytok a földön javulni, és egymást javítani a jó példa által. Ha az előírt munkát, amely reád vár, el nem végezed önmagadon és másokon, rest munkás vagy, és jutalmad is érdem szerint létszen. **Ha az Úr nehezebb munkát bíz reád, nagyobb családot ad a földön, akiknek anyagi és szellemi szükségleteit neked kell kielégítened, melyek nehéz gondokat okoznak, fáradságos munkálkodást igényelnek, óh ne hidd, hogy a te munkád hiábavaló lesz. Bizony van az Úrnak gondja reád, hogy az elvégzendőket elvégezhesd, és az ő akaratát teljesíthesd, ami téged ismét közelebb visz Ó hozzá.** Ha házastársadat könnyelműen, avagy érdekből választottad, és az élet tűrhetetlennek látszik vele, - ne iparkodjál szabadulni tőle, mert lásd benne a törvény igazságát, amely mindig csak az engesztelődés felé vezet. Tanulj a leckéből, és a tapasztalattal gazdagabb vagy. Ragadj meg minden kínálkozó alkalmat, hogy őt a helyes útra térítsd, s így a lelki nyemremény még sokszorozódhat is.

A házasság a törvényben való haladás egyik eszköze. Tehát aki szellemét törvényesen fejleszteni, lelkét a bűnöktől tisztítani akarja, az előtt a házasság szükséges és elkerülhetetlen. Mert enélkül féloldalú fejlődés érhető csak el. Szükséges a szeretet fejlesztésére, az önfeláldozás erényének eléréséhez. Szükséges, hogy a férfi és női szellemek közeledhessenek az egykori duál-egység felé, mit a földi emberek között nagy ritkán lehet elérni. Szükséges, hogy a tiszta szeretet érvényre juthasson, s az érzékiséget elnyomja, megsemmisítse az emberek között, végül a bűnök szaporodásának megakadályozására.

Az emberiség nem veszi észre süllyedt voltát, és igyekszik magát még lejjebb süllyeszteni, mert tökéletlen gondolkozásával

tág teret nyit a kísértőnek, hogy hozzáférhessen. **A boldogtalan házasságok okai mind ebben ez egy nagy okban: az emberek tökéletlenségében gyökereznek. A lelki törvények kijátszhatatlanok.** Hiába igyekeznek megalkudni velük, kérlelhetetlenül az igazság emelkedik felül mindig. Ez pedig szigorú bírója az embernek. **A házasság isteni intézményét az emberek külsőséggé, ceremóniává avatták, és a külső körülmények szerint élnek is vele. A lelket számúzték, hideg üzleti kötéseknek Isten nevében, de a lélek él, követeli jogait, s nem elégszik meg a rovására kötött üzlettel.** Az ember, ahelyett, hogy hibáit, bűneit beismerné, és viselné a következményt békén, türelemmel, fellázad, békétlenkedik, tombol és sülyyed, magával rántva rossz példájával a hozzá hasonlókat. Vagy más esetben álmodozva, bizakodva, de Istenbe vetett gyenge hittel indulnak az élet hosszú útjára a házasfelek. Egymás gyengéit, hibáit nem ismerve, egymásban tökéletes lényt vélnek feltalálni. De a csalódás nagy, mert a tökéletesség helyett sokszor a legnagyobb gyengeségek és szellemi alantasságok mutatkoznak. Azért a hősiesség türelem, erős hit és Istenbe vetett bizalom minden boldog házasság titka, s a tiszta szeretet az alapja, enélkül kemény munka vár a lélekre.

*

A gyermekek születése lehetővé teszi a föld légkörébe jutott szellemeknek az újjászületést és tisztulást. A földi emberek mind ilyen javuló, tisztuló szellemek, akik életüket bevégezve, a föld légkörében maradnak mindaddig, míg a körforgás törvénye ismét testhez nem köti őket, amelyben újraszületve, ismét megkezdhetik azt a munkát, amit halálukkal abbahagytak, t. i. a lelkükben levő bűnös hajlamok kiirtását. Mert csakis ezért, egyedül evégett él az ember a földön.

Az újra testet öltés Isten kegyelmi ajándéka, melyért a bűnös szellemnek mélységes hálával és imádattal kell Isten iránt eltelve lenni, hogy nem taszítja őt az örök kárhozatba (mint azt némely vallások tanítják), hanem visszaküldi az iskolába, hogy tanuljon, tapasztaljon, ameddig csak nem tud annyit, hogy közelebb juthasson Ő hozzá, azaz egy jobb, tökéletesebb világban nem ölthet testet, ahol jobban ismerik az Istent.

A gyermek, mikor a világra jön, elfelejti szellem életét, s mint teljesen ártatlan csecsemő kezdi meg az új életet. Hajlamai csak az öntudat ébredésével kezdenek felszínre jönni. Lelki tulajdonságai a gyermekkorban még csak homályosan bontakoznak ki. Ez az a kor, amikor a szellem nem tudja valódi énjét át-tükrözni, mivel a környezet behatása, s a nevelés által egy második énje képződik, a testi én, mely elnyomja a belső én hajlamait, ha elég erős hozzá. Így a helyesen nevelt testi öntudat jó eredmény, a rosszul nevelt rossz eredmény.

Amikor egy családban gyermek születik, tiszta angyalkának, újonnan teremtett kicsi lénynek gondolják őt a szülők és rokonok. Ha örömmel várják érkezését, boldogságot hint szét világrajövele és Isten áldásának mondják. Ha aggódva, gondokkal és nélkülözésekkel küzdve várják szülői, vagy szégyenérzettől gyötörve, a megvetéstől remegve várja (törvénytelenül) születő kicsi gyermekét anyja, akkor Isten büntetésének, látogatásának mondják. Megvetik az anyát, s vele együtt a gyermeket, is és mindig mint az anya bűnének élő következményét tekintik.

Kedves testvéreim! Szűnjetek meg ítélkezni önmagatok és mások fölött. A világ nem terem kivételes lényeket. A Teremtő nem ad áldást az egyiknek, hogy a másiknak átokra, büntetésre fordítsa azt. A királyi palota selymes kárpittal bevont bölcsőjében szellemileg koldus egyéniség pihenhet, míg a rongyokba burkolt, Isten büntetésének nevezett kicsi gyermek teste, talán egy haladottabb szellemtől lesz éltetve, ki valamely könnyen-ítélkezésből kifejlődött lelki foltját akarja az alázatossággal tisztítani.

Szülők, ne tekintsétek a kicsinyeket, sem angyaloknak, sem Isten büntetésének. Ne tekintsétek a magatokénak, mert nem a tietek! Ti csak eszközök vagytok az Úr kezében, kik által az ő törvényét és akaratát hajtja végre. Mindnyájan az Úrei vagyunk. Kicsinyek, szülők, bálványozott vagy megvetett gyermekek, mind az ő teremtményei. Ne tekintsétek magatokat sem gyermekeiteket kiváltságos lényeknek, mert Isten előtt nincsen kiváltságos. **A jó gyermekben ne keressétek saját érdemeiteket, a rosszakban büntetésüket.** Szokjatok meg gyermekeitekben is testvért látni, kiket az Atya reátok bízott, kiknek sorsát

a ti kezeitekbe helyezte el, s akikért felelősek vagytok az Atyánál. Azért ha a szülő kemény próbára lesz téve gyermekei részéről, ne zúgolódjon Isten ellen, mert Istentől semmi rossz nem jön, csak mindig jó. A rossz gyermek által saját rosszaságod lesz megbüntetve, melyet elkövettél ebben, vagy egy másik létezésben szülőiddel szemben. Mert tudd meg ember, hogy minden bűn hasonlót nemz, és a nemzedék semmisíti meg az ő nemzőit, míg csak ki nem fogy a bűnnek legkisebb gyökere is a lélekből. Az ember oly felületes a hozzá legközelebb álló dolgokban és oly tudatlan a messze esőkben, hogy itt a földön nehéz egy bizonyos mértéket felállítani, mellyel ki-ki saját haladását, javulását, tökéletesedését szemmel tarthatná, s éppen azért a szülők arra vannak hivatva, hogy gyermekeikben szemléljék úgy a saját, mint az egész emberiség bűneit, és ennek következményeit. **Az istentagadó, hitetlen szülő hozzá hasonló gyermeket (szellemet) kap az Úrtól, hogy úgy a szülő, mint a gyermek lássa az eredményt, melyet tagadásával elért, s mint szellem okuljon rajta.** A rossz gyermekek jó szülőkhöz, jó gyermekek rossz szülőkhöz vagy régi bűnök levezekléséért, vagy jó példával való tanítás céljából küldetnek.

Azért mondom, ha jó gyermekeitek vannak, ne tekintsétek érdemnek, ha rosszak, ne tekintsétek csapásnak - mert minden a törvényt szolgálja. Isten törvényét, mely az igazságot és szeretetet egyesíti magában és célja az, hogy titeket közelebb vigyen az Atyához, a teremtőhöz, akit minden teremtett lénynek ismerni kell, hogy Őbenne, Őáltala ismerjen önmagára és rendeltetése céljára. Isten legerősebb, örök törvénye a szeretet. Ez adja meg a szellemnek és embernek a módot, hogy őt megismerhesse: az embernek azt a fejlődési fokot, mely által magát minden élőlény fölé helyezheti. Az értelem és szeretet akarattal összekötve képezi úgy a szellemnél, mint az embernél az ő értékét és ez a törvényes forgásba beleillesztve kiemeli az embert állat-emberi helyzetéből és szellem-emberré alakítja át, aki viszont tisztább értelemmel, szeretettel és erősebb akarattal munkálkodik célja eléréseért: a tökéletességért.

Ha az ember jobban megfigyelné saját, valamint testvérei életét, s abban minden apróbb, közönséges dolgot értelmileg bíráló alá venne, nem volna szüksége a nehéz testet öltésekben

szerzett tapasztalatokra, mert könnyebb módon tanulná az igazságot megismerni, és azt magáévá tenni. De így mindent a nehéz bűnhődések és fájdalmak tesznek emlékezetessé, hogy a következő alkalommal óvakodjon tőle a szellem.

A gyermek és szülő egy Atyának gyermekei, s egy irányban kell haladniuk, egy célért kell lelkesedniük. Egy érzéstől kell áthatva lenniük, t. i.: Istent és törvényét megismerni, a törvény által kiszabott úton haladni, ez a szeretet. A házasság, a család, a nagy kiterjedésű rokonság, barátság, ismeretség mind megannyi üres kertek, melyek a szeretet magvacskái által bevetve képeznék az emberiség szellemi üdülőhelyeit, hol az élet viharában kifáradt lelkek új erőt és bátorságot nyernének a további küzdeésre. De az ember, a kis dolgokat semmibe sem veszi, elsiklik felettük, mert szerinte emberi méltósága, tág ismerete őt már sokkal magasabb tudomány elsajátítására képesíti. Az egyszerűt, az Istentől kapottat megveti, anélkül hogy kipróbálná jó-e az vagy sem, és így a szellemi üdülőhelyek elhanyagoltatnak. A szeretet boldogító virágai helyett nő a vad, mérges növény: a bűn, szeretetlenség, gyűlölet és irigység úgyannyira, hogy ezek a bekerített helyek sokszor a legnagyobb megpróbáltatásokban bővelkednek.

Mikor lesz az, amikor a világ megérti Isten törvényét? Mikor lesz, amidőn az ember leszáll a gőg magaslatáról, és belefog abba a munkába, melyet előbb el kell végeznie, mielőtt tovább mehetne? Mikor lesz az, midőn a szeretet egyé teszi embert az emberrel és mikor ébred fel az ember szellemi öntudatára, hogy Istentől való származását felismerve Atyja akaratát cselekedje? Akkor, csakis akkor jön el az idő, melyre hiába várnak a szenvedő bűnösök ameddig a bűn útját járják! Addig mindig lesznek boldogtalan házasságok, csalódások, rossz gyermekek, gonosz szülők, irigy s gőgös rokonok, hamis barátok, kárörvendő ismerősök, titkos és nyílt ellenségek. A bűnök hajlékainak eme ezernyi szörnye, kik szívükben hordják a saját és embertársaik részére szánt büntetéseket.

Az ember mint bűnhődő, vezeklő szellem lesz a földre küldve valamely bűne miatt, mely csakis itt tisztítható a földön, mivel a szellemvilágban nélkülözi úgy a jó példát, mint a megpróbáltatást. **S a földi test alkalmas javuló hely a szellemnek,**

mert nehéz, és a gondolatot nem követheti rögtöni cselekvés, mint ezt a szellem teheti. A súlyos anyagi test még kényszerhelyzetbe is juthat a külső körülmények folytán, és így mielőtt a bűnt elkövetné, elég időt nyer a szellem a meggondolásra és megfontolásra. A szabad akarat némileg korlátozva lesz a testben, mert korántsem határozza meg a bűnt a lélekben az, hogy megtette-e a szellem, hanem a hajlam meg van-e reá. Ha megvan, akkor még bűnös szellem, s így próbának lesz kitéve. A sikeresen kiállott próbák a hajlamot csökkentik, s végképp ki is irtják, úgy, hogy erről az oldalról semmiféle esés nem jöhet létre. De az embernek nem egy, hanem megszámlálhatatlan bűnre van hajlama, mivel lefokozott szellemi ereje nem képes ellenállani mindaddig, míg a magasság Urától kegyelmet nem nyer, és vezeklését az ő segítségével meg nem kezdi. Ekkor, a testet öltés törvényes idejében mint apró, kicsi emberke megszületik. Az Úr által mellérendelt tisztább szellem (őrangyal) által vezetettve a hozzávaló (vagyis a szellem javulásának megfelelő) szülők által testtel felruházva megkezdí földi életét. A szülők által segítve, ápolva, az öntudatlan kis test fejlődik, nő, benne a szellem mindinkább ébredesz, tevékenykedik.

Az anyaság a nők legértékesebb és legszebb ékszere, mellyel lelküket ékesítik, ha feladatukat pontosan elvégezték. A föld legönzетlenebb szeretete az anyában található, kit Isten azért áldott meg ezzel a fokozott érzéssel, hogy elláthassa az emberiséget melegséggel, fénnel, hogy a legelvetemültebb szellem sem legyen megfosztva attól a szeretettől, mely neki életet adott, hogy végeredményben következtessen arra a szeretetre, mely örök életre hívta őt elő, és lel-kének örök táplálékot nyújtva élteti és tökéletesíti.

Anyai szeretete a legédesebb örömeket termi a földi aszszonynak, de a legkeserűbb bánatot is, ha ebben a szeretetben éri őt a megpróbáltatás. Erős hit és rendíthetetlen bizalom Istenben legyen az anyák erőssége, mert máskülönbén összeomló kártyavár lesz a reménység, ha őt a mindenható Isten törvénye az anyai szív kipróbálására hívta elő. Anyák imádkozzatok! Legyetek az Úr szolgálóleányai, kik szívetek minden örömét, minden bánatát Neki köszönitek, és mindenért Neki adtok hálát. A gyermeket,

melyet az Isten reátok bízott, ne tekintsétek magatokénak, hanem az Úrénak, kit csak azért küldött hozzátok, hogy tanuljon a ti szívetek önzetlenül, tisztán szeretni, hogy lelketek nemesedjen, emelkedjen a szeretet által és elfoglalhassátok azt a helyet, ahová Ő helyezett benneteket a teremtés napján. Legyetek ti az emberiség emelői, igyekezzetek magatokat lelkileg fejleszteni, erősíteni, hogy a világi élet fölé emelkedve a hozzátok tartozókat is megszabadíthassátok a bűnös élet fel-felcsapó hullámaintól.

Mert nem az teszi az anyát az Úr előtt kedvessé, hogy hány gyermeknek adott életet vagy, hogy mennyit juttatott abból a jóból gyermekeinek, amivel rendelkezett, hogy mennyit áldozott értük, - hanem szellememberi kötelességét milyen mércékben teljesítette azzal a szellemmel szemben, akit az Úr reá bízott. Mert a gyermek szülése, - táplálása, testi nevelése, ápolása: az anyának állat-emberi kötelessége, amelynek meg nem felelni annyit jelent, mint az állat fejlődési foka alá süllyedni az öntudatos célért küzdő szellemnek. Az állat is megszüli, neveli, táplálja az ő kicsinyeit öntudatlanul, ösztöni kényszernek engedelmessé, és ugyanez az ösztön fejlődési fokozatához mért szeretetet is éreztet vele, mely azon időre kicsinyeihez köti, míg ezek teljes kifejlődése megkívánja. Mivel tesz többet az ember gyermekeinek az állatnál, ha ezeknek csak testet, testi ápolást, s nevelést ad? Ugyebár semmivel sem áll magasabb fokon az állatnál, sőt ha ezt elmulasztja tenni, az állatot éltető életelv gépies, öntudatlan fejlődése a törvényben mint követendő példa jöhet számításba az öntudatos szellem előtt. De az ember szellem, már célját elérte, fejlődése befejezéséhez közel álló, de bukott lény, kinek saját erejéből kell magát felküzdenie a tisztaság azon fokára, hova őt szellemi mivolta juttatta. A szellemi ember élete állati testben bűnhődés, vezeklés azon hibákért, melyeket mint öntudatos szellem elkövetett.

Az embernek kétféle kötelességet kell teljesítenie: be kell töltenie úgy az állati test törvényét, mint a szellemi törvényt s akár egyiket, akár másikat hagyja betöltetlenül - üresség marad utána, s újból kell kezdenie a munkát. A szellemi rész a fontosabb s nagyobb munkát igénylő, az állati ennek csak kísérője, szolgálja. Sajnos az anyák nem gyermekeik szellemét igyekeznek ápolni, nevelni,

a tisztulásban előre segíteni, hanem sok esetben anyagiassal, hitetlenségükkel, az állati test túlságos szeretetével, a rájuk bízott szellemek süllyedését mozdítják elő.

Itt az ideje, hogy minden homály szétoszoljon, és minden tévhit ledöntessék! A tévelygések erdejének sűrű bokrai közül kivezető utat megvilágítja a magasság Ura, ki sajnálkozva látja bűnös gyermekeit küzdésükben, s megmutatja önmagát Krisztusban a Megváltóban, hogy ismerjék meg Őt az ő egyszülött Fiában, a sohasem bukott elsődök kimagasló szellemében. **Ő megmutatta a világnak, hogy az emberi testet csak a szellem céljaira kell és szabad felhasználni s megmutatta, hogy az anyai szeretet milyen áldozatot hozzon a szellemnek.** A tökéletesen fejlődött szellemi szeretetben mily kicsivé, mily törpévé lesz az anyai szeretet is, ha a magasabb célokat szolgálja. A Megváltó életében minden példát megtalálhattok, melyet követetek kell, ha szellemi részeteknek, örök élettel felruházott lényeteknek akartok kedvezni.

A Megváltó édesanyjában testet öltött a valódi nőiesség. Az ő anyai szeretetében a szellemi szeretet legmagasabb összekapcsolódását látjátok. Máriát Isten szeretete példának állította az anyák elé, azok elé, kik anyai szeretetükben lesznek próbára téve. Az Úr Jézus Krisztus az emberek bűneiért váltságul adta magát, hogy lássa az emberiség az utat, amelyet meg kell járnia, ha mennybe akar jutni. Bűneit hogyan kell elhagynia, s emberi méltóságának miként kell megfelelnie. **Mária a női lélek tisztaságát, az anyák szeretetét, s az anyai fájdalmak fölé való emelkedést volt hivatva megmutatni a földi asszonyoknak.**

Isten nem keresi az anyák vérző sebeit, hogy azokba még maróbb bánatot csepegtessen, azonban a szellemet felemelő fájdalom, a hitet termő szenvedés, az Isten akaratában való megnyugvást, javulást és lelki tisztulást eredményező megpróbáltatás Isten áldásává válik a földi asszonyra. Anyai szívetek ne érezzen az Úr iránt mást soha, mint hálát, mert a fájdalmak teszik a lelket erőssé, kitartóvá a küzdésben, s a fájdalom fölé való emelkedés Istenbe vetett hit által naggyá, igazi istengyermekévé teszi azt, aki ezt a hitet megszerezte.

A gyermek testi és szellemi nevelése a szülő első és legszentebb feladata, melyet a földön testet öltött szellem elvégezhet.

Nincs összhang, ha nincs szeretet. A családi élet kell, hogy a szeretetnek puha, meleg fészke legyen, hol Isten törvénye él és uralkodik a szívek felett. A szülők egymás iránti szeretete a gyermekek szívében fogékony talajra talál és termi a gyermeki szeretet és hála legszebb virágait. A szülők egymást megértése, egymás iránti engedelmissége, a gyermek lelkében visszhangot kelt, és bármilyen hajlamok mutatkoznak is, a példa követésre, utánzásra talál. A szülő lelkében élő érzelmek senki másban sem találhatnak oly erős megfigyelőre, mint saját gyermekében. Már a fluidikus összeköttetés, a lelki hasonlatosság magában véve elég, hogy a gyermekek egyes hajlamokat, gondolkozásmódot elsajátítsanak, s ezek belenőjenek lelkükbe. Nem lehet eléggé óvatos a szülő gyermekeivel szemben, ha valamely erkölcsi hibában, gyengeségben szenved, hogy azt felszínre ne juttassa előttük. Hiába minden titkolózás, a gyermek éles megfigyelését nem kerüli el, és a szülő csodálkozva szemléli gyermekeiben ugyanazokat a hibákat, melyek tulajdon lelkében erős gyökeret vertek, s amelyektől szabadulni nem tud. A gyermek lelke fogékony minden iránt; jó és rossz között fejletlen értelmével különbséget tenni nem tud, s így bűnül sem róható fel neki az elkövetett rossz. De valakinek mégis csak fel lesz számítva az adósság, amit az értelmileg fejletlen egyéniség csinált. Mindenestre annak, akinek gondjaira bízott, az felelős minden tettéért, s lelkének süllyedéséért.

Kedves testvéreim! Akikre az Úr gyermekeket, testvéreket bízott: felelősség terhét hordjátok magatokon mindaddig, ameddig azok értelme teljesen ki nem fejlődött! Ha az értelmet hibásan, az Úr törvényével ellentétes irányba fejlesztitek, mindazon bűnök melyeket az teremni fog, a ti lelketek süllyedését is eredményezik. Tehát nem könnyelmű gondolkozással, érzés nélküli lélekkel, hanem a felelősség tudatával kell gyermekeiteket nevelni. Mindegy akár örültök, akár szomorkodtok gyermekeitek születésén; akár áldásnak, akár csapásnak tekintitek azoknak világra jöttét, első legyen az Úrtól való megbízatásnak érzése, mellyel lelketek értékét próbálja ki, vajon igazi-e az a csillogás, melyet kívülről viseltek. **A gyermek szelleme reátok van bízva, hogy lelkét segítsétek tisztítani a bűnöktől.** Értelmét

fejlesszének, akaratát, erejét növeljétek és szívében a szeretet érzését, minden szép, jó és tiszta iránti lelkesedést ébresszétek fel, hogy mire az élet megpróbáltatásai jönnek, erősen felfegyverkezve állhasson az ember eléjük és megharcolhassa a kemény harcot az ellentét csábításaival.

A gyermeki hajlamok, a szellem egyéniségének fokozatát, lelkének tisztaságát mintegy visszatükrözik. Ez fontos a szülőkre nézve, mert megláthatják, hol kell elkezdeni a kertészkedést. **A szigorú, kemény nevelés nem vezet eredményre, mert a lélek hibái, kinövései nem tudnak kidomborodni és nem lehet azokat felismerni**, hogy idejében lehessen a törvény szerint hajlítani. A mindent elnéző, gyenge nevelést mindenki ismeri következményeiről. Az anyai szeretetnek értelmén való túlhajtása lealacsonyítja a szellemember anyát az állatanyai fokozatra, mert ha a szellemi szeretet az értelmet mellőzi, ösztöni szeretetté, azaz állatiassá válik. Óvakodjatok ettől a sülyedéstől, mert a felelősség nagy, amellyel tartoztok. Gyermekeitek szellemi fejlődése józan, körültekintő gondolkozást, benső, mély szeretetet, jó példát, mindent megfigyelő, mindent meglátó, semmit el nem néző nevelést igényel, mert a kicsi gyermek apró hibái, a nagy ember bűneivé válnak, ha azokat vele együtt felnevelitek.

Ne legyetek elnézők. Ne engedjétek a lélek apró kinövéseit erősödni; nyesegezzétek le azokat, és oltsátok be a nemeset, a szépet, a törvényeset. **Iparkodjatok lelkileg nevelni, nem testileg; mert a test máról-holnapra változik, de a lélek örökéletű, s az arra fordított fáradság meghozza gyümölcsseit**, melyeket boldogan élvez szülő, gyermek, testvér és barát. A közjó oltárán áldoztok, amikor gyermekeiteket helyesen nevelitek. Isten megáldja a földi életet boldogsággal, megelégedéssel, s a szellemi érdemek jutalma örök lesz abban, a szeretetben, mely összefűzi a szellemeket egymással és a Teremtővel. De hol vannak azok a tökéletes szülők, akik mindenben jó példával képesek elöl járni? Hol vannak azok a gondos és szerető szívek, akik mértéket tudnak tartani a szeretetben, és nem dermednek meg a szigorúságban, nem engedik elkapatni magukat a haragtól, mikor gyermekeik túlhajtott rosszaságait kénytelenek szemlélni? A

földi ember gyenge arra, hogy a neki adott enyhítő körülményeket a maga javára, kellőképpen felhasználja, ő maga is csak buk-dácsolva halad előre a javulás útján. Ő maga is gyermek Isten törvényének megértéséhez. Azonban az alázatosság és engedel-messég, amelynek alapján minden körülmények között elfogad-játok az Istentől áradó szellemi világosságot, kivezet benneteket a tévedések sötét útvesztőjéből.

A szülők gondja, aggodalma gyermekeikért, a jóra való törek-vés, fáradhatatlan munka, mellyel gyermekeik lelkét a jóra, ne-mesre, tiszta, önzetlen szeretetre igyekeznek nevelni, nyilván-való az Úr előtt, s ha minden erejüket megfeszítve csak igen ki-csiny eredményt érnek is el a romlott szellem javításával, - Isten áldása nem marad el soha. A munka munka marad, melynek ér-tékéből mit sem von le a csekély eredmény. A szülő elvégezte a reá bízottat, és ezzel kötelességét betöltötte. Ne keseregjen fe-lette, ha gyermekei között kiváló rosszat vesz észre, kit nem tud a szülői szeretet és gondos nevelés sem a jó útra terelni, halad ő azért mégis saját szellemi fokozatához mérten! De azért a rossz gyermeket sem szabad átengedni hajlamainak; erős akarattal mellette kell állni, mert nem lehet tudni, hogy az életben mely körülmények lesznek rá nézve javító hatásúak. Sok engedetlen, rossz gyermekből lesz engedelmes, alázatos felnőtt ember, mert az élet kényszerítő körülményei sok gőgöt tisztítottak már le a lélekről. Azért az igazi jó szülő nem tagadja ki szívéből soha gyermekét, ha még oly nagy bűnös legyen is az. Ne tagadja meg tőle sem szeretetét, sem segítségét, mikor javítására alkalom nyí-lik.

Ha jó szülők akartok lenni, az Úr iránt kell engedelmesnek lennetek elsősorban! Ha jól akarjátok gyermekeiteket nevelni, lépjete rá előbb magatok a javulás útjára, s ha a javulásban pél-dát adtok, várhattok csak jó eredményt gyermekeiteknél. Bol-dog földi élet csak ezen az egy úton érhető el. Világi hiúság, külső csillogás, haszontalan cím, rang, gazdagság, nem pótolják a léleknek szeretet után való sóvárgását; üres marad a fényes tár-sasággal tömött terem, és hideg, kietlen a ragyogó palota. Elvá-gyódik onnan a lélek, mert nem találja meg éltető elemét, a sze-retetet.

A szülők egymást és gyermekeiket tanítsák meg Isten örök törvényére: a szeretetre, elnézésre, megbocsátásra s jó példa által a javulásra, hogy saját boldogságuk elérését a mások boldogításában keressék. Ha ez lesz a jelszó minden családban, minden rendű és rangú emberek között, ha minden szülő betölti hivatását gyermekei szellemi részének nevelésében, úgy meg van oldva minden ember részére az oly égető sürgős kérdés - a boldogabb jövő kérdése. Ha a családokat nemcsak a külső törvény, nem csupán az érdek köti össze, hanem Isten törvénye, a tettetés nélküli szeretet, s a közös Atyában való hit, a Tőle való függés, és az ebből kifolyó testvéri érzés: akkor megszűnik a szenvedés és boldogtalanság. Nem lesz hűtlen házastárs, kötelességét nem teljesítő szülő, hálátlan, rossz gyermek, hamis barát, irigy rokon és ellenséges felebarát.

Minden rossznak szülőanyja a gög, és ennek különböző fattyúhajtásai, melyek észrevétlenül nőnek a nemes növények mellett, nem lehet eléggé megkülönböztetni egyiket a másiktól és éppen a családban tévesztik meg a lelkeket. Az egymáshoz közelállók éles szemmel bírálják egymás hibáit és nem ismernek határt saját értékük magasztalásában. Apró hibák ezek, emberi gyengeségek, de következményeikben nagy, mérges növényekké lesznek, ha idejében meg nem tisztítjuk a talajt tőlük. Az összetartozás érzése melegebbé teszi a szeretetet, de az apró hibák felszaporodásával kellemetlenné teszik magukat egymásra nézve, és az összetartozók menekülni iparkodnak egymás társaságából, s lesz a meleg szeretetből lassan-lassan gyűlölet, ellenségeskedés, ami átkossá teszi a földi életet. Azért kell a gyermek lelkét idejében az élet fő célja szerint nevelni, hogy a jövő emberiség szebb, tisztább, boldogabb életet élhessen, s gyorsabban közeledhessenek a testet öltött szellemek a szabad szellemek felé, kik bűneiktől megtisztulva szabadon haladnak a tudás, bölcsesség s az igazi boldogság felé.

Kedves testvéreim! Egyszerű szellemtől, egyszerű tanácsot kaptatok. Nem magyarázom az égi titkokat, felfoghatatlan elméleteket nem állítok fel; érthetetlen, elfogadhatatlan bölcsesletekkel nem töltöm meg agyátokat. Egyszerű és érthető parancsolatokra hívom fel figyelmeteket, melyeket ti már divatjamúltnak és megmosolyognivalónak fogtok találni. Ne mosolyogjatok,

hanem gondolkozatok rajta, mert az egyszerű az, amivel nagyot lehet elérni. Minél komplikáltabb, minél hatás keresőbb valamely eszme, annál kisebb az eredmény, mely vele elérhető. Szép a gondosan felcicomázott külső, de ha a mesterkélttség lekopik róla, értéknélküli lommá válik. Így mindent, amit emberi agy elgondol - felcifrázza, kifényesíti a képzelet, - jónak, okosnak hisz az együgyűség, követi a gögjében magát Istennek képzelő tökéletlenség: s megérik az emberiség egy-egy újabb csalódásra! Ez mind azért van, mert az emberek az egyszerű, könnyen érthető isteni parancsolatot nem teljesítik. Az Isten által nyújtott alkalmakat a boldogság elérésére nem fogadják el, hanem valami mást várnak, ami bűneiket takargatja, gögjüknek hízeleg és kényelmes, könnyen kivihető üdvözülési módot kínál. Elfelejtik azonban, hogy míg a munkát meg nem kezdik, s nem dolgoznak rajta, addig az marad, s a jutalom késik.

Egyszerű elmélet, amit az Úr törvénye állít az emberiség elé, és még sem akarják megérteni. Egyszerű a természet utasítása és mégis elkerülik megtekintését az emberek. A szeretet él mindenben, ami jó, és mégis gyűlölettel iparkodnak a boldogság kapuit megtalálni. Nagy tudósoknak, bölcseknek tartják magukat némelyek, de a szemük elé állított boldogságot messze mértföldekre keresik maguktól és csalódva mondanak le annak elérhetéséről. **Szép az élet a földön is, de csak akkor, ha a hamisítványból a valódira tudunk következtetni, a valóság pedig a szellemi élet.** A földi élet büntetés annak, aki a tiszta valósághoz van szokva és erre magát már érdemessé tette. A földi boldogság szegényes és kopott annak, ki a magasabb boldogságban tölti szellemi életét. Igyekeztek ezt a hamisítványt, a földi boldogságot is megszerezni, de ne kerülő utakon, melyeket az ellentét mutat nektek, hogy titeket törbe csaljon és szenvedésbe döntson. Hanem az Úr által adott, az ő parancsolatával és kegyelmével szentesített eszközökkel elérhető utakat keressétek, és eléritek a földön elérhető legnagyobb boldogságot, mely az égnek még így is csak gyarló utánzata.

A házasság az elvált duálszellemelek javulását és egymás felé való közeledését segíti elő. A békén tűrő házaspárok, az egymás hibáját megbocsátó, kiengesztelő törvények által közelebb jutnak ama cél felé, melynek eléréséhez vezető úton egyre csökken

a megbocsátani való hibák száma, míg végre boldog találkozásban mindegyik összeolvad lelkének hiányzó részével, hogy a tisztulás útját már mint egész szellem teljes erővel járhasa meg.

A gyermekek a testvéri szeretet fejlődését segítik elő. **A test megszerzése a szellemnek egy élettartamra való lakóház birtoklása, melyben alkalmakat nyer hibáinak levetkőzésére, s a szeretet elsajátítására. Testvéri kötelessége mindenkinek, hogy ebben segítségére legyen a testnélküli szellemnek, akit az Úr eme kötelességnek teljesítésére küldött a földre.**

„Az én testemből való test, az én véreimből való vér”, mondja a legtöbb szülő, hogy gyermekéhez való jogát bizonyítsa, s szeretetét önmaga előtt kimagyarázza. Jól van ez így, mert a Mindenható Isten törvénye az önzetlen szeretet megismerhetésének és elsajátításának könnyebb útját jelöli meg azoknak a mélyen bukott szellemeknek, akik még a mindenség teremtőjében nem ismerik el az ő teremő Atyjukat, és felebarátjukban nem ismerik el szellemtestvérüket. Szükséges ez a szeretet gyakorlására, életről-életre, míg csak ki nem emelkednek az anyag hatalma alól, s a tisztább, magasabb törvényeket meg nem értik. Addig szeressétek gyermekeiteket, mint az Úrtól reátok bízott szellemkincseket, kiknek haladása, boldogsága a ti kezeitekbe van letéve, s akiknek süllyedéséért ti lesztek számadásra vonva az Úr előtt. Munkálkodjatok testvéreim abban a körben, amelybe helyezett az Úr benneteket. Töltsétek be kötelességeiteket önmagatokkal szemben, amennyiben saját lelketek tisztítása, javulása az első és fő dolog. Töltsétek be hitvesi kötelességeiteket pontosan, hűséggel és szeretettel legyetek egymáshoz. Töltsétek be gyermeki és szülői kötelességeiteket is, mert a gyermeki szeretet és hála a szülők lelkének földi jutalma. **Szeressétek azokat, akiket az Úr lelketek mellé kertészeknek adott, és akik testtel ruházták fel javulni vágyó szellemeteket. A testi gyengeség éveiben igyekezzetek öreg napjaikat boldoggá, elégedetté tenni, nehogy szomorú emlékekkel kelljen a földről távozniuk, és mint szellemek idegenné váljanak hozzátok. Szeressétek egymást szülők és gyermekek, mert ezzel éritek el hivatástok célját. Szeressétek egymást testvérek, rokonok, hogy szellemi rokonságtok is meg legyen, és szívetek gazdagon térjen**

meg az igaz hazába, a valódi életbe, hol el van a hamisság hatalma törölve s csak az igaz érzés élvezi az életet. Fogadjátok meg testvéreim az egyszerű tanácsot, és gazdagok lesztek itt szeretetben, tudásban, bölcsességben. Hirdessen a világ bármilyen divatos eszmét, kövesse bár azt az emberiség nagy része, de ti, akik az Úr felé igyekeztek, kik megelégtétek a szenvedést, lelki nyomorúságot, akik lelkileg éheztek és fáztok - jöjjetek az egyszerű, isteni kegyelem nyújtotta, boldogságot kereső útra, és nem csalódtok meg várakozásotokban!

Nehéz a földi röghöz tapadt szellemnek a magasba emelkedni. Nehéz a testben szellemi életet folytatni, de könnyű annak, aki nem a szélsőségeket keresi, hanem az egyenes úton halad. Beismeri gyarló emberi mivoltát, s nem kívánczik elérhetetlen magasságba, ahonnan elszédülve hullana vissza a föld porába. Mindenki részére készen áll a munka testbeöltözésekor, csak ennek feleljen meg, csak ezt töltsse be pontosan, akkor elvégezte a reábízottakat. Bármilyen kicsinyesnek lássék is ez, bármilyen szűk is a munkakör, mindig szellemi erejéhez mérten dolgozzon benne. Sokszor az ember többet, nagyobbat akarna tenni, mint ami reá bízott, és tépelődve a sors szeszélyén, elmulasztja a kicsit is elvégezni. Balga tűnődés, hiábavaló igyekezet az, ami az embert sorsa ellen ingerli.

A kicsi, gyenge fényű mécs a nagy palotában sem tud nagyobb fényt árasztani, s a fényes lámpás a kis kunyhó minden zugát bevilágítja, barátságossá teszi, s a tisztától a tisztátalant megkülönbözteti. Ha nagyobb képességet érzel is magadban ember, használd fel a kicsinek pontos feldolgozására; szellemi értéked a kicsiben éppen úgy megvilágítja munkakörödöt, mint a nagyban, és ha ezt emeled magasabbra, tisztább fokozatra, talán nagyobbat tettél, mintha a nagyban megmaradtál volna a régi formák mellett. Ha az Úr nem bízta reád népek vezetését, oktatását, vezessed, oktassad saját gyermekeidet a jó, az igaz megértésére és követésére. **Ha szellemi erőd valami nagyra ösztökél, s az alkalom hiányzik, hogy ezt megtehesd az általánosságban, tedd meg a szűk családi körben.** Ha valamely nagy esz-

mével jössz a világra, mely hivatva van nép-milliók jólétét szolgálni, de neked nincs alkalmad azt megvalósítani, ne tartsad meg magadnak, add annak, aki érvényesítheti. Ne törődj a világi hiúsággal mely nevekhez fűzi az eszmék diadalát. Vagy a név teszi az eszmét halhatatlanná? Az eszme a szellemé és az ő hozzá van növe, bármilyen név alatt emlegessék is az emberek, a fő, hogy milyen eredménnyel használják. Ha nem vagy hivatva arra, hogy jótéteményeiddel a nyomorgók ezrein segíthessél, segíts egyen, elsősorban azokon, akik szívedhez közel állnak. Ha kifelé akarsz dolgozni, előbb tekints befelé, s ha belül elvégeztél mindent, úgy egy-egy lépéssel kifelé mehetsz, de el ne hanyagold a belsőt a külsőért soha! **Sokan nagy hangon nagyot cselekszenek kifelé, belül meg összehúzódva, szegényesen várják a jövőt, mely sorsuk felett dönt.** A látszat világában igazán a látszatnak élnek az emberek; a külsőért elcserélik a belsőt, a valóságot az álmért. Nézzetek széjjel! Nem minden hazugság-e ami ragyog, nem minden bűn-e ami erénynek mutatja magát? A mai kor jótékony-sága nem Isten törvényétől a szeretettől tápláztatik, hanem a feltűnni, szerepelni vágyástól. **A mai kor vallásos embere nem az isteni igazságok kutatásában, hanem a felekezeti viszálykodásokban tölti idejét.** A mai kor asszonya nem a családi boldogság alapköve, hanem a hiúság, tetszeni vágyás, egymáson való felülemelkedés eszköze. A család nem békés otthont, hanem perpatvarral fűszerezett, egyenetlen társasággal benépesített büntetőhelyet képvisel. A férj, a családfenntartó nem az, akinek lenni kellene, hanem egy minden élvezetekben kimerült, vagy még annak hódoló, hitetlen anyagember, aki él máról-holnapra, s minden órának leszakítja virágját - ha csak teheti.

Szánalmas állapotokat festettem, de a magát művelnek tartó társadalomnak nagyobb része ezekben a lelki nyavalyákban szenved; az anyagiakban alantasabbak pedig a rossz példa által megkábulva igyekeznek a magasabbakat követni. Sehol a kibontakozásra vezető utat megtalálni nem lehet, csak egyedül abban a törekvésben, amely a külsőről a belsőre tereli a figyelmet. Minden, ami külső - elmúlik, az enyészet leheli rá megsemmisítő, felszívó erejét s az idő temeti sírjába azt ami, aki időleges életében az örökkévalóság részére nem gyűjtött, nem munkálkodott.

Kedves testvéreim! Térjete vissza az egyszerűséghez; a külső cifraságot vessétek le magatokról, s vegyétek fel az isteni törvény ruháját, a szeretetet, mely előbb a ti szíveteket megtelíti és melegíti át meg át. S amikor ez megtelt, osszátok szét a szívetekhez legközelebb állók között. Dolgozzatok értük teljes erőtökből, s azután egyre többeknek lehet juttatni, egyre nagyobb kört lehet leírni magatok körül munkálkodásotok teréül. Szeresétek a családot, melyet az Úr nektek adott, vagy amelybe ültetve lettetek! Minden jót, szépet és tisztát mi a szívben megterem, ide szórjátok el legelőször, hogy kikeljenek a szívekben -a szeretet apró magvacskái és megteremjék először a földi, azután a mennyei boldogság virágait számotokra.

IX. A FÖLD ÉS A TÖBBI BOLYGÓK(**)

Szerkesztői megjegyzés²:

A tanítás szerint a naprendszerünk valamennyi bolygója – a földhöz hasonlóan – lakott világ. Az anyagelvű tudomány szerint azonban csak a föld lakott, a többi bolygón nincsenek meg a szerves élet feltételei, az uralkodó szélsőséges körülmények miatt: rettenetesen magas, vagy alacsony hőmérséklet és nyomás, oxigén nélküli atmoszféra. Az űrszondák semmilyen életet nem tudtak kimutatni.

Pedig igenis van anyagi, fé lanyagi és szellemi élet ugyanúgy, mint a Földön. Csakhogy az anyagi lét egy másik anyagi dimenzióban, a szellemi élet pedig a földéhez hasonló szférákban zajlik, de a mai űrkutatás műszereivel egyik sem mutatható ki. Ugyanígy a rideg és élettelennek látszó mindenségben világok milliárdjain aktív élet folyik, de ezek között – magas szellemek kivételével - nincs „átjárás” lehetőség. Isten okkal különítette el azokat egymástól: Minden világ egy adott szellemcsoport fejlődésének feltételeit biztosítja, másik világ lakóinak nincs ott semmi keresnivalója. A mai tudomány hiába kutatja, keresi azélet kialakulását a földön, vagy a világűrben, anyagelvű módszereivel soha nem fogja megtalálni azt.

Szerkesztők

Kedves Testvéreim! Az Úr Jézus hívogatására, biztatására készítsétek el magatokat a nagy útra, mely előttetek áll, míg az üdvösség hazájába juttok. Mert most már jól tudjátok, hogy a halállal sem lejjebb, sem feljebb nem kerültök, csak éppen oda, ahonnan eljöttetek, ha vágyaitok, törekvésetek még odakötnék benneteket. A halál nem szabadít meg a szenvedések eme hazájától, sem testi sem lelki nyavalyáitokból meg nem gyógyít, hanem sok esetben még nagyobb gyötrelmek helyére szállít benneteket. A testnélküli életben szenvedni kell mindenért, amit a testben lelketek és szellemetek rovására élveztetek. Mindenért,

² A megjegyzés egyeztetésre került a tanító szellemvilággal.

ami titeket a szellemi emelkedéstől visszatartott, s az anyagba oly mélyen süllyesztett, hogy nem hallottátok az Úr hívogató szavát, s nem tértetek meg a ti bűneitekből, nem hallgattátok az ígét, s nem teremtetek jó gyümölcsöket!

Azokat, akiket az anyag fogva tart, akik a hitetlenségbe belemerevedtek, itt hagyjuk a földön; a hívó lelkek jöjjenek velem, akik keresik azt a helyet, hol minden könny felszárad, s minden szenvedés boldogsággá változik. „Az én Atyám házában sok hajlékok vannak. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek” monda az Úr ezelőtt kétezer évvel, mikor ő is hozzánk hasonló testben járt itt a szenvedések hazájában. És elment, elvitetett a mi szemeink elől oda, ahonnan jött, a fényhazába. „Atyám, akiket nekem adtál akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek, hogy lássák amaz, én dicsőségemet, melyet nekem adtál, mert szerettél engem e-világ fundamentumának felvetése előtt.” Így imádkozott Isten egyszülött Fia, elsődje azokért a szellemi testvéreiért, kiknek a bűnöktől való megváltását, felszabadítását magára vállalta, mielőtt testbe öltözött volna. „Nemcsak ő érettek könyörgök pedig, hanem azokért is, akik az ő beszédek által hiendők lesznek énbennem. Hogy mindnyájan egyek legyenek, miképpen Te Atyám énbennem és én Tebenned, hogy ők is mibennünk egyek legyenek, hogy elhiggye e világ, hogy én Tetőled bocsájtattam”.

Hagyjuk el mi is a földi világot, azon az úton, melyet az Üdvözítő jelölt meg számunkra, s a hit világító fáklyájával keressük, a Megváltó által ígért hajlékot, hol az Ő dicsősége fénylik, s beragyogja fényével az övéi arcát, hogy lássák amaz ő dicsőségét és örüljenek a megváltás diadalának örökön örökök! A megváltottakkal egyetemben örül az Úr, mert a mélység fejedelmének hatalma itt már megszűnt, a halál eltöröltetett.

Hol van ez az üdvösség hona? Hol van ez a minden boldogság legnagyobbika? A szem kevés hozzá, s kevés minden földi tudomány is, hogy eme hajlékot felkutassa, de érzi ezt a lélek, a belső ember mikor imádságában szabaddá lesz és felemelkedik egy-egy pillanatra a menny felé. Érzi, hogy lennie kell sejt, hogy van egy hajlék, egy égi haza, hová visszavágyik. A földdel elégedetlen a lélek, mert nem igazi hazája ez, csak a kényszerűség tartja őt itt, - a vezeklés törvénye, így tehát, ameddig bűne

tart, addig innen meg nem szabadulhat. De mi, kik szabaddá tettük magunkat az anyagtól, a büntől, mely a föld felé húzna vissza, mi kilépünk a nagy világűrbe, s lebegünk az éterben. Szárnyaink, a saját delejességünk által tartjuk fenn magunkat. A földi légkörök (szférák) éterikus anyagai egyre ritkulnak, a fluidok egyre világosabbak lesznek, míg egyszer csak megszűnt a föld vonzása reánk nézve. A folytonosan ritkuló fluidban szellemi testünk is egyre ritkább, könnyebb alakot ölt magára, hogy a légkör anyagával hasonszerű legyen. Köröskörül mozgás és élet van itt; munkálkodnak az emberek előtt láthatatlan munkások, csoportokra oszolva haladnak felfelé vagy lefelé. Ki-ki sietve halad el mellettünk, hogy kötelességét teljesítse, és ezáltal egyegy lépéssel előre juthasson azon a nagy úton, mely még előtte áll. Mert pihenés itt sincs, messze van még az elhagyott otthon, az igazi paradicsom. Addig még sok a felszedni való és az elhagyni való, sokat kell tanulni. Sokat kell még a szeretet nagy, eggyé olvasztó erejével felszívni, hogy minden homály, minden sűrűsödés eltűnjön, ami válaszfalat emel testvér s testvér közé. Sok színárnyalatot kell átdolgozni, míg a tökéletes alapszint a tisztát, a fehéret megkapjuk. Nagy munka ez, de velünk van a mi Megváltónk, ki nem szűnt meg értünk dolgozni, nekünk segíteni, részünkre világosságot, s melegséget hozni, amivel megerősíthetjük magunkat e nagy és fárasztó úton. A világosság rávilágít mindenre, ami tiszta, isteni, hogy azt megszerezzük, és mindenre, ami törvénytelen, hogy azt elhagyjuk. A melegség elolvasztja sűrű burkolatunkat, mellyel oly nagyon körülöveztük magunkat a földön, s így könnyűvé válik ott a munka, az emelkedés, hiszen Ő vezet bennünket a szeretett Mester, aki az üdvösség fejedelme.

Mikor kilépünk a föld légköréből, változott viszonyokkal kell megismerkednünk. Az életfeltétel más, a világosság más és a mi szellemi testünk is más. Megszűnt az anyag hatalma, csak a tisztán szellemi erők képezik ezentúl támaszunkat. Lábunk alól eltűnt minden, ami sűrű, és mi már szabadon lebegünk. Most van itt az ideje, hogy a szellem megmutassa: elég erős-e a föld elhagyásához. Az első behatások alól felszabadulva széttelünk, amennyire ezt erőnk s világosságunk engedi. Felettünk és körülöttünk a világok milliárdjai sietnek céljuk felé, mindmegannyi

„hajlékok az Atya házában”, a nagy mindenségben. Lakott, fejlődésben lévő és alakuló világok sokasága az, mely a kék égboltról ragyogva világít a sötét földre, hogy az ember elgondolkozzék a nagy végtelenségben!

Ti, égbolt ragyogó csillagai, tanítsátok meg az embert imádkozni! Tanítsátok szerénységre, alázatosságra, hogy beismerje parány voltát, és térjen meg a bűnből, mely sűrű sötétséget von lelki szemei elé!

A mellettünk és felettünk elsurranó világok pontosan kiszabott pályákon haladnak előre, - de hová? Ahová az ember, a szellem és minden élőlény haladni köteles: az Atyához, mert minden élet Tőle jön, s Őhöz tér ismét vissza, ha hatványozódását elérte.

Felettünk a napok ezrei és ezek bolygóinak milliárdjai hirdetik az élet diadalát; mert ha a földet elhagytuk, csak ezután kezdünk élni. Előttünk az élet! - Feltámadunk a halálból az életre! Kinyílt előttünk a börtönajtó és mi most látjuk csak, hogy mily szép az élet s mily nagy a világ! Szellemszemünk és agyunk nem bírja a sok újat áttekinteni, sem felfogni! Most megnövekedik hitünk, még mélyebb lesz alázatosságunk és hálánk. Lelkünk megsejti, hogy soha, de soha sem leszünk képesek Őt a Nagyot, ki mindezt létrehozta megismerni, s meglátni, mert végtelenséget látunk magunk előtt, és ezt véges lény felfogni nem képes!

A felettünk elhaladó világok légkörébe betekintve, magunknál sokkal jobb és tökéletesebb testvéreket látunk, akik eme világokat éltető szellemi elv képviselői, s akiket elérni törekvéseink célját képezi. Új vágyak, új remények ébrednek fel lelkünkben s megkezdődik a munka értük. A jobb, tökéletesebb világokban való testet öltést ki kell érdemelni, mivel ez már nem szenvedő, bűnhődő hely a földtől megszabadult szellem részére, hanem pihenő, hol lelkileg megerősödik, szeretetben s tudásban gyarapodhat a szellem. Ilyen tisztább világok a mi naprendszerünkben is vannak számosak, melyek több tisztulási folyamaton mentek már át, s bennük az élet tisztább szellemi fokozaton áll. A sűrű villamos salakot kidobva magukból, az anyag felszabadult a nyomás alól, s az erők fokozottabb mérvben működhetnek. Az ilyen világok fél-anyagi világoknak neveztetnek. A rajtuk testet

öltött szellemek tisztább érzésekkel, nagyobb tudással, bölcsességgel bírnak. A természettörvények kevésbé szigorúak ezeken a világokon. Zord vadság, fékevesztett indulatok, szenvedélyek, anyagi törekvések itt nem találhatók. Nélkülözések, szomorúságok, szerencsétlenségek, betegségek és halálfélelem nem gyötrik őket.

Fél-anyagi világokban fél-anyagi testeket éltet az élet-principium, s fél-érzéki a születés és halál is. A testesültek tudatával bírnak szellemi lényüknek, lelki értékekért küzdenek, mivel önmagukkal, s világaikkal összhangban vannak. Nincsen külsőség! Minden a maga valódi formájában, értékében jut kifejezésre. Íme, egy hajlék Atyánk házában, hova jól esik betérni sok szenvedő léleknek egy testet öltésre legalább, hogy elfáradt lelkét megpihentesse, szívét nemesíthesse, szellemét csiszolhassa. És ilyen sok, nagyon sok van Atyánk házában, hol helyet készít neked, oh szenvedő lélek a te Megváltód, aki legjobban tudja meddig bírod az utat. A nagy világmindenség a mi Atyánké, s bárhova jutsz, mindenütt otthon vagy az Atya házában. Mindenütt testvéreket találsz, kik mind Atyánk gyermekei, s mind Őhozá igyekeznek vissza !

De a mellettünk elhaladó világok között is számtalan a fokozat: ahányféle a szellemi, ugyanannyi a világfokozat és anynyiféle az életkörülmény is. Az anyagi szellemek szükségét érzik az anyagnak, a kényszernek, szigornak, s hozzájuk hasonló világ alakul körülöttük természettörvényeivel együtt, erős nyomást gyakorolva, úgyszólván fogva tartva, rabságba döntve a bűnös szellemet.

Az érzéki világok, az Istent tagadó szellemek bűnhődő helyei. A vadság, az állatias ösztön, a fájdalmas testesülés, s a még fájdalmasabb testtől való megszabadulás az, amiktől szenvednek ezen világok lakói. De sehol sincs kényszer a szellemre nézve, mindenhol eljőhet ha javul, minden alantasságból felemelkedhet, ha akar. A durva, nyers, anyagi világok is haladnak, és világaikkal a szellemek, ha ellenforgásba nem keverednek, azaz ha bűneik elhagyása helyett még többet nem szednek magukra. Minden világnak megadatott a példa egy legközelebbi szellemi fok elérésére, nem szűkölködik egy sem tudnivalóiban.

Nincs az az elvetemült szellem, kinek jó nem adatott volna, de amelyet ő nem használt föl javulására.

Az alantas világok megpróbáltatásokban, szenvedésekben gazdagok, s lakóinak ezekben kell csiszolódni, szellemüknek itt kell megérni, míg egy jobb, tökéletesebb világ légkörébe bejuthatnak, ahol testet öltve, egykor szintén elérik eme világnak fokozatát. Azonban ha a megpróbáltatást, szenvedést nem Istenbe vetett bizalommal, s bűneiktől való szabadulni vágyással viselik, hanem ellenkezőleg, újabb bűnökkel súlyosbítják lelküket, úgy még rosszabb világba lesznek küldve javulás végett.

A mi napunk bolygóinak alakuló, fejlődő világai szintén egy-egy lefokozott szellemcsoport részére váltak szükségessé, kik szellemi világosságukat az ellenszegüléssel, szellemi erejüket az érzékiséggel veszítették el. Sűrűsödés, sötétség képződött körülöttük, míg lassan szellemi álomba merültek s mire felébredtek, dermedt világok lefokozott világosságában, érzéki, húsos testben találták magukat. Hosszú évezredek tüntek le az örökkévalóságban, mire szellemi mivoltuk tudatára ébredtek. Akkor csoportonként kiváltak, szellemiesültek, javultak. A vonzás törvénye összehozta az egymással egyszerű fluidokat, s még jobban összpontosította őket a haladottabb világokban. Innen jöttek időről-időre szellemi intések a maradiaknak. Innen jönnek még ma is, ha valamely tiszta, szép eszme lesz sugalmazva a testet öltőiteknek. Az erősebb segíti a gyengét, az okosabb a korlátoltat, a világos úton járó a sötétben bukácsolót. A tisztább szellemek vezetnek mindent, úgy a haladást, mint a javulást, s ha valamely világban elérte a szellem az ő kiképzését, tovább ott marad annak légkörében vezetéssel, tanítással megbízva mindaddig, míg csak az a világ el nem érte ugyanazt a fejlődési fokot, melyet ennek vezető szellemei már megszereztek. És akkor, csakis akkor juthat feljebb más naprendszer fejlettebb vonzásába.

Szellemi elv uralja az anyagot, s minden világfokozat saját szellemei után fejlődik, alakul. Mire a föld elérte szellemi fejlődésének azt a fokát, melyen vezető szellemei állnak, már mint fél-anyagi világ hatványozottabb szellemi életet képes szolgálni. Így tisztább szellemek is ölthetnek rajta testet s megváltozik ez-

zel a külső anyag is. Az emberi test is tökéletesebb, egészségesebb és könnyebb lesz. Szébb formák, lágyabb vonalak képződnek. Tisztább lesz a levegő, átlátszóbb a légkör, melyen keresztül többet meglát az érzékenyebb emberi szem, mint most a sűrű légkörön át a homályos látószerv. Kevesebb lesz a tagadás, nagyobbak a felfedezések. A természeti erők engedelmessé válnak, hogy az emberek a saját hasznukra felhasználhassák azokat. Nagyobb lesz a hit, szeretet; csodák nem lesznek, mert az emberek a természettörvények pontos ismeretét bírják. **Azért nem szabadna a tudománynak gőgösen elzárkózni a szellemi kutatás elől, mert ha már sok mindent tud, s csaknem mindennek okát, célját kikutatta, akkor is számtalan oly esemény jöhet elő, melyeket még nem ismerhet.** Hiszen haladunk, nem állunk, s ha a föld halad az ő kiszabott pályáján rendes csavarmozgással előre, haladni kell a rajtalevőknek is, mert aki nem halad, az elmarad. Minden kornak megvan a maga érett gyümölcse, melyet fel kell használni a maga idejében, mert a másik nyakára érik, s nem ismeri ki magát az ember, melyiket fogyassza, melyiket dolgozza fel, s így elmarad mindig a munkával. Készületlenül találja majd a legtöbb embert és szellemet a föld átalakulása, mely azok kedvéért nem fog várni, akik minden haladásból kivonták magukat.

Eljöttek hozzátok testbe öltözni a magasabb világok szellemei. Prófétáltak, hirdették Istent, aki mindeneket teremtett, s mindenek felett törvényt tart fenn. Hirdették Isten egyszülött Fiát, kinek jönni kell, mielőtt a nagy átalakulás megtörténik, hogy megmentsen minden teremtett szellemet a nagy borzalomtól, veszedelemtől, mellyel ez végbemegy. Eljött maga a Megváltó, kegyelmet és bűnbocsánatot hirdetett minden megtérő bűnösnek, hogy a végítélet napjai itt ne találják azokat, akik Istentől várják az ő megszabadításukat, akik elfáradtak a szenvedésben, kimerültek a sok sikertelen küzdelemben, melyet a földdel vívtak. Mert nehéz a szellemnek magát a sűrűsödésből kivonni, ha egyszer belétapadt. Most elküldötte az Őt követő szolgálait, a szellemeket, hogy szedjék össze mindazokat, akik megérték a magasabb igazságok és kijelentések befogadására, hogy gyűjtsek egybe azokat, akik menekülni akarnak a földről. És így van

minden kornak más szellemi feladata, amit elvégezni az embernek kell. A világok fejlődését vezető szellemek már sokkal nagyobb látókörrel, tudással s bölcsességgel bírnak, mint a földön élő bűnhődő emberek, (habár tudósoknak vallják is magukat), s ezért a vezető szellemek jó tanácsait, oktatásait ne szégyellje elfogadni a földi ember, ha ezeket a tanácsokat jóknak, üdvöseknek találja a bírálata.

A természet törvénye öntudatlanul, gépiesen követi a haladást, mert célja a tisztítás és tisztulás. A szellemek szabad akaratú lények, megpróbáltatásuk éppen abban rejlik, hogy önkakaratúlag követik-e a gépies tisztulást, mert szabadakaratúlag ki is vonhatják magukat a haladásból. De ennek a visszavonásnak is van határa! **Amikor ugyanis eme utolsó határkőhöz ér, ugyanezen természettörvények kiválasztják magukból a gátló akadályokat, s mint salakot, használhatatlan anyagot, a világtest kilöki magából.** A megtisztult fluidok új erőket hoznak működésbe s a tisztább fluid-cirkuláció jobb életfeltételeket biztosít. Az anyag ritkább, az erő nagyobb, s a természet mintegy újjászületve, magasabb fokú életelvvé válva szebb, tökéletesebb fajokat hoz létre mindenben. **Ezen átalakulást kínosan érzi minden földlakó, s földi légkörben tartózkodó szellem, mert az erők összevonását, a fluidok tömörülését különböző csapások, szenvedések alakjában tapasztalja.** Villamos gyuladások a légkör különböző nehéz fluidjait olvasztják össze.

Szellemeik tovavanulási betegségeket, háborúkat, gyűlölségeket, gyilkosságokat okoznak, hogy a velük egyszerű fluiddal rendelkező emberek szellemeit is magukhoz gyűjtsék. A föld mélyében levő villamos erők a tömör testeket kitasztva magukból, hegyek süllyedését, tengerek felszívódását, anyagok égését, forrását, párosódását okozzák. Földrengéseket, világrések süllyedését, levegőbe röpitését hozzák létre a fluidok és erők olvadásai, tisztulásai, míglén az utolsó gonosz ellenálló princípiumtól is megtisztulva, rendes alakuláshoz fog a természettörvény, hogy az őt irányító szellemi elvhez hasonlóan folytathassa útját felfelé, a szellemiesülés felé. A levált salakok azután tovább taszítatva saját energiájuk, s vonzatva a tiszta erők által, egyensúlyban tartatnak, és ők is megkezdik pályájukat az

őket kiszóró anya-világtest körül. A fluidok összeolvadása, a tűzkarikákban kiégett anyagok nehéz, kemény tömörüléseket, olvadásokat hoznak létre, sokáig megtartva tüzes, forrongó állapotukat. Ezek a magukkal vitt párák lecsapódásával lassan lehűlnek, s hozzá fog itt is a természettörvény a világalakításhoz. Ez elsősorban a légkör szabályozása, az erők osztályozása és kiválasztása.

A szellemek eközben tompa szenvedéssel nézik új hazájuk zord kietlenségét, míg a kezdetleges munka tart, mert később mint éltető, mozgató erők szükségessé válnak világuk fejlesztéséhez. Mint munkásoknak kell küzdeniük a nehéz, terhes anyagok rendezése, feldolgozása körül, hogy életfeltételeiket előteremthessék, s összeszedhessék. **Amikor készen áll új hazájuk, természettörvényük felruhazza őket nehéz testtel, hogy most már abban dolgozzanak,** abban javuljanak és azt az anyagot, melyet ők sűrűsítettek ilyen keményre, ők lágyítsák is meg, hogy munkájuk árán juthassanak azon szabadsághoz, amelyet, oly gonoszul eltaszítottak maguktól. (Ha a földi test gyenge a szenvedésekhez, az még gyengébb lesz. Ha a földi test nehezzé teszi a mozgást, az még nehezebbé, s ha a földi élet terhes, az kétszerte terhesebbé lesz.)

Nem új dolog, régi macacsság, s gőg szülötte a szenvedés. Régi baja ez az emberiségnek, mert ha különben volna, mi hozta volna ezt a nagy átkot reánk? Istentől csak jó származhat, soha semmi rossz, ami rossz van, az saját szerzemény, saját teremtménye a szellemeknek. **Nem tudja az ember ki ő, s mit eredményez minden szava, cselekedete, mert ha tudná, megtérne istentagadásából.** Legyetek emberek, oh testvéreim! Legyetek öntudatos szellemek! Tanuljatok! Ébredjete szellemi öntudatokra, még mielőtt késő, mert eljő az óra mihamar, mely titeket megfosztja a jó alkalomtól, hogy megtérhessetek. **Elvisz benneteket saját erőtök, melyet nem ismertek, messze innen tőlünk, hol léssen fogagnak csikorgatása, és sírva, jajgatva menekülnétek onnan, de már későn lesz!**

Nem akar ez ijesztés lenni, nem kényszerítünk senkit elhívésre, csak eléje adjuk, hogy lássa végét annak az útnak, mely az istentagadást hirdeti. Félelemérzés nem tett senkit jobbá, nemesebbé,

de az elmélkedés, a gondolkodás igen. És mi ezt akarjuk benned felébreszteni kedves olvasóm, hogy eszmélj fel az anyagi életből a tisztább, a szellemi életre. „Mert az idő közel vagyon.” Kétezer évvel ezelőtt is ezt mondták azok, akik a „lélektől” indítatva beszéltek, és ugyanezek most is azt mondják, hogy közel vagyon. Az idők jelei mutatják ennek közelségét, s ha ma lenne vagy holnap, épp oly készületlenül állnál, mint száz vagy ezer év múlva, mert a szellem életében nincsenek évek, napok, csak korszakok, - ezek a szellemek számításai.

Hogy hány nap, év vagy korszak következik el még addig, azt a mindeneket rendező istenség tudja csak, de neked, kedves testvérem, közel van, még ha az Úr megnyújtja is az időt néhány korszakkal, mert nem tudni mikor, mely órában jön el az Úr ítélni a földi romlottság felett. Az Úr születését sem tudta senki; legkevésbé azok, akik magukat hivatottaknak érezték arra, hogy a Messiás eljövetelét nekik megjelentsé az Úr. De meg lett jelentve az egyszerű pásztornépnek, akik az írásokat nem ismerték ugyan, de egyszerű lelkük jámbor imában, erős hittel közeledett az Úrhoz. A templomban félrehúzódva imádkoztak, ha odajutottak, s boldogok voltak, ha megtúrték őket a hatalmasok. És látjátok, ők az Úr előtt kedvesek voltak. Éppen így lesz ez, az Úr második eljövetelekor is. A magukat tudósoknak, hatalmasoknak tartók épp úgy esznek, isznak, házasodnak, búsulnak vagy szórakoznak az utolsó napokon is, mintha örökélet előtt állanának, pedig a következő óra már a búcsúzása, a válása, kapkodása létszen. Ellenben a jámbor lelkek már most érzik az idő közelségét, érzik a fuvallatot mely a vihar kitörését jelzi, s igyekeznek magukat védett helyre, az Atya oltalmába helyezni. Ácsolják maguknak a bárkát, mely őket sértetlenül partra szállítja, s a veszedelem idején védelmezi. Készítik maguknak azt a lakodalmi ruhát, (a tiszta fluidokat) mellyel bemehetnek majd a lakodalomba, a bárány menyegzőjére, melyen elnyeletett a halál sötétsége. Mert az örökélet napja, a mi Urunk Jézus Krisztus világossága világítja be az övéi arcát, hogy lássák amaz ő dicsőségét, akik hittek beszédjének, s azokénak, akiket Ő elküldött, hogy térítsenek és kereszteljenek meg minden népeket az Atya, Fiú, Szentlélek Istennek nevében. Ez a keresztség avatja hivatottakká

a bűnös föld lakóit, az újjáalakult, megtisztult föld polgáraivá lenni.

Ezzel a keresztséggel meghívta az Úr a föld minden lakóját arra a nagy lakodalomra, melyen átveszi birodalmát, és megkezdí országglását az övéi között, kiket Ő váltott meg a szenvedéstől, bűnhödéstől, s akik az ő parancsolatai megtartásával nyerték el a kiengesztelést az Atyától. De „sokan lesznek hivatottak s kevesen a választottak”. **Az Úr tudta, hogy eszméje, tanítása, ha külső anyagi burkot vesz magára, rendszeres külsőséggé válik. Nyilvános épületté, melybe betolakodnak a kalmárok, pénzváltók, akik minden szép, tiszta eszmét eladnak, s vesznek helyette anyagi érdekeket, és szolgáltatják magukat azokkal, kiknek kellene, hogy ők szolgáljanak.** Csínálnak belőle hatalmat, ahelyett, hogy aláztatosságot gyakorolnának. És ezek, akik a szellemet anyaggá sűrűsítik, kik a menyneit földivé teszik, ezek is hivatottak mind, de akinek nem lesz menyegzői ruhája, aki lelke feltjait meg nem tisztította, aki bűneit el nem hagyta, nem mehet be a lakodalomba, nem vehet részt az Úr által nyújtott kiengesztelésben, mert alkudozott, kalmárkodott. Az Úr anyaszentegyházát, az égből alászállott ígét meg nem becsülte, s így elvesztette hivatottságát.

Hol van az Úr által hirdetett mennyország? Hol van az élő Istennek ítélőszéke? Mindenhol, ahol élet van! Ahol élet van, ott van törvény is, ahol törvény van, ott Isten ítélete is bennfoglaltatik, de benne foglaltatik a kegyelem is, mely nem ítél, nem büntet, csak javít. A mennyország Isten közelében van. Isten pedig mindenütt jelen van, tehát mindenütt van mennyország, de csak abban a fokban, amelyben te azt felfogni, megérezni képes vagy. Az egyszerű lélek mennyországot érez, ha saját tudását, hitét, szeretetét kellőképp fejlesztheti, s az ő mennyországa valódi mennyország, mert amily fokban közeledik Istenhez, azon fokban élvezi mindazon boldogságot, melyet haladottságával elérhet. Tehát bárhol légy, kedves testvérem, Isten közelében vagy. Ezt a közelséget ha nem érzed, ha felfogni nem bírod, s ennek következtében letagadod, - messze estél Tőle és a mennyországtól! Mert amikor testi szemeidet lezárja a halál, s a külső élet megszűnt részedre létezni, sűrű sötétségben találod magad, melyben csakis a lelki életnek élhetsz.

A te számodra nem világít a nap, nem melegít a tűz, de azt tapasztalod, hogy élsz mégis! Hogyan? Miként?- Az talány előtted. Mikor az elmélkedés rávezet, hogy a szellemi világosságot keresd, akkor kezd derengeni előtted életed titka, s amennyire a világosság felé közeledel, abban a fokban érzed a mennyországot is.

A földön különböző szellemek öltenek testet, akiknek különböző fogalmaik vannak Istenről, mint legfőbb szellemről. Mindegyik saját szellemi fokozata szerint képes felfogni, s magyarázni Isten létezését, s ehhez viszonyítva saját mennyországot, mert az ő szellemi értelme magasabbat, tisztábbat sem elképzelni, sem felfogni nem bír. Mindenki magában hordja a mennyországot ahhoz képest, hogy földi életében milyen eszmékért lelkesült, s milyen törekvésekért küzdött. **Jóllehet, vannak nagyon jó lelkek, akik hiányában vannak a földi kiképzésnek, s fogalmaik nem bírnak tisztulni, de fogékonyságuk megvan hozzá** - ezek anyagi törekvései lemaradnak a földi testtel. S szellemük a tiszta világosságnál, melyet hitükkel és jóra való hajlamaikkal kiérdemeltek, más irányt vesznek, s csakhamar elérik a nekik legközelebbi boldog szellemi állapotot, ahonnan fejlődés, kiképzés végett már jobb, tisztább világokon is ölthetnek testet.

A szellem részére eme fokozatos boldogság és tisztulás mennyországot képez. De ugyanez a boldogság egy más, tisztább napköziségben élő szellemre nézve bűnhődés, fájdalom lenne. Így vagyunk a menny fogalmával; minél tisztább a szellem, annál erősebb, annál nagyobb a szabadsága, akár testet öltve, akár test nélkül; és ezen állapottal járó előnyöket, boldogságot földi ember felfogni nem képes. Fontos azonban az, hogy el kell érni mindenkinek a legnagyobb boldogságot is, akár akarja, akár nem, mert aki ennek ellen akar állani, megőrli a szenvedés, a nyomorúság.

A Megváltó elvezet bennünket oda, ahol Ő van, az Atyához. Eljött hozzánk, hogy eme mélységből, szellemi sötétségből kivezessen bennünket a világosságra, mely az ő Atyja, a mi Atyánk trónjától sugárzik. **Elvezet bennünket a sűrűsödések minden fokozatán keresztül az örök hajlékba, ahol Ő van, a fényházába.** De ehhez sok idő kell, míg odaérünk, ameddig

megszerezzük mindazt, amit eltékoztunk. De ő segít nekünk, szeretete velünk van, s velünk lesz örökké, hogy lássuk amaz ő dicsőségét, s legyünk mi is annak részesei. Akkorra az ellentét is megtérve, elismeri Őt az Atya fiának lenni, s meghódolva Neki - követi Őt. Szelíd galambbá válik a vérengző vadállat, a vad hajlamok megszűnnek, felszivatnak. **A világmindenségnek minden zuga fénylik, ragyog a dicsőségtől, s a szellemek arca a folytonos örömtől, boldogságtól. Az Atya beteljesítette ígéretét, és eggyé lőn a nagymindenség a fénnel, mely belőle kisugárzik. Felölel mindent az egység, és ez lesz az igazi, az örök mennyország! Hogy ez hol van? - az Atyánál. Mivel jutunk oda? - a fejlődéssel. Mikor jutunk oda? - azt Isten tudja, de eljutunk biztosan.** Mi segít bennünket oda? - a kegyelem és alázatosság. A cél: odaérni, s örökké ottmaradni, s ha ezt kivívtuk, elnyertük a legnagyobbat, amit teremtett lény elérni képes.

Mielőtt az örök fényhajlékot elérjük, a bűnhődés helyeit is kellemes otthonokká, barátságos pihenőhelyekké kell átdolgozni, hogy az „örök kárhozat” megszűnjön. Mert emberi ész találta ki az örök kárhozatot, hogy megrettentse vele a szegény bűnöst, ki maga is örökkévalónak látja gyötrelmeit, ha ezen gyötrődésbe a reménységnek egyetlen sugara sem világít be. Kicsoda állhatna meg az Úr előtt a maga tisztaságával, ártatlanságával, hanemha a kegyelem által? Kicsoda merné az üdvözültek közé számítani magát a saját jóságával, igazságával? Oh ember, ki vagy te embertársad felett, hogy magad részére a mennyország gyönyöreit, testvéred részére az örök kárhozat gyötrelmeit kívánod, hogy létezzenek? Mindenki elveszi jutalmát tetteiért, beszédeiért, s jutalma vagy büntetése saját szavai, cselekedetei lesznek. Mert a törvénynek minden betűje kell, hogy beteljék, mielőtt egy lépéssel előrehaladnál. „Szemet-szemért, fogat-fogért”. Az Úr nem azért jött, hogy a törvényt eltörölje hanem, hogy megerősítse, s az emberben felkeltse az örök üdvösség utáni vágyat; ha a törvénynek eleget tett, minden bűnétől megtisztult, elvihesse magával oda, hova az ő érdemei által eljuthat: az üdvösség hazájába!

Isten nem kívánja a bűnös halálát, megsemmisülését, hanem módot ad a javulásra, időt enged a megtérésre. De a bű-

nős legyen készen a nagy számadásra, mert ha mindennek dacára nem javul, sem számláját nem törleszti, a mérték betelével kényszerhelyzetben kell az elmulasztottakat pótolnia. A bűnök kényszerítik őt az alacsonyabb rendű világok lakójává lenni, hol az élet zordsága, a természet kegyetlensége, s a vele egyszerű bűnösök vadsága könnyeket fakaszt még a legelvetemültebb lélek szeméből is. Azonban ha fluidjai annyira megpuhultak, hogy ismét a föld légkörébe kerülhet, itt már jobban meg tudja becsülni a kevés jót is, és boldognak érzi magát, hogy a kárhozat helyéről megszabadult.

Mindenki csak addig tekinthető elkárhozottnak, amíg a javulást meg nem kezdte, mert mikor már a javulás útján szenved valaki, úgy az már nem büntetés, hanem vezeklés, ez pedig tisztulást eredményez. Amely fokban ébred fel a bűnbánat, s javulási vágy, azon mértékben szenved testi vagy lelki fájdalmat a bűnös, és ugyanabban az arányban élvez boldogságot a szellemvilágba megtérésekor, amilyen türelmes megadással, Istenbe vetett hittel viselte szenvedéseit. Testi halála által világos lelkiállapotba jutva, felismeri szenvedései okát, célját, s boldog, hogy az Úr szenvedéseket bocsátott reá a testi életben.

A kárhozat helyei is paradicsomokká kell, hogy váljanak, mielőtt az örök fénybe beolvadna minden. A szeretet istene nem hagyta el a bukott elsődöket sem. A természettörvények kiválasztották ugyan őket az ő romlott, sűrűsödött fluidjaikkal együtt, s a kegyelem által egy más, de még mindig igen szép hazában ébredtek fel öntudatra, s ugyanezen kegyelem módot nyújtott nekik elérni, visszaszerezni az elvesztett erőt, minden boldogságot. **Azután, hogy eme szép otthonokból mind mélyebbre estek, Isten kegyelme még alább nyújtotta le hozzánk segítő kezét, melyet elfogadni a bukottak megalázkodásán, megtérésén kezdődik. Fokról-fokra megmaradt ez feltételnek, csak a kiegyenlítés módja változik a mélység szerint.** Minél mélyebbre van egy világtest erkölcsileg alásüllyedve, annál sűrűbb, villamosabb. Minél sűrűbb a test, az anyag - annál tompább az értelem, nagyobb a gőg, az érzékiség, és ennek megfelelően nehezebb tisztaságra, jóságra szert tenni. De alázatoság által beismerést, s világosságot kap a javulni kívánó. A világosság kiemeli őt a salakból, s az anyagi világ feletti erkölcsi

magaslatról tisztábban lát és ítél. Fogalmai világosodnak, érzékei finomodnak. A szellemek után formálódik az anyag, mely a nemesítő hatásokat elfogadja. Így alakul át minden Isten kegyelme által a régi tisztaság és boldogsággá! Az átváltozás percről-percre, pillanatról-pillanatra más és más anyagokat, élőlényeket hoz létre, ami csak az emberi szemnek láthatatlan. Az emberi test és vele a gondolatok, érzések is folyton változnak, a mai nem az, ami volt a tegnapi; az anyagok kicserélődése folytán újak képződnek, s így átváltozások, leszármazások folytán fajok, törzsek jönnek létre, melyek ismét kihalnak, hogy más, új fajoknak adjanak helyet. A haladást szolgálja minden, mert ez törvény.

A föld kítaszítása tűzkarikákban a rég letűnt idők bűnének elfajulása következtében jött létre. A haladottabb világok megalakulásakor visszamaradt salakok összevonzottak, s egy nagyobb mennyiségű folyékony fluidba kevertettek. Az izzó anyagok összeolvadása önmagából egy még keményebb anyagot választott ki, melyet felszínre hozva, apró parányokra osztott az anyaeő. Az izzó fluidok vagy mondjuk gázok, erők, olvasztott anyagok ezen tömörülése azon világok közé helyeztetett, amelyeknek salakjait összeszedte, s általuk egyensúlyban tartva megkezdte pályáját a nap körül az új bolygó világ, hogy napunknak egyik állomáshelye, javítóintézete legyen az alsóbbrendű világok javult, s a felsőbbrendű bolygók bukott szellemei részére.

A föld átmeneti hely, hol a süllyedő szellemek gondolkozhatnak, mert látnak elég szenvedést s megtérhetnek; az alsóbbrendű világok javult szellemei pedig kiképezhetik magukat a jóban, mert példa van, csak meg kell látni. Az anyagok összetételei különböző szellemcsoportoknak otthont képezve, befogadhatják őket. A fluidok kihűlésével az anyagok kiválasztása megkezdődött, s a természeti erők hozzáfogtak a világ berendezéséhez. A vizek anyaga kivált, s tömörült, a légkör megalakult, s a fluidokba kötött szellemek felébredtek, hogy munkájukat megkezdjék. Az életmagvak kikeltek, s az első élet megindult. A természeti erők folyton alakítottak, olvasztottak, kiválasztottak, míg egyszer csak lakhatóvá lett a föld. Ugyanaz a természeti erő (az életelv) másodlagos életelvet éltetve, sejtesített anyagi, testi élettel ruházta fel a szellemeket. Világuk anyagából nyertek testet,

éppen úgy, mint ahogy fluidjaik világuk fluidjaival lettek egyenszerűekké, melyek fogva tartották őket. Bűnük nagy, s bűnhődésük is hasonló, mert első testesülésük állat-emberi alakokká teszi őket. A testben elvesztik legkisebb sejtelmét is szellemi mivoltuknak, s szellemi álomba, tompulatba esnek. Állati ösztöneik, vad gyűlöletük inkább egy értelmesebb állatfajhoz, mint szellemmel bíró lényekhez teszik őket hasonlóvá. A testesülés csoportonként létesült, aszerint, amint az összeolvadt különböző anyagok más és más fajokat voltak képesek éltetni, azaz élet-szükséglettel ellátni, mert az élet csak fokenként terjedt el a földön. Emberek, állatok: vadak; a természet szigorú, mert a hideg és meleg erős ellentéteket hoznak létre. A buja növényzet közül mérges kígyók, apró ragadozók, óriási fenevadak törnek elő. Első feladat volt tehát a vadállatok, s a természet zordsága elleni védekezés módjának kieszelése, megtanulása. Amikor ebben némi ügyességre tettek szert, társadalmi helyzetük rendbehozatala következett, már t. i. amennyire lehetett emberi társadalomról beszélni. A folytonos támadás, melynek a vadállatok részéről voltak kitéve, egymás közelébe hajtotta őket, de itt meg saját gyűlöletük, irigységük, ellenségeskedésük tették tűrhetetlenné az állapotokat. Családok alakultak, amelyek egész néptörzsekké lettek a későbbi időkben, s értelmükkel párhuzamosan fejlődött bennük az uralkodni vágyás is. **Egymást eltiporni, elnyomni, megsemmisíteni, ez volt az állatembernek, s ez ma is a művelt embernek törekvése, csakhogy akkor kezdetleges számszámokkal, tökéletlenül végrehajtott számítással, ma pedig az emberi ész legtökéletesebb találmányú gépjeivel, s a csi-szolt elme minden találékonyasága segítségével; a különbség csak annyi, hogy akkor sebesült talán száz, ma pedig százezer.** A faji, nemzeti, vallási gyűlölet eredete innen veszi első kezdetét a földön. Az ember egymásra van utalva, életfeltételei összehúzzák a szálakat, de a gyűlölet ellene van. Az emberi társadalom belenézhet a tükörbe, egykori állat-ember alakját ugyan már elvesztette, de lelki érzéseit még nem. Oly nyíltan nem meri ugyan mutogatni ezeket, de burkoltan viseli a mérges nyilat, és a műveltség köntösébe öltözteti vadságát.

Mire a föld teljesen benépesedett a növények, állatok kezdtek átalakulni; a rendes forgás által egy jobb, szabályosabb mederbe tért a külső burok, a légnyomás szabályozódott, s a természet is veszített vadságából. A vizek mellett élő állatemberek tisztábbak, nyugodtabb vérűek lettek. Táplálkozásuk szerényebb, s tisztább volt, mint a délibb vidékek szárazföldi lakóié. Alakjuk veszített az állati formából, s egy szebb népfaj állott elő. Gondolkozásuk higgadtabb, ítéletük tisztább, s megfigyeléseik által sok mindenre rátaláltak a természetben, mit saját részükre értékesíthettek. Az emberiségnek ez a faja volt hivatva a magasabb világokból jövő szellemeket testtel felruházni, kik kisebb-nagyobb vétségek levezeklése végett lettek ideküldve, hogy a tompult szellemek (emberek) általuk vezetessenek a rendes haladásban. Az anyagi testben ők is épp olyan emberek voltak mint szüleik, de később éles eszük, gyors felfogásuk által kiváltak az átlagból. Új találmányaikkal, felfedezéseikkel, eszméikkel koruknak vezérszelleméivé váltak. A szellemi, lelki fejlettség a külső burkon, a testen változást idézett elő, s így több korszakon keresztül a régi vadember eltűnt ezekből a fajokból, s lett belőle értelmes, rendes, emberi társadalom.

Amíg ez elérkezett, évezredek teltek el, s csak igen lassan haladott előre a szellemi felébredés, azaz a hit Istenben. De végre is sikerül minden, s mire a bűnök teljesen kiforrva, s öntudatosan lettek elkövetve, mire a jó és rossz teljes megismeréséhez eljutottak, elérte mindegyik fejlődésének tetőfokát - az elválasztást. És a föld kiválasztotta magából azt az anyagot (fluidot), mely a rendes haladást követni nem akarta, és megszülte első bolygóját, kísérőjét, a Holdat. A terhes fluidokat, s ezek létrehozóit, az ellentétes szellemeket kilökve magából, új alakuláshoz fogott. A vele egyszerű fluidokat ismét elosztva, egy tisztább világ állott elő. A romlott anyagok eltávolításával gyorsabb mozgás, tisztább légkör, keletkezett, ahová már jobb szellemek testesültek. A fennmaradt, lelkileg kiképzett forma után alakult az új test, s a különböző emberfajok már szebb alakban jelentek meg a föld színén. Az első emberek is már egy bizonyos felsőbbiséget mutattak, s minden létező felett valónak érezték magukat, habár szellemi öntudatuk szunnyadott is, (mert mint mondtam,

minden új testesüléssel a szellem álomszerű állapotba jut, és csak a sejtelem s a megszerzett jó vagy rossz tulajdonság marad fenn). Ezeknek az újonnan testesült szellemeknek a jó maradt meg alaptulajdonságuknak. A jóra való hajlamaik által erősebb támogatásban részesültek a magasabb szellemek által, kik testet öltve náluk, őket a jóra oktatták, tanították, míg az Istenben való hit meg nem erősödött bennük.

A föld különböző tájain elszórt népfajok mind bizonyos haladottabb szellemek által vezetettek, akik mind szellemi célokat szolgáltak saját értelmük szerint. **Így keletkeztek a különböző vallások, melyek mind a földön testet öltött szellemek fokozatának feleltek meg, s ma is megfelelnek.** A legfejlettebb szellemek, kik értelmileg s erkölcsileg leghaladottabb fokon állottak, a legtisztább fajokban testesültek, s így ezeket fejlesztették tovább. Ezek nyerték a legtisztább tanításokat Isten lényegéről. Ilyen fajból állott elő később a zsidóság, mely egyedül volt képes Istent, mint anyag, s forma nélküli szellemet felfogni és imádni.

Ha végigtekintjük a föld fejlődését az állatemberi testesüléstől a Megváltó megjelenéséig, lehetetlen, hogy a legkérdőbb is el ne ismerje Isten végtelen bölcsességét. Én szándékosan használtam elbeszélésemben ezeket a kifejezéseket, mint például: „a föld kiválasztja magából a salakot, az élelerv új alakokat hoz létre, testtel ruház fel stb”. Mialatt mindig szellemi vezetést, szellemi munkálkodást kell érteni, mert minden mozgás élén szellemi elv áll, amely kormányoz. **Mert az öntudatlan, gépies erő, avagy holt anyag, öntudatos munkát nem végezhet, csakis értelem képes öntudatos, jó munkát végezni, s célt érni. Tehát Isten bölcsessége az, mely a haladás törvényét oly pontosan kidolgozza, s az ő hú gyermekei, az általa szabott törvények végrehajtói az utolsó pontig.**

Az első testesülésnél is már eltérő fajok jönnek létre, a különböző világok fluidjainak felszívódása, összeolvadása által, s az ezen fluidokba kötött, zsibbadt állapotban szendergő szellemek, saját világaik anyagával ruháztatnak fel, a legalsóbb rendű állatemberi testtel, mivel minden testesülés csak az állati testtel veheti kezdetét. De akiket jobb fluidjaik inkább a delejes sark

felé vonzottak, s a természeti kényszerűség víz mellé kötött, életmódjuk által egy tisztább fajt hoztak létre. Melyben már jobb szellemek is ölthetnek testet, s vezetőivé lesznek a többinek öntudatlanul, akaratuk hozzájárulása nélkül. Íme az isteni gondviselés, mely eleve kiszemeli azt a szellemcsoportot, melyből egykor a világ Megváltója elő fog lépni, mert ez volt az a faj, mely később az újjáalakult földön az igaz Isten eszméjének befogadó bölcsője lett.

Az egyszer megszerzett jó a léleknek bármily anyagi világban, bármily mostoha sorsba jusson is, mindenkor kiváltsága, mert ez törvény, s ez mindenhol érvényes, ahol élet van. Azért mondom én a földi embernek: szerezzen magának kiváltságot a jó, a nemes és tiszta erkölccsel, mert bármi történjék vele, ez megóvjá őt a szenvedéstől. De menjünk tovább. Isten igazi lényének megismerése felébreszti a szellemet való életére, s világosságot keres, amit meg is kap. A zsidó nép ősei nem a földdel egyenszerű szellemek, hanem magasabb világ lakói voltak, akik a legtisztább emberfajba voltak képesek testesülni, s mint magasabb közvetítők (médiumpok) Isten akaratát az emberekkel tudatni voltak hivatva. Nem csekély feladat volt ez akkor és most sem az! Az emberi bűnök épp úgy belepték a lelkeket, mint ma, nehéz volt megállani egyedül az egész világon, de Isten mindig küldött segítőt, kik egy-egy lépéssel előbbre vitték a fejlődést, s **így egy komoly nemzet jött létre, mely ugyan nem volt mentes emberi hibáktól, bűnöktől, de hitük erős menedéket nyújtott nekik minden csábítás ellen. Nemzedékről-nemzedékre megőrizték tiszta törvényeiket, ízről-ízre több igazságot voltak képesek megérteni, míg a valódi, nagy, a legmagasabb igazság kijelentésére is megértek.** Akkorra már oly magas értelmi fokon állottak, hogy az idők eljövetelkor más, tisztább szellemek is testet ölthettek köztük, s ezek mintegy felfogó edények működtek közre az örök isteni igazságok, s törvények befogadására. Az az igazság adta vissza a föld szellemének a szabadságot, az a törvény mentette fel a bűnöst az örök kárhozattól, az nyitotta meg a földi szférák kapuit, benépesítve földi szellemekkel a mennyek előcsarnokát.

Az Üdvözítő lehozta a legdicsőbbet, amit a menny ura adhat a szegény, bűnös szellemnek: a kegyelmet, a bűnbocsánatot! Elhintette az üdvösség magvát, az ígét, melyet művelni kell az emberi szívekben, hogy üdvösséget teremjen a léleknek. Ki is kelt sok helyen, s itt-ott meg is hozta a gyümölcsöt is az arra alkalmas talajban. De csak nagy ritka helyeken, s időközökben, mert az emberi okoskodás még az isteni igazságot is anyagi eszközökül használja fel. **Azonban az Úr nem hagyja elfajzani az egykori tiszta magot: időről-időre küld egyet szolgálai közül, ki alkalmas emberekben felkelti a szunnyadó szellemet s munkára szólítja azt.** Ezek néha megrostálják a magot, a tisztát a keverttől, a rosszat a jótól elválasztják. Így áll a keresztény vallások dolga a földön. Mindenhol akad jó mag, egyik tisztább, másik kevertebb. Mindenki beleszületik egy bizonyos vallásfelekezetbe, mely egyháznak látható, külső tagjává válik. Elfogad egy bizonyos mennyiséget ennek tanításaiból, s ha lelkének talaja tiszta, úgy mindenesetre a tisztább mának ad a növekedésre nagyobb helyet, s lesz belőle értelmes, tisztaszívű, jó ember. Ha lelke anyaga olyan, hogy a gaz, a tisztátalanság jobban növekedik, akkor lesz belőle külsőséges, képmutató, hamis ember, vagy éppenséggel istentagadó, mert a termést mindig a talaj mutatja meg. De jaj azoknak, akik a tiszta magot megkeverték! Jaj azoknak, kik a tiszta isteni eszmét anyagi testbe öltöztették! Akik megalkudtatták az anyaggal a tiszta szellemit, mert minden tévedés, s az ezekből származó minden bűn az ő lelküket terheli!

Jaj azoknak, akik Krisztus szeretetet hirdető igéjét vallási villongásokra, testvéri gyűlölet szítására használták vagy használják fel, mert az Ur nevében elkövetett bűn százszorosan mardosóbb a lelkiismeretben! Jaj azoknak, kik népeket vezetnek, lelkek felett uralkodnak, ha ezeknek eme eszmékből kifolyólag szenvedéseik támadnak! **Azért, térjete meg keresztények a krisztusi igazságok gyakorlásához, mert az idő közel vagyon! Térjete meg minden népek, nemzetek, mert nem tudni, mely órában jó el az Úr!**

Az egyszerű zsidó nép mellett is voltak nagy, híres, művelt nemzetek, melyeknek tudása felülmúlta a mai kor tudását, műveltségét. Hová lettek? Eltűntek a föld színéről minden műveltségükkel, tudományukkal, vívmányaikkal együtt. Emlékük sem

maradt, mert rájuk borult a mindent felszívó, egygyétező feledés. A késői kor embere akad rá évezredek múlva egy-egy műremekre, egy tökéletes szerkezetre, amelyből következteti a régen letűnt idők népének haladottságát. Oh ember gondolkozzál! Nyisd meg lelked érzelmei előtt a kapukat. Mit érez szíved, ha a régmúlt idők emlékei közt bolyongsz? Ha lelki szemeid előtt a régen elmúlt lüktető, eleven élet megjelenik? Gondolsz-e reá, hogy évezredek múlva a jelenkor műveltsége, tudománya ép úgy semmivé válik, mint azé a koré, melyről neked a leletek beszélnek? Fel tudod-e fogni ilyenkor, hogy milyen parány vagy, s veled együtt az egész, nagy emberi társadalom, ennek minden tudománya, ismerete, műveltsége? Mert hiszen az idők végtelenében mi egy emberi élet hosszúsága? Mi egy korszak? Gondolkozzál az anyag múlandóságán, s minden anyagi törekvés haszontalanságán! Mindent elnyel az enyészet, egyik korszak a másikat temeti sírjába, egyik fejlődés a másikat semmisíti meg mindaddig, míg csak a jót, a tökéleteset el nem érte az emberiség. Ezt pedig csak akkor éri el, ha magát az isteni törvénynek aláveti, s az örök célt tartva szem előtt, munkálkodik. **Minden a szellemért van, s minden annak fejlődését, tökéletesedését szolgálja.** A természet is alakul, fejlődik, tökéletesedik az emberrel együtt, és te, ki magadat a teremtés koronájának tartod, te vesznél el a nagy mindenségben? Te, akinek eszméi, gondolatai, erényei és hibái vannak? Aki kész mozgató erővel rendelkezel? Oh, ne higgy ilyent egy pillanatra sem, mert **nem azért élsz, hogy megsemmisülj, hanem hogy tökéletesedjél! Élni fogsz örök életet, szellemed végig küzdi az összes fejlődési fokozatokat, hogy egykor mint Istennek tökéletes teremtménye állhass az alakulás élére, s nem vezetve leszel, vezetni fogsz! De kit, mit? Egy új világregd alakulását, amelyben már mint tökéletes teremtmény veszel részt!**

Semmi a nagy természetben el nem vész: egy szikra, fény, egy hang, egy gondolat, semmi, de semmi sem az enyészeté. Csak a gonoszság, az ellentét lesz eltörölve, megsemmisítve. Mert ez nem törvényes, de más minden megmarad, s az átváltozásokban, alakulásokban, mint tényező szerepel. Egyik kapocs a

másikba erősítve egy összetartó egésztest képez, amely egész Istentől, a teremtőtől veszi kezdetét, és ott éri végét, ahonnan ismét, mint új alkotás kerül a körforgásba.

Isten, örökélet, teremtés, alakulás, fejlődés! Ki vagy oh ember, tudod-e? Isten paránya, kicsi szikrája, alkotott lény, de az Alkotó a maga képére s hasonlatosságára teremtett, és fejlődésed befejeztével az leszel, akinek a Teremtő alkotott. Őhózzá hasonló! Szédítő magasság, s beláthatatlan mélység áll előtted. Választhatsz, de bármit választasz, a törvény összeköt vele, az Életfenntartóval, kinek engedelmességed kell, mert nincs megsemmisülés, csak átváltozás; lényed ugyanaz, csak külsőd változik. Hallgass hát szavára, törvényét cselekedd, ameddig az örökéletnek e paránycseppjét a földi testben éled át, hogy egy lépéssel előbbre juss a haladás, a fejlődés útján. Fogadd el azt az ígét, amelyet hirdetett, mellyel Ő alakítja át lelkedet, hogy minden enyészett fölé tudj emelkedni a legnagyobb bölcsélet szárnyain. Mert „ég és föld elmúlnak, de az én beszédem örökké megmarad”. Megmarad az ige örökké, mert az volt minden kezdet kezdete.

Földi testvéreim! Higgyétek az ígét, mert benne Isten szól hozzátok: „az én beszédem lélek és élet, a test nem használ semmit, a lélek az, amely megelevenít”. A lélek az, mely megnyitja a földbe eltemetett, halottnak hitt egyén által a közvetítő (medium) száját, hogy azon keresztül beszélhessen testben élő hozzátartozóihoz, hogy higgyenek s térjenek meg bűneikből. A lélek az, mely megnyilatkozik a testben, s hajlamai szerint cselekszik. A lélek az, mely az embert élő emberré teszi, a test halála után pedig boldog vagy bűnhődő szellemmé, egy hatni s hatásokat felfogni képes egyénné, aki emlékszik minden jóra, rosszra, érzi ennek hátrányait és előnyeit. Testvéreim! Ne vonakodjatok ezt hinni egy pillanatra sem, mert a tapasztalás keserű.

*

A földön is ismert fél-anyagi világok közül egynéhánynak leírásával igyekszem az én földi testvéreimben a vágyat felkelteni a komolyabb kutatás után. Mesék világi vonulnak fel az olvasó lelki szeméi elé, mely mesék nem emberi agy képzeletei, hanem a legtisztább valóságok. A kételkedő ember fejét rázva hallgatja,

míg a hívő lélek álmodozva mereng el eme mesevilágok létezésének lehetőségén. Ha a mostani kor embere nem is hiszi el, de a későbbi kor tudósa bebizonyítva látja majd mindannak vázlatát, melynek pontos kidolgozását, kész képét én festem az olvasó szeméi elé.

Megszámlálhatatlan világok az ég miriád csillagai, melyek egy-egy fejlődési, alakulási időszakon átesve lakott világokká válnak, mert „az én Atyám házában sok hajlékok vannak”. Vanak és lesznek; egyre több és több, mert a teremtés folyton tart, mindig nagyobb és nagyobb kört írva le a Teremtő körül! Pillanatról-pillanatra új egyéni élet fogamzik s jön világra, hogy elfoglalhassa helyét a nagy mindenségben, mely sohasem lesz kicsiny, sohasem lesz túltömött, mert az óriási úr csak arra vár folyton, hogy a Teremtőtől jövő étellel beteljen.

Napról-napra születnek új, tiszta szellemek, új égitestek, melyek hazát adnak nekik, hogy a fejlődésükhöz való kellekakat itt feltalálhassák. Felséges az élet ezeken az égitesteken, a lelki gyönyörőségek kiapadhatatlan forrásai a boldogságnak, melynek karjai közt nevednek, fejlődnek naggyá, erőssé az újonnan teremtett szellemek, hogy mire kiérnek a válaszútra, mindennel fel legyenek szerelve, ami szellemi haladásukat előmozdíthatja. Bírják a jó s rossz közötti választani tudást. Látják a mélyen s a kevésbé mélyen sülyedt szellemek bűnhődését. Látják a haladottabb testvérek boldogságát, előnyeit. Ismerik céljukat, munkájukat. Minden teremtett szellemlény szabad akarrattal lesz felruházva, melyet felhasználhat haladása előmozdítására, de bukására is. A munka: az anyagi s fél-anyagi világokon való testet öltés azon célból, hogy a próbák, megkísértések által magukban az erőt fejlesszék, magasabb tökélyre tegyenek szert, s a kifelé ható példa folytán úgy a testesült, mint a légkörben tartózkodó bolygó szellemekre jótékonyan hassanak, s ezeket magasabb tisztulási fokhoz juttassák.

A tiszta szellemek ártatlanságukkal ezen világok légkörét kellemessé, élénké teszik. Azonban a próbán nagyon sokan elbukva eme világokon továbbra is visszamaradnak, sőt néha még alsóbbrendűekbe is eljutnak bűnhődésül. **A földön is nagyon sok olyan szellem van testesülve, ki nem a föld anyagával**

egyidejűleg került ide, hanem büntetésből küldetett nagyobb, fejlettebb világokból. Ilyenek legtöbbször azok, akiknek lelki nemessége, tiszta jóakarata, egyenes jelleme, felülhaladja az átlagemberét, s mégis többet kell szenvedniük, mint azoknak, akik még lelki fejlettség tekintetében messze hátra vannak tőlük. Ily szenvedőt nem ért meg az anyagi világ, mert nem ismeri szenvedése okát, csak azok a szellemek, kik vele rokonzásúak. Ilyenek szenvedése nagyobb, mint az anyagi emberé, de ha hittal viseli, kiemeli őt a földi légkörből egy testesüléssel; azonban ha elveszti hitét, beletapadhat évezredekre is ebbe a puha posványba. Legtöbbször gőg által buknak a magasabb világok szellemei oly mélyre, hogy a földön kelljen vezekelniük, s itt a magukkal hozott élesebb felfogás rávezeti őket a tudomány művelésére. Feltalálók, bölcsészek, természetbúvárok, írók, művészek lesznek, akik szellemi termékeikkel hivatva vannak a tudományban szegény földet gazdagítani, magukat az alázatosságban kiképezni, gőgjüket levetni, végül ismét egy szebb világba emelkedni. De itt van éppen a próba; a szegény földi ember előtt titok, hogy ki ő, honnan jött, hová megy, csak azt látja, hogy él. De hogyan él, mi által, azt nem tudja, s nem is akarja tudni, mert a tudósnak éppen a tudományában, a bölcsnek a bölcsességében, a kutatónak elért sikereiben foglaltatik legerősebb próbája, hogy mindeme előnyök mellett megszerezte-e az alázatosságot, hitet Istenben, ki mintegy minden tudásnak, bölcsességnek, igazságnak, minden elérhető s elérhetetlen nagyságnak személyesítője. De a gőg legtöbbször elvágja haladásának, s a mihamarabbi visszajutásnak útját az ilyen szellem előtt, s lesüllyeszti őt a föld szellemeinek fejlettségi fokára, ahonnan csak későn tud ismét felemelkedni. Bukásával nőnek szenvedései, eloszlanak képességei, azonban nem vész el lelkéből a vágy azokat ismét visszaszerezni, mert érzi, hogy ez az a mód, amellyel emelkedhetik.

Ezekből lesznek persze másik testet öltésben a képzelődők, akik egy-egy-szikráját érzik ugyan magukban a tehetségnek, de erő nincs, mely azt kellőképpen kifejleszthetné a tompább testi burokokban, és álmodozva, képzelődve élik át a földi életet. Kívül ugyan semmi eredményt felmutatni nem képes, de belül nagy

tudósnak, nagy művésznek, lángelmének tartja magát mind, perze a gőg emelte fel őket a képzelt magaslatra. A veszély nagyobb, ha magas rangú vagy anyagi javakban bővelkedő szülőkhöz kerül megpróbáltatás céljából, kik eme gyengéjét állatszülői szeretetből még fejlesztik. Nehéz az ilyenekhez az okos beszédnek, a jó sugallatnak hozzáférni, mert a gőg befalazza a szellemet, és rabja lesz saját lelki fogyatkozásának. A föld ilyen féltudósok, s képzelődők nagy sokaságát hordja magán, kik nem átallják az istenség eszméjét tagadni, s minden hitet, jóra való törekvést rombolni, mely a szellemi fejlődést elősegíthetné, s a földi ember boldogságát megteremthetné.

Testvéreim! Ne hallgassatok e féltudósokra, e képzelődőkre, kik gőgjükkal poklot teremtenek úgy a saját, mint eszméik követői részére. Tartsátok őket azoknak, amik valójában. Ne vezessen félre a külső okoskodás, a cifra szavak halmaza - a szívet nézzétek. Mert ha a szív hideg, szeretetnélküli, s az ajak nem az egymáshoz való közeledést, hanem a távolodást hirdeti, - a boldogtalanság, a szenvedések csiráját hinti el a maga s mások részére, s így ők az ellentét szolgálói. A bűn és lelki szenny rabjai, kik a magasabb világokból is azért lettek száműzve, mert érzelmeik nem egyeztek ama világok mértékével, s kénytelenek szegényebb világokon álmodozni, míg eljő rájuk is az ébredés. Ha felébredtek, érzik át azokat a lelki szenvedéseket, melyekben nem érti meg őket a föld közönséges embere.

„Boldogok a lelki szegények” mondja az Úr, de sokan nem értik eme nagyfontosságú mondatot. **Lelki szegények azok, akiknek értelmi fejlettsége nem haladta túl erkölcsi fejlettségüket, s természetes haladásban fejlődik úgy az egyike, mint a másik.** Egyszerű gondolkozásukat nem érdekli, nem izgatja a lelket megmértelyező felülemelkedni vágyás; nem érzik a szárnyakat, mellyel felszállhatnak a magasba, és így, amit egyszerű ítéletükkel jónak látnak, s igaznak találnak, azt követik. Sorsuk ellen nem lázonganak, mert a megérthetetlen, a felfoghatatlan ellen nem mernek kikelni, s így jámbor, hívő emberekké válnak. Ha hajlamaik jók, becsületesekek, rendben elvégzik az életet, s végeredményben mégis szép csendesén haladnak előre a szellemi fejlődésben, amely haladási fokban megnyerik az ezzel járó ismereteket is.

De veszéllyel jár az értelmi fejlettség, a tudás, ha az erkölcsi fejlettséget túlhaladja, mert az ilyeneket szárnyaik felül-emelik ugyan az átlagemberen, de bűneik súlya rájuk nehezedik, s a gyenge szárnyak nem bírják vezető (a hit) nélkül, és kimerülve hullnak vissza a föld porába, ahonnan csak nagy erőfeszítéssel képesek felkelni. Boldogok a lelki szegények, mert őket lelki képességeik nem viszik kísértésbe, nem álmodnak magaságról, ahonnan szédülve bukhatnak le, és nem vonják őket számadásra nagy mulasztásokért. Nem futnak be nagy pályát, nem fáradnak el úgy, hogy évszázados pihenés kelljen lelküknek. Nem éri őket csalódás a szellemvilágban, mert egyszerű lelkük inkább ösztönszerűleg hisz az örökéletben, a lelki igazságok valóságában, - mintsem öntudatos értelemmel azokat tagadná, és elnyeri hitének, szeretetének jutalmát. Azért nem jó a nagy tudás hit nélkül, mert az anyagiasság gögössé teszi az embert, s ez csak nehéz próbák által tisztítható le. Mindazon emberek, akiknek lelkét az istentagadás megfertőzte, s eme lelki nyavalyát a lelki szegények közt széthurcolják, őket rendes haladási útjukról letérik, nehéz számadás elé néznek haláluk bekövetkeztével. „Jobb volna nékik, ha malomkövet kötnének a nyakukra, és a tengerbe dobnák őket”, mert megbotránkoztatták az Úr kicsinyeit, kiket kézen fogva vezet lépésről-lépésre, hogy egy is el ne vesszen közülük, hanem elérjék tisztulásukat a föld újjáalakulásáig, hogy hitükben, reménységükben meg ne csalatkozzanak. Ezek azok, akiknek megváltásáért Ő a földre jött, akik hisznek Ő benne, az ő beszédében. Ezek azok a betegek s bűnösök, akik orvos nélkül szűkölködtek, s most megtalálták őt, akit kerestek. Ezekért felelősségre vonja az Úr azokat, akik téveszmékkel, tagadásaikkal tört vetnek, s ilyen módon elejtik az Úr kicsinyeit, az egyenes útról térítik el őket, és a mélységbe magukkal rántják.

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy tudományotokkal, bölcsességetekkel, sikereitekkel kísértetbe ne essetek! Mert eljő az óra, amikor számolnotok kell magatokért és azokért, akiket bűneitekkel, példáitokkal megfertőztetek!

A föld anyagával idejutott szellemek fokozatosan lesznek felébresztve szellemi álmukból; bizonyos forduló szerint más-más szellemcsoportra kerül a sor, hogy testet öltve, magát kiművelve ismereteit megszerezze, hogy a kellő tisztulás után

más világokon élhessen és fejlődhessen. A vadember egy hosszú álmodó szellemnek ébredését jelenti, mely álom elmúltával az értelem – mintegy igen csekély világosság - kezd kibontakozni. Testi halála után ez a kicsi fény még mindig, mint öntudatlan világító eszköz marad meg, de a legközelebbi testet öltésnél már fejlődik erőben, gyarapodik fényben. Míg ama népfajnak legmagasabb fejlettségi fokát el nem érte, mindig egy és ugyanazon fajban kell testet öltenie. Ezután fejlettebb népfajba lesz ültetve. Mindent meg kell tanulnia, amit az embernek tudnia kell, hogy tiszta szellemmé válhasson. Hosszú időbe kerül, amíg az összes kellékeket megszerzi, mert közben a bűnnel is kemény harcot kell folytatnia. Egyidejűleg fejlődik jóban, rosszban, hogy később mint értelmileg fejlett szellem a jót a rossztól hatásközei, következményei szerint megkülönböztethesse, a jót kövesse, a rosszat elhagyni igyekezzék. **Mindaddig, míg eme szellemi érettségre nem tett szert, a föld ránézve iskola, s bűneiért anyagi bűnhődéssel, lesz sújtva**, de mikor már mint érett szellem ugyanúgy vétkezik, akkor a föld **már bűnhődő helyé** válik részére, mert lelkileg-testileg szenved úgy a földön, mint annak légkörében.

A szellemileg fejlettebb emberek a földön többet szenvednek, mint a testileg erős, de szellemi tekintetben alacsony fokozaton állók, mert a földi test már kényelmetlen, nehéz nekik és a megpróbáltatások egész sorozata áll előttük, mivel ők már erőseknek érzik magukat arra, hogy szellemük egy utolsó erőfeszítéssel elbúcsúzzék a földi élettől - örökre.

Sok jólelkű szenvedő emeli ég felé szemeit, hogy megpróbáltatásai közepette felülről várja a segítséget, s szívének érzései nem egyszer panaszos hangon nyilvánulnak, hogy miért kell ennyit szenvednie, hiszen soha rosszat nem cselekedett, nem akart cselekedni? Pedig ez a reá váró boldogságnak legnagyobb előkészítője, mert megszabadult a földtől, s ennek bűneitől, azért szenvedett olyan nagyon. A földet elhagyva ismeri fel szenvedéseinek célját, s boldogan ad hálát a mindenenek oly bölcsen intéző Istennek, hogy szenvedni hagyta. A szellemvilágban felismeri lelkének igazi munkáját, s folytatja tovább az utat előre. Ha elfáradt kissé, előtte áll az ő fejlettségi fokozatának megfelelő világ (vagy csillag) itt, ennek légkörében megpihenhet, vagy

ha éppen fejlődése úgy kívánja, testet öltve annak anyagi vagy fél-anyagi életében részt vehet.

A Marsról. ()**

A föld szellemi fokozatához legközelebb áll az ismert és lakottnak hitt világok közül a Mars. Anyaga nem egészen oly kemény és sűrű, mint a földé, a rajta testesült szellemek (vagyis emberek) kevésbé anyagiak, mint a földi ember. Ellentétek világa ez is. Ami jót megszerezhet, azt erősen tartja, a kifejlesztett rosszat nagy erővel löki el magától, azért folytonosan forrongó állapotban van. Küzd a jóért, s minden erejével szabadulni igyekszik a rossztól. Szellemi állapota ez, de a természettörvények sem ismernek pihenést rajta, a tiszta a salaktól erősen elkülöníti magát, s külső formáján is meglátszik eme törekvése. Óriási hegységek, mély völgyek, hegy szakadékok állják útját az összeolvadásnak. Álló vize kevés van, de annál több folyója, patakja, melyek a mély völgyeket elárasztják. A természet gyönyörű, s a maga vadságában félelmetes hatalmasságot képvisel. Tűzhányó hegyei folyton-folyvást ontják magukból az égő, folyékony salakot, mely új alakulásokat hoz létre, hogy ismét eltűnjenek s másoknak adjanak helyet. Ásványai nemes ércet, s drágaköveket, melyekben oly gazdag e világ, hogy lakói építkezésre is használhatják. A vasnál egy keményebb, tömörebb ércet is terem hegysége, melyet mindenhez használnak, s így műszereik tökéletesebbek, mint a tieitek. Magas fennsíkok, s mély lapályok vannak a Marson, s ez kétfelé osztja a lakók fokozatát. Az élet is kétféle: egy anyagi s egy fél-anyagi, amennyiben a fennsíkok lakói magasabb szellemek s bolygójuk életfeltétele fél-anyagi testeket is képes éltetni. A lapályokon élők anyagi testű, fejlődő szellemek, akik mindenben a magasabb testvéreket igyekeznek utolérni.

Ezért a Mars haladottabb világ földünkénél, mert anyagi törekvéseivel is a szellemi célt szolgálja, s ezzel meg van magyarázva lakóinak fokozata. Bűneik, hibáik nekik is vannak; szenvedélyesek, tüzesvérűek, de vétkeik tudatával bírnak, s igyekeznek elhagyni azokat. Ebben nagy segítségükre van az anyagi test, amelyben betegségeket, szenvedéseket éreznek, még pedig

nagyobbakat, mint a földi testben, mert erősebb szervezetűek, hosszabb életűek az emberek. A Marslakók nagyon tudnak szeretni, de nagyon tudnak gyűlölni is; szenvedélyes természetükkel nem egyszer hívják ki maguk ellen a természetet irányító igazságszolgáltatást. De ha nyugodtak a kedélyek, nagyon törekvő, kellemes emberek, akik okosan megfejtik a természeti jelenségeket, és sorsukkal megbékélve haladnak tovább. Iparuk fejlett, irodalmuk elsőrendű; anyagi tudományuk, ami a felfedezéseket illeti s természetismeretük a földéhez nem is hasonlítható, oly magasan áll felette. Ismerik a villanyt is, de nem használják oly korlátlanul, mint a földi emberek, mert tudásukkal felfedezték ennek hátrányát, helyette a súlytalanítást vitték tökéletességre, s földjük égvényes kipárolgásait használják. Évszakaik nincsenek, mert a folyton növekedő hőemelkedéssel, ami nálunk a nyarat képviselné, lépést tart a túlsó oldalról jövő lehülés, a légáramlat összekeveri a hideget a meleggel, s így langyos, tavaszias az idő. Éjszakái világosabbak a földi holdsugaras éjszakáknál, mert a tisztább légkörön keresztül több fényt tudnak az égitestek adni, mint a földön; a csillagok is jóval nagyobbaknak és fényesebbeknek látszanak.

A magas fennsíkon lakók inkább szellemi életet folytatnak, önmagukat nemesítik, tanulnak s a művészeteknek élnek. Táplálkozásuk fél-anyagi; testük alakja, megjelenése inkább szellemi, mint emberi. Itt már tiszta a lélek a szenvedélytől, a magasabb érzések képezik szívük, tulajdonságát. Szellemi termékeiket közrebocsátják, hogy anyagi testben élő testvéreik is haladjanak. Iparuk nincs, mert minden akaratum szerint áll elő, de azért mindenki munkálkodik, hogy lelke szükségletét megszerze, s ha már megszerzte, a mások boldogítására használhassa. Így mindenkinek van mindene. Ezek tartják kezükben bolygójuk haladását, s ha már felváltatnak, magasabb világba vándorolnak.

Ilyen az élet a Marson. Földi ember szelleme is ölthet, rajta testet, ha valami nagyobb tudományt óhajt megszerezni a föld részére, hogy legközelebbi testet öltésében megajándékozza szegény földi testvéreit vele. Feltalálók, írók, orvosok és természet-tudósoknak való hely. Itt lehet tanulni.

A Saturnusról. (**)

Elhagyjuk a Marsot, hogy egy, a tudományban ugyan nem, de erkölcsileg haladottabb világot, a Saturnust keressük fel, mert pihenni akarunk. S mielőtt tovább mennénk a haladás útján, betérünk egy csendes, hűvös otthonba, a mi Atyánk házába, ahol csend, nyugalom és béke honol. Lakói elfáradt szellemek, kik a szenvedések, megpróbáltatásokkal tele földi, vagy ehhez hasonló világok, testesüléseiben elfáradtak, vagy a Mars sietve fejlődő szellemi életében kimerültek. Ide testesülnek azok, akik nem bírják tovább az utat. Ide vezeti őket a Megváltó gondos szeretete, hogy e világ vezető szellemeinek gondjaira bízza. Ezek vigyázzanak reájuk, amíg Ő visszatér, hogy elvigye a kipihent, új erőt gyűjtött szellemet más, nagyobb feladatok elvégzésére, hogy így közelebb juthasson Őhöz a fényházába. Egyszerű és szép itt az élet; a test nem nehéz, a szív nem hevül, s az indulatok szenderegnek. Nagy érzések nem lelkesítenek, nem izgatnak; gyűlölet, szenvedély nincs. Álmodozó, ábrándozó a fiatalság, megelégedett az érettkor és boldog, friss, tevékeny az öregség, ha lehet itt öregségről beszélni, mert éveik száma hosszú nyúlik itt ki. az embereknek anélkül, hogy észrevennék az évek terhét. A test elgyengül, a szív erőtlenül kezd működni és néhány óra múlva az Úr előtt áll a szellem, hogy megköszönje a boldog pihenést. Az egész nagy bolygó olyan, mint egy üdülőhely. A természet enyhe. A pompa az egyszerűségben és célszerűségben tűnik ki, s minden a pihenést célozza. Tudomány tekintetében a földdel egy színvonalon áll (már t. i. a föld magasabb osztályaival), de erkölcsileg még a Marsnál is fejlettebb, mert itt sem sértések, gyűlölségek, rászedések, gyilkosságok, lopások, sem paráznaságok nincsenek. Minden egymásba olvad, egymást kiegészíti, és kielégíti. A legszigorúbb becsületesség, tisztesség hazája már ezidejűleg a Saturnus, mert ami salak volt rajta, azt rég kiszórta magából, s még most is tisztítja magát. Aki rajta testet öltve lelkének indulatait nem fékezi, az anyagi test leválik arról, s mint szellem kilöketik a légkörből, hogy egy más, hozzá hasonló fluid összeszedhesse, s ott bűnhődve javuljon.

Az élet nagyon kellemes e bolygón, senki sem kíván eljönni onnan, így ott a fiatal korban történő halál, büntetés. Lakói, mint

mondom, pihenő szellemek, akik haladnak előre, s így Istenbe vetett hitük nagyon vallásos életet hozott létre. Tiszta szív, félelem nélkül való bizalom s szeretet Isten iránt, engedelmesség a törvények és egymás iránt, ez a vallásuk. Egyszerű keresetlenség, s naiv őszinteség jellemzik őket, ártatlan modoruk gyermekekhez teszi őket hasonlóvá, s ez az egyformaság megvan az egész bolygón. Táplálkozásuk tisztán növényi, állataikat csak segítségül használják, velük jól bánnak. Apró állataik szórakozásra, s játszótársaknak alkalmasak; éjszakai még világosabbak, mint a Marséi, mert holdjai erős fényt tükröznek vissza, s légköre még tisztább. Az úgynevezett gyűrű, melyet földünkről e csillag körül látunk, a Saturnus kipárolgása, belső ereje, mely a fölülről jövő delejesség s az alulról jövő villamosság által összenyomódik és a gyors forgás által gyűrű alakot mutat. Ebben az összeszorított erőben forog a bolygó, mely saját mozgása által mintegy elválasztja magát tőle. Ha még egy néhány kísérőt, (holdat) kivet magából, lassúbb forgásba megy át, az erő eloszlik a felületen, a gyűrű megszűnik és lesz belőle felsőbbrendű világ, egy hatalmas tiszta bolygó, mely egyszer hivatva lesz napköziséget fénnel, világossággal ellátni. Ezzel befejeztem a Saturnusról szóló ismertetést és tovább megyünk.

A Mercurról(**)

A Mercur napunk legkisebb és legszerencsétlenebb bolygója, amennyiben a rajta élő szellemek mélyen süllyedt bűnösök. Töredelmetlenség és makacsság a bűnük. Gőgjük nem is gőg már, hanem valóságos bűnhődés, mert önmagukban örvöngenek a dühtől, és a rettenetes elvetemedettségtől. Világuk kemény, száraz, terméketlen, mert csak néha van jó időjárásuk, táplálékuk is csak száraz fű, s aszalt húsnemű, melyet a természet kegyetlensége folytán csak nehezen tudnak megszerezni. Állataik vadak és rettenetesek; zord erdőségeikben alig találni életet. Az év rövid pár hetében alig van alkalma a növényzetnek magát összeszedni, mert a forróság rohamosan megérkezik, és leszárít, elpusztít mindent. Azért itt csak oly növények képesek tenyészni, melyek mély gyökeret vernek. A bolygót mintegy átszeli egyetlen vize, amely körül élénk az élet. Az alsó fél lakói

vadabbak, fékezhetetlenebbek, és sokszor háborúskodnak, ami a győző félnek egy időre megszerzi élelmét, t.i. az elesettek holttestét. A szomjúságtól szenvednek legtöbbit, így a nehezen megszerezhető víz látása bizonyos tiszteletet ébreszt bennük, mert az nagy mennyiségben óriási kincsnek tűnik fel előttük. És eme nehéz szenvedésekben teljes testet öltések képesek csak őket gögjüktől és dühüktől megszabadítani.

A víz felső részén már enyhébb a természet, s árnyékos erdők is képesek fennmaradni a tikkasztó melegben. Néha még egy-egy forrás is fakad az erdő mélyén, ahol nyomban egész falu vagy város épül, persze csak hevenyén, mert földbe vájt barlangokban képesek csak a forróságot elviselni. Ritkán van csak esőjük, amit nagyon megbecsülnek, s minden cseppjei elhasználják vagy elteszik ínséges időkre. Fenn a magas északon van vízük, s ez tartja el őket esővel. Az emberek mezítelenek, s állathoz teszi őket hasonlóvá a testüket benőtt szőrzet. Vallásuk: a víz imádása. Papjaik más világokból jövő tisztább szellemek, akik a magas északon születnek, és missziójuk elvégeztével sietnek elhagyni e szomorú világot. Papjaikat tisztelik, akik úgy alakra, mint életsoruk folytatásában egészen elütnek tőlük. Ezeknek néha sikerül egy-egy forrást felfedezni, megnyitni, s így a hatalmat ők képviselik. Általában ahol ezek megjelennek, ama vidéknek áldása van, mert küldetésük nem bűnhődés, hanem önfeláldozás és segítve lesznek a testnélküli társaktól, kik rávezetik őket a vízerekre, amelyeket aztán a nép nagy örömeire megnyitnak. De legközelebbi nagy bűnük elkövetésekor ismét száraznak tapasztalják az üdítő helyet. Ilyenkor bűnbánattal verdesik mellüket, s egymást okolva megfogadják a javulást. Így megy az élet a Mercuron. A szigorú büntetést szükségessé teszik önmaguknak, s ha egy bizonyos javulási fokot elértek, meglátszik bolygójukon is, mert a vizek bővebben csurrannak, s ők fejlődésükben előbbre mehetnek. Fegyverük a robbantószer, mivel ez náluk bőven van az anyagban; egész hegységeket robbantanak, szórtnak szét ez erővel, míg egy kis vizet sikerül találniuk. Egymás ellen is robbantószerrel mennek hadba, s az állatok ellen is ezzel védekeznek. Haláluk után a légkörbe jutva még többit szenvednek a szomjúságtól mindaddig, míg jobbra nem

fordulnak. Istenről való fogalmuk tompa s hiányos, csak a víz képes velük Isten létezését elhíttetni.

A Mercur, talán mondanom sem kell, szigorú bűnhődő hely úgy az értelmi, mint az érzéki bűnösöknek, mert a test erős és terhes, a halál nagy kínok között következik be, mert a szellem sejti, hogy a légkörben többet szenved, s így nem szívesen, vesz búcsút a testtől. Kétségbeesés, bánat, szenvedés s mindennemű félelemmel van telve itt az élet. De ha javul a bűnös, megszabadul innen, s a földre is jöhet tovább javulni, ahol a leggyötrelmesebb életkörülmények is királyi kényelmet jelentenek a szegény Mercur-lakónak. És hány nagy bűnöst kell a földről odaküldeni javulni! Ez a kárhozat helye; de eljő az idő, amikor ez is kellemes othonná válik. Azért szenvednek, azért küzdenek a Mercur fehérlelkű vezetőszellemi, papjai, hogy egykor élvezhessék a szeretet boldogító érzését a szegény, elkárhozott bűnösök is.

Isten! Jó Atyánk, küldj erőt nékik, hogy ebbeni törekvésüket mihamarább jó eredmény kísérje, Amen. Ilyen és ehhez hasonló bolygó szintén igen sok van a különböző földköziségekben, mert a hatodik napok földközisége a legmélyebben bukott szellemek javítóhelyei, akik csak nehezen tudnak visszaemelkedni. Amikor már minden szellem egy bizonyos tudást a jó és rossz között megszerzett, s magát egyikben vagy másikban kiképezi, elválást hoz létre, a rosszabbaknak a jobbaktól való eltávolítását. A Mercur szellemei is a legalantasabbak lévén, a Nap legdurvább salakját vonták magukhoz, s a legszigorúbb fluidókat összpontosították. Oh ne higgyétek, hogy Isten igazságtalan, vagy tán szigorú. Nem, távolról se gondolatok ilyent. Ők maguk teremtették meg maguknak, a borzalmak eme hazáját. A többi bolygó is mind bűn következménye, de egy sem ily mostoha, mert a szellemek sem voltak ilyen nagyon ellenszegülők. Tovább megyünk!

A Vénuszról. (**)

A rettegés és borzalmak hazájából elme gyünk egy igen kedves, kellemes helyre, hol az érzések tiszták s a szívek telve vannak szeretettel. Nem éppen nagy, de nem is kicsi ez a világ. Olyan, mint egy sietve épült nyári lakás, mely csak egy éjjelre adjon pihenőt a vándor szellemnek, egy rövid testet öltésre; addig, míg szíve megmelegszik, lelke egy szépet álmodik a hajdani boldogságról: az elvesztett paradicsomról. A dal hazájáról, a költészet s a magasabb zene bölcsőjéről, a Vénuszról akarok beszélni. Szép itt az élet! Igazi álmokat álmodik a költő lelke, ki megérti a lelki gyönyöröket s fájó érzéseiben is boldognak vallja magát, hogy érezheti. Igen, mert egy magasabb világ vonzását érzi, annak gyönyöreit sejtí fájdalmában is. Beláthatatlan, elképzelhetetlen magasságot és mélységet bejár a lelke anélkül, hogy tudná honnan jó az ihlet, hol lakik a múzsa? Nos, én elvezetlek. Kövess a hitnek szárnyain, és megtalálod múzsád bölcsőjét, s otthonát! A Vénuszon a természet szófogadó, jó gyermek, szinte öntudatlanul engedelmeskedik a testet öltött szellemek óhajának; vagy tán őt is megbűvölte a dal? Lehetséges, de bizonyos, hogy gyönyörű tájakat, elragadó szép színárnyalattal tarkított helyeket hozott létre. Kristálytisza tavak és patakok átlátszó vizében ragyog a gyémántszerűen csillogó halacska, s a bozótnak látszó sűrűségből bársony simaságú óriás lepkék, édesen éneklő cifra madarak jönnek elő, hogy elzengjék a te kezeidre szállva, az ő egyetlen dalukat. A virágoknak soha nem látott özöne borítja a mezőt, s édesen kábító - illatukkal mámorba ringatják lelkedet úgyszólván, hogy álmodni véled mindazt, amit látsz, amit érzel. Leülsz fáradt vándor? Van társad, a szórakozásból nem fogysz ki: felkeresnek a szelíd, szép, okos állatok, melyek minden értelmüket arra használják, hogy előtted kedveskedjenek.

Ha a természet gyönyörűségeivel beteltél, s emberi társaságra vágyakozol, bemész a városba, ami tulajdonképpen a művészet kiállítására, s az elbájoló szépségű, embereken akad meg szemed. Ifjúság van mindenütt és jókedv; ők a hangok s érzések nagymesterei. Ők uralkodnak a szíveken, ha a hangszereken egész lelki életet fest a művész. Ők azok akik a szegény földre küldenek az ő sok feleslegükből egy-egy dalt, egy-egy érzést, melyet

a művész lelke anyagi testbe, öltöztet. Ők azok a tündérek, akikről a rege szól, hogy elhintik virágaikat mindenfelé. Az ő fejükről nem hervad el a rózsakoszorú, mert örökké nyíló rózsák az ő virágaik. Belépünk az otthonba, ami nem elkülönített hely, hanem egy nagy kert, telve virággal és megnézzük életüket. Komoly, nagy munkában érzük őket, a szeretet gyakorlásában, mert lám, amijük van mind elhozzák, egyik a másikéból eszik, iszik. Nincs vagyon, mert itt minden mindenkié, csak le kell szedni, kissé fel kell dolgozni és kész a legjobb étel, a legszebb ruha. Állataik boldogan örülnek, ha segítségükre lehetnek. Viszont az ember is örül, hogy igen kevés fáradsággal vagyont szerez, mert minél többet ad a köznek, annál több szeretetet kap érte, s itt mindenki erre törekszik. Úgyszólván alig pihennek, mert mindig szórakoznak, s örülnek. Ha a szeretetmunkát elvégezték, megcsendül ajkukon a dal, kezükben a lant, s lelkük repül a magasba, az igazi nagy boldogság honába, ahova még innen is elvágódhatnak. Miért? Mert tudják, hogy van egy még szebb, még tisztább élet, mint az övék, hol már az anyagnak nyoma sincs, csak a szellemi jóknak élhetnek.

Tudják, hogy van szellemvilág, szellemi érzéseikkel azt keresik, azt kutatják; elmerengve az ő lelkük mennyországáról álmodnak, ahol még szebbek az alakok, még eszményiebbek az érzések, tökéletesebb a szeretet, s még felemelőbb az ima. Álmodnak ébren a teljes boldogságról, amihez még ők is messze vannak. Álmodozásaikban egymáshoz simul a lelkük, összefonódik szívük érzése, és eggyé válnak a magasabb szeretetben. Ebben az eggyéolvadásban erő van, mely megnyitja előttük a menny kapuit, s onnan egy elköltözött testvérük alakja száll le közéjük, magával hozva boldogságának fényes tanújelét, sugárzó arcát, melyet tisztán tükröz vissza az erő, mely a fél-anyagi testből s a tiszta érzésekből tömörül. Előttük áll a szeretett testvér, beszél a boldogságról, melyben része van. Beszél az Úr nagy jóságáról, a szeretet mindenhatóságáról, s a halál utáni élet minden gyönyöreiről, melyet a Vénusz szférái nyújtanak. Médiumitásuk tökéletes. Magas fokú képzettségük által a szellemi igazságoknak valódi megértőivé válnak, s ez képezi vallásukat. Fél-anyagi, lebegő testükkel könnyű, ködféle alakoknak tűnnének a földi ember szemei előtt, és bizonyos angyaloknak

néznék őket még a legerősebb tagadók is, pedig - csak vénuszlakók. Betegségeket s más efféle szenvedéseket nem ismernek; születésük, haláluk félig érzéki, fájdalommentes. Az élet tartama megfelel a földi életnek, az erő fogyatkozása, s a test öregedése nélkül. Ifjúság s vénség nem oly eltérők, mint a földön. Vénségük idejében mindössze arcuk halványabb s szívük csendesebb, de azért a földi ifjúságával még nem lehetne felcserélni. A Vénusz szférájába jutott földi ember szelleme nem tud eléggé betelni a sok széppel és vágyva vágyik bárha valaki megkínálna testtel, hogy testet öltve ezen bolygó lakójává lehessen, s hajlamait fejleszthesse. Sok évig elvannak itt a szellemek, míg rájuk kerül a sor, mert az ilyen helyekre túl sok a pályázó. A földön csak az ölt testet, aki rá van kényszerítve, vagy akinek szeretete oly nagy, hogy ezáltal érdemeket gyűjthet magának, de a fél-anyagi világokon már nehezebb feltételekhez van kötve a testet öltés.

A Vénusz légköre tiszta, s teljes fényével tükrözi vissza a Napot. Azért a Vénusz a legnagyobb, legfényesebb csillagnak látszik a földről; levegője ritkább, ereje vonzóbb, delejesebb. Éghajlata enyhe. Növényzete folyton alakul és egyre szebb, tökéletesebb formákat, változatokat hoz létre. Állatvilága csupa szelíd, értelmes emlősökből, gyönyörű tollazatú madarakból és átmeneti állatokból áll. Ragadozó, undorító állatok vagy férgek itt nem léteznek. Anyagi foglalkozásuk alig van, mert mindent művészies magaslatra fejlesztettek. Nem szükséges nekik a nehéz munka, mert a természet mindennel bővelkedik, amire szükségük van, s anyagi törekvéseik nincsenek. A Vénuszon is két, sőt háromféle szellemek vannak testet öltve, amit a nekik szánt munkából lehet következtetni. Nem minden szellemcsoport olvad össze, hanem három osztályt képez, s ugyanígy oszlik meg bolygójuk anyaga is, de nem feltűnő módon, mert az átmeneteket kitöltik ott is a bukottak és emelkedők. A legmagasabb rendű szellemek a legritkább testtel és a legnagyobb erővel bírnak; szellemi fejlettségük, tudásuk és szeretetük nagyobb kört világít meg körülöttük, amit itt már látni is lehet. Ez az osztály átmenetet képez a Nap szférájába és a Jupiter magasabb osztályaiba.

A Jupiterről. (**)

Napunk legtisztább és legnagyobb bolygója a Jupiter. A föld elenyésző, kicsi pontocska csak a folyton nagyobbodó égitesthez. A földtől számítva kilencedik fokozatban van, s világossága is a kilencedik légkör világosságának felel meg anyagiasítva. A Jupiter magába fogadja a Saturnus, Vénusz, Mars és a Föld szellemeinek legjobbjait. Itt van minden szellemnek végső vizsgálója, mielőtt a Nap légkörébe juthatna. Itt mindaddig marad a szellem testet öltve, míg célját el nem érte. Földi ember szelleme csakis úgy ölthet itt testet, ha valamely misszió munkát már elvégzett, s a földi testesüléstől végképp megszabadult. A többi, tisztább bolygók szellemei pedig akkor, ha világuk fejlettségi fokát elérték. A Jupiter is fél-anyagi (híg) világtest, és életelve csakis fél-anyagi testeket éltet. Rajta megtalálható minden, ami a többi bolygókon. A Vénusz költészete, zenéje, a Saturnus magas erkölcsi műveltsége, a Mars irodalma, s ízléses műremekai, az építészet leggyönyörűbb alkotásai és a Mercur fehér szellemeinek önfeláldozó szeretete. A Jupiter szellemi tudománya, bölcsessége képezi itt a tantárgyakat. Itt minden tanít és mindenki tanul, hogy a sok tudnivalót elsajátíthassa. Élénk, mozgalmas az élet a Jupiteren, nem csoda ha fejük felett elhalad az idő, s dacára a hosszú éveknek, mégis nagyon rövidnek találják az életet. Ami csak a naprendszerben jó és szép létezik, itt minden képviselve van, s a bolygó fokozata szerint tökéletesítve. Mindkét nembeli emberek és szellemek, kik elvesztették nemiségük öntudatát, itt fel lesznek ébresztve, hogy mindenki betölthesse hivatását ott, ahova az Úr helyezte. Mert más bízott a női és más a férfi szellemre, hogy haladását ki-ki a maga módja szerint elérhesse. A duál-feleknek egymással való találkozására ez a hely a legkedvezőbb az anyagi világok között, mivel itt szellemileg teljes függetlenséget érez mindkét fél, és hajlamai szerint élhet. Sem anyagi szükséglet, sem kényszerítő körülmények nem léteznek, csak természettörvények, melyek az egyedüli korlátokat alkotják. (De ez is csak a rossznak gátlója, mert nem engedi még szóhoz sem jutni, ellenben a jó, a tiszta szellemi akaratnak engedelmes szolgálja és követője). A Jupiteren van a legfejlettebb fokú életelv testesítve, mely ezen naprendszeren éltet

mindent, és testesülve a legértelmesebb állatokat, leggyönyörűbb fajokat hozza létre. Növényzete a legcsodásabb, észrevehető mozgást végzi, emellett engedelmes, kedves és minden képzeletet felülmúlóan szép. A testet öltöttek művészi tudással rendezik el a természet alkotásait, s e nagy világnak minden zugában a leggyönyörűbb, a legpéldásabb összhangot találjuk. Nincs szegénység s nincs gazdagság. A természet bőségesen meghozza a szükségeset. Nincsenek anyagias vagy hiú törekvések. Nincsenek magasabb vagy alacsonyabb rendűek, de vannak haladottabbak és visszamaradottabbak, akik a magasabbat elérni szándékoznak, amit csak munkával s tanulással érhetnek el. Őszinteség uralkodik itt természetszerűleg. Hamisságot, hazugságot nem tűr meg sem külső, sem belső életük. Lelkük nyitott könyv egymás előtt, mindent kiolvashatnak belőle, s így egyszerű a társalgásuk. Valódi szellemi életet élnek a Jupiter lakók, ezzel tudták bolygójukat minden más fölé emelni, úgy szellemi, mint anyagi tekintetben. Így változott, emelkedett fokról-fokra a természettörvény is, s nyert erőben, könnyűségben úgyannyira, hogy a legritkább anyaggal, legfejlettebb tudománnyal s legnagyobb szeretettel rendelkezik. Vallásuk nincs, csakis a szeretet. Szellemi lényük teljes tudatával bírnak és szellemi javak megszerzésén fáradoznak. Ezen a bolygón is ölthet testet a földi ember, ha szellemileg a Jupiter szférájához közel van, azaz erkölcsileg s érzelmileg megközelíti azt.

*

Mint mondtam, a Föld a Nap kilökött salakja, de körforgásában összeszedte a régebben kilökött világokból fennmaradt salakokat is, melyek önmagukban nem voltak elég erősek, hogy egy világot alkothassanak, így a fluidok hasonlóságának törvénye összevonzotta a fennmaradt parányokat, s tömörítve az anyavilágok közé élelte, hogy az ezután lemálló hulladékok, szellembukásokkal leváló anyagok csakis ezen erőben mozoghassanak, s javulva visszavonathassanak. A Föld a bukott szellemeknek egy közbeeső helye, hogy mielőtt mélyebbre esnek, legyen idejük a meggondolásra. Azért van a földön annyiféle emberfaj, annyiféle jó és rossz, szép és csúnya, szigorú és enyhe,

mert a különböző salakokból különböző bűnű szellemek váltak ki és testesültek.

A földön minden rendű és fokozatú világokból vannak szellemek és anyagok; persze mindenből a salak, de végeredményben lehet a szemétről is következtetni, hogy milyen anyagot dolgoznak fel ott, ahonnan a szemét előkerül. A földnek is van tudománya, művészete, irodalma, zenéje és vannak jószívű, önzetlen, tisztalelkű emberei, vannak természeti szépségei, virágai és csinos állatai, de milyen lehet mindez a maga hazájában, otthonában, ahol mindennek a java, a tisztája van meg?

Elképzelhetitek kedves testvéreim, hogy a mennyei Atya nem teremthet rosszat, csúnyát, undorítót és ugyancsak ok nélkül szépet, fenségeset. Aki azt állítja, hogy Isten akarja az emberek szenvedését vagy minden ok nélkül egyiknek remek testet, másoknak rútát ajándékoz, az egyiknek nyomorúságot, a másiknak gyönyörteljes életet biztosít, az tagadja Isten igazságosságát, és vétkezik ellene. Nem! Egy pillanatra se higgyétek ezt, mert az Úr igazságos és semmi sincs érdem nélkül. Ha megakad szemed az emberek különféle alakján, szépségén, rútságán - gondolj egy nagy bűnhődő javítóhelyre, hol mindenféle bűnösök vannak együtt, kik a naprendszer különböző bolygóiról vannak összegyűjtve, szenvedve javulni. A csúnya emberfaj képviseli a földnél rosszabb világok anyagi, testesült szellemeit a föld fokozatához mértén szépítve. A szépség képviselői pedig a tisztább, haladottabb világok testesült szellemeinek (azaz embereinek) durva anyagban való másolatai. Mindez azért, hogy a földi embert gondolkoztassa és kutatásra ösztökélje.

A bukott vénusz- vagy jupiterlakó nem ölthet testet a földön a legdurvább típusú népfajban, hanem amely leginkább megfelel érzelmeinek, s gondolkozásmódjának. Az alsóbbrendű világok szellemei nem ölthetnek testet a haladottabb népek között, csakis a velük egyszerű fluidokkal rendelkező népfajnál. Így a földlakó is, ha eléri tisztulásával egy magasabb rendű világ szféráját, ott is testetölthet, mert már a földön meg kellett szereznie az ahhoz legközelebb álló fokozatot, és szellemében már mindazt bírja, ami őt ama világok szellemeivel egyszerűvé teszi, hogy azokon testhez juthasson. A Jupiteren és Vénuszon félérzéki a születés és halál

A természettörvények szigorú határokat szabnak a testesülést illetőleg, amennyiben nem minden testesült képes testtel felruházni, a bolygónak csakis magasabb rendű szellemei képesek erre. A legtisztább szeretet, a legönzettelenebb munkálkodás, s az értelem legmagasabb fejlettségének elérésével válik csak termékkennyé a félanyagi test. Tehát ez már nem állati ösztön által nemzett, nem érzéki bűn következménye, nem állapotemberi test: hanem a tisztult szellemi érzelmek felemelő kettős szeretetének a félanyagra átvitt hatása az, amely fluidot anyagosít, hogy szellemtestvéreinek testet adhasson, amelyben tovább képezheti magát, és így félig érzéki, félig fluid-emberi test születik. Az anyai szeretet itt a legtökéletesebb, s itt igazán érdem az anyaság mert, mint mondom, magas szellemi fokon válik csak termékkennyé a nő s a férfi is, csak itt ismeri fel férfi mivoltát, hogy az érzelmek legtisztább fokozatán olvadjon egygyé a lelkük. A kettősök házassága ez már, és mindörökre szól, hogy félanyagi testükből kivetközve, egy teljes egészet képezhessenek, s céljukat, az egyseget elérjék.

A gyermek világrajövele különbözik a földi születéstől. Az anya fájdalom nélkül ad életet magzatának, mindössze álmodozóbb, ábrándozóbb lesz egy időre, s szívében valami kimagyarázhatatlan vágy ébred: egy nagyon nagy szeretni vágyás. Alakja rendes, szép, tökéletes marad, mert a fluid csak a megszületés után szed fel anyagot azaz, testet. Addig erőt gyűjt. Igen - azt az erőt, mely a félanyagot, ama világnak anyagi életét élteti. A születés nagy örömet, boldogságot jelent a családban. A szeretet nagy kiterjedésű rokonságot kapcsol ott egybe, kik igazi örömet és boldogságot éreznek egymás szerencséjén. Mert szerencse ott a szülőkre nézve a gyermek. Minél több van, annál haladottabb, annál gazdagabb szellemekké válnak. A gyermek születésével beteljesednek az anya álmai, s gyermekében megtalálja vágyai kielégítését, mert szeretetének tárgya testet öltött, s ott marad mellette. A családi élet eszményi szép a Jupiteren. Egymáshoz való beszédjük édes csengésű a fülnek, s halk hálaimája a szívnek, mely önkénytelenül születik meg, s száll fel a minden jónak adójához. Szellemek ők, akik tudják miért élnek, honnan jöttek, hová mennek s ebben a tudatban fejlődtek ily szépekké, ily bol-

dogokká. Életük, céljuk elérésével, megszűnt a testben, s a szférában folytatják tovább fejlődésüket, hogy bolygójukat egyre jobban elősegítsék a tisztulásban. Az élet itt nem a csecsemőkorral kezdődik, s nem az aggkorról végződik. Mivel csakis fejlettebb, magasabb szellemek ölthetnek testet, nincs szükség a lassú fejlődésre. Az újszülött, apró Jupiterlakó, már mint öntudatos egyéniség ébred fel a testben, s hajlamai szerint képezi ki önmagát úgyannyira, hogy földi számítás szerint a tíz éves gyermek a Jupiteren már érett ifjú, ki úgy külsőleg, mint belsőleg megfelel hivatásának, s munkája nagyon is számottevő. A gyermeki játzókedv, s az ifjú rajongása, lelkesedése megmarad élete végéig, csak a komolyság kezd néha-néha hosszabb időn át feltűnni a végső határhoz való közeledéskor. Ilyenkor összegezi szellemi szerzeményeit, mulasztásait, s ha nincs meg a kívánt jó eredmény, akkor jön a nagy komolyság.

A Jupiteren is táplálkoznak, de félanyagi táplálékkal, ezt nem sütik, nem főzik, hanem kivonják. Általában minden ipari munkájuk az erők kivonásából, erjesztéséből vagy sűrűsítéséből áll. A vegyészlet legmagasabb tudománya a Jupiteren van képviselve, mindent ennek segélyével dolgoznak fel. Ismerik a természet minden titkát, s értelmükkel, akaratukkal az emberek előtt hihetetlen, csodásnak tetsző dolgokat a játzó gyermek is képes előidézni. A vegyészlet náluk azt a célt szolgálja, mely a földön az állati, gőz- és villanyerőt szükségessé teszi. Élénk az élet s fejlődés itt is, a feltalálások naponta megújulnak. Mindig a jobb, a célszerűbb kerül felül, s így az anyag haladása lépést tart a szellemi haladással. Világosság van itt szellemileg és anyagilag, mert a szellemi világosság felbontja az anyag sötétjét, melynek legsűrűbbjén is áthatol.

A földön anyagi s szellemi sötétség uralkodik, azért szükséges a mesterséges világítás, hogy az éjszakák sötétben ne maradjanak. De ez még nem az igazi világosság. A szellemi sötétséget nem oszlatja el semmi, míg a bűn útján jár a földi ember; addig nem találja fel azt az anyagot, mely őt az éjszakai sötétségtől megkímélné, a terhes munkától felmentené. Hiába erőlködik, hiába izzad, - rejtve marad ez előtte. De ha szellemi világosságra törekszik, megkapja hozzá az anyagi világosságot is.

A jupiterlakó nem küzd az anyaggal, nem fárad, nem merül ki, mégis kellemes, gyönyörű lakóházai vannak. Mindegyik magában véve műemrek, melyen a földi ember eldolgozna egész életében, s mégsem volna oly szép. Ő pár nap alatt megépíti. Nem szánt-vet, arat, nem művel semminemű mezei munkát, s a természet mégis ellátja fejedelmi táplálékkal. Nem ássa, nem fúrja a földet, mégis csillogó drágakövekkel díszíti - nem a testét - a lakóházát. Nem görnyed a könyvek fölött, életét nem temeti régi, poros írásokba, s mégis tud mindent, ami neki szükséges. Nem kísérletezik, veszélyes anyagokat, erőket nem tömörít, s mégis feltaláló. Sőt annyira feltaláló, hogy a földi embernek sejtelme, fogalma sincs azokról az erőkről, amelyeknek segítségével mindent előállít. **Pedig a földön is megvan minden hozzávaló, csak a szellemi világosság hiányzik, hogy azt felismerhesse. Ez a minden erők forrása: A Nap. Az egyszerű Nap, mely évmilliók óta bocsátja fényét, erejét a földre is, de itt hiányzik még a kellő felfogás annak értékét megbecsülni.** Tehát nem az anyag teszi kellemes otthonná a Jupitert, hanem a szellemi haladottság és világosság. A földi ember sorsáért mindig Istent okolja: nehéz az élet, sokat kell fáradni, küzdeni! - Dehogy - sokat kell vétkezni - ez a fő ok, s ebben van minden kérdésre a felelet!

* *

Kedves testvéreim! Meséltem Napunk jobb és rosszabb bolygóiról; az volt velem szándékom, hogy beláttassam veletek kicsiségeteket, és intselek, hogy egyedüli törekvésetek a világosság megszerzése legyen. Azt a világosságot keressétek, kutatassátok, amely mindent átvilágít, és a mindenre megtanít. Ha a földi csillagász szeme a legjobb műszerek segítségével sem képes meglátni még most azt, amiről beszéltem - eljön az idő, amikor mindent beigazoltnak fog találni a fejlettebb földi tudomány is. Addig fogadjátok úgy, mint a messze jövőnek egy előhírnökét. Ne rázzátok fejeteket kétkedően, mert nem azok részére íródott e kicsiny, egyszerű munka, kik a maguk igazságánál, tudományánál nagyobbbat nem akarnak ismerni, hanem azoknak, akik *hinni* akarnak, akik megérttek a megtérésre. A gögös megáláztatik, az alázatos felmagasztaltatik azon világosság által, amely „megtanít mindenre”; mely közel van hozzátok, csak el

kell fogadni, magatokat megalázni, fejeteket meghajtani; szíveiteket meg kell tisztítani, hogy a világosság ne a különböző bűnök förtelmes tanyáját világítsa be, hanem az Isten gyermekének szívét, ki mindent az Atyától vár és mindenért Neki ad hálát.

Nem e föld a mindenség központja, s nem az ember a teremtés koronája! Nem a földi élet mindenképpen való kihasználása létezésed célja! Tanuld meg oh ember, tudd meg, hogy a föld egy világparány a nagy mindenségben. Egy bűnhődő, javuló hely, a naprendszer utolsó fokú napjának egyik legtömörebb salakja. Az ember a bukott, bűnös szellemek testesített alakja, s amint mondtam, a földi élet nem a mulatság, nem a jólétben való dőzsölés, sem a bűnök szaporítására adott alkalom, hanem a tisztulás, vezeklés ideje. A nagy bőjt, amikor a szenvedések és megpróbáltatások megerősítik lelkileg - a jólét, a gazdagság és földi előnyök megkísértik testileg. „Vigyázatok és imádkozzatok” életeteknek minden órájában, mert nem tudjátok, mely percben hív el az Úr angyala, hogy számot adjatok éltetek napjairól.

Láthatjátok, hogy a föld nem a jó és boldog élet hazája, mert nincs rajta olyan, kinek bánata ne volna nincs, aki a kísértésnek ne lenne kitéve. A törvényekkel való szembeszállás annyi, mint a pehely ellenállása az orkánnal szemben: Elsöpri, alátemeti mindazt, ami nem volt képes felülemelkedni. Az ember oly kicsi, oly gyenge az Istenbe vetett hit nélkül. Ez az, ami felemel a föld fölé, ez ad erőt a tomboló viharban is az igazság útján való megmaradáshoz. Kicsi, gyenge gyermek vagy még földi testvérem azokhoz a testvérekhez képest, akik e leírt magasabb világok lakói, de igyekezzél hozzájuk nőni hozzájuk hasonlóvá lenni, s amikor azon az úton kezdesz haladni amely odavezet, akkor látod csak meg kicsiséged, erőtlenséged, tudatlanságod, és szégyellni fogod egykori gőgödöt. Alázatosan megvonulsz a Megváltó bölcsességének s tudományának egy kicsi sugarába, és azzal feded be a te lelked mezítelenségét. Az ő eszméjét, az ő szájából hallott igéket veszed ajkaidra, ha valami szépet, bölcsét és nagy igazságot akarsz mondani. Mert nincs más, ami téged megtartson, ami téged felemeljen mint az ő beszéde, igazsága, szeretete. „Ég és föld elmúlnak, de az én beszédem örökre meg-

marad.” „Az én beszédem lélek és élet”; „mert én az Atyától jöttem”; „aki hallja az én beszédemet, hallja az Atyát, aki engem elküldött”; „hogya valaki hallja a beszédeket, megtartassák az örök életre”. Azért tehát higgyetek: ne nekem, hanem a Megváltónak, aki kétezer évvel ezelőtt mondta: „*az én Atyám házában sok hajlékok vannak*”. A hajlékok megvannak, csak a szegény, bűnös ember higgye, hogy a felette ragyogó csillagok nem kicsi égi mécsek, hanem kisebb-nagyobb világok, ahol hozzá hasonló, vagy haladottabb testvérei laknak. És higgye, hogy a Megváltó helyet készít neki érdem szerint, mert semmi el nem vész, meg nem semmisül, csak átalakul és fejlődik tovább.

Ezzel befejeztem a bolygók és a föld alakulásának leírását. Isten adja, hogy minden olvasó testvérem megtalálja benne kérdésére a feleletet. Azonban ha volna, aki emez egyszerű leírásból nem tudná magát tájékozni, egy rövid imát adok neki útbaigazításul, hogy hová forduljon.

Jóságos Atyánk! Teremtő Istenünk! A Te Szent Fiad, az Úr Jézus nevében kérünk a mi gyenge hitünkre erősítést, a mi lelki szemeinkre világosságot, hogy megérthessük a mi Urunk Jézus Krisztus által kijelentett igéket, hogy a mi előmenetelünket a jóban megkétszerezhessük! Küldd el hozzánk a Szentlelket, az igazságnak lelkét, hogy megtanítsa bennünket mindenre, amivel lelkünk üdvét, boldogságát kieszközölhessük, és magunkat a Te tiszta gyermekeid által élvezett boldogság részeseivé tehesdük!

Ámen.